

ဖောင်သာပြည့်

ပန်းပွင့်ရုပ်ကလေးရဲ့ မျက်ရည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၈၀ / ၂၀၀၄ (၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၇၃/၂၀၀၄ (၁၁)

- အကြိမ် * ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေသူ * ဦးသန်းမြင့် (၀၁၀၄၀)၊
လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ် ၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀ မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်။ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်ပုံနှိပ်သူ * ဦးဇော်မင်း (W!zard)
အမှတ် (၁၉၈)၊ ၃၃ လမ်း (အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် * ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေလရောင်အောင်ဆက် (၉၆/ခ)၊
၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ * အံ့ဘွယ်
- ထုတ်ဝေသည့်လ * ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ * ၅၀၀
- စာအုပ်မျှပ် * ပပစိုးနှင့်အဖွဲ့
- တန်ဖိုး * ၅၀ ကျပ်

မောင်သာပြည့်

ပန်းပွင့်ရုပ်ကလေးရဲ့မျက်ရည်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နို့အရေး
 - တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 - အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နို့အရေး
- နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အပေါ်ပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ဖျောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဖျောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ခုလုံး တည်ဆောက်ရေး
- စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး
- လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဝတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာဖြင့်မားစေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားစေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပန်းပွင့်ရုပ်ကလေးရဲ့ပျက်ရည်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

“နားလည်ပေးပါ အချစ်ရယ်.....
အချစ်ကို နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်ပါတယ်.....
ဘဝကိုတော့ မာနနဲ့ တည်ဆောက်ရပါတယ်.....”

အပိုင်း (၅)

(၁)

သည်အပျော်စရီးကို ထားဦးက စနဲခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တစ်နေ့တာ အပျော်စရီးကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်အဆက်ပြုလုပ်ပြီး မထွက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် 'ချစ်မင်းကို' ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထားဦး၏ဘဝထဲသို့ ရောက်ရှိလာမည် မဟုတ်။

နောက်ပြီး.....

သည်လူနှင့်လည်း ဆုံဆည်းစရာ၊ ပတ်သက်စရာအကြောင်း ရှိလာလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

* * *

(၁)

အမောဒဏ်ကို မခံနိုင်စွာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်ကိုက မိမိအတွက်
အပြစ်ဖြစ်နေ၏။

“မလိုချင်ဘူး ထားဦး၊ မလိုချင်ဘူး၊ နင် လိုက်ရမယ့်အလှည့်
လိုက်ရမှာပဲ”

“အေးပါ ဝက်ပုရယ်၊ ငါ မလိုက်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊
ခဏလေး နားပါရစေဦး”

ဒါကို အရှည်ကြီးက.....

“တို့အလှည့်တုန်းက လိုက်လိုက်ရတာ အမောဆိုပြီး မသေရုံ
တစ်မယ်ပဲ၊ နေပါဦး ခုလိုက်ရမှာက ဝက်ပု မဟုတ်လား”

“အဲမာ၊ အရှည်ကြီး၊ နင်စကားကို ရမ်းမပြောနဲ့၊ ခု ထားဦး
လိုက်ရမယ့်အလှည့်”

“သိဘူးလေ၊ နင်များလားလို့”

“ဝေးသေးတယ်၊ တို့က ပြေးတဲ့နေရာမှာ အိတ်စပတ်၊

ဘယ်တော့မှ မမိဘူး”

“ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဖော်မနေပါနဲ့၊ ကျောင်းသူဘဝမှာကတည်းက ကျောင်းပြေးတဲ့နေရာမှာလဲ အိတ်စပတ်ဆိုတာ တို့ သိတယ်”

“နင်ကော မပါဘူးလား”

“ငါက နင်ခေါ်လို့ လိုက်ရတာ”

အရှည်ကြီးနှင့် ဝက်ပုက စားရာမှာကော၊ ကစားရာမှာပါ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘဲ မနေတတ်ကြ။

“ကဲပါဟယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ကျောင်းသူဘဝကတည်းက တကျက်ကျက် ဖြစ်လာလိုက်ကြတာ၊ ခုကျောင်းပြီးတာတောင် ရန်ဖြစ်တဲ့အကျင့်က မပျောက်သေးဘူး၊ ခု ငါ့ကို မိတာပါ၊ ငါ့လိုက်ပါမယ်”

ထားဦးက ကြားဝင် ဖြေပြောရင်း အသက်ကို ဝအောင် ရှုလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခွေးနဲ့ကြောင်ပဲ”

မိပဲက လှမ်းအပြောတွင်.....

“ငါက ကြောင်၊ ဝက်ပုက ခွေး”

“လုပ်မနေနဲ့၊ နင်က ခွေး၊ ငါက ကြောင်”

“ဝက်ပု၊ နင် ရန်မစနဲ့နော်”

“အံ့မား၊ စတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝက်ပုက လက်နှစ်ဖက်ကို ကရာတေးပုံစံ ချိန်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ကို ကရာတေးနဲ့ ချမလို့”

“သိပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ကို မတ်တပ်ရပ်ကန်တော့တယ် မှတ်လို့”

အရှည်ကြီးစကားကို အားလုံးက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထားဦးကမူ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော ဝက်ပုလက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

“ဟင်း.....ထားဦး ဆွဲထားလို့၊ နို့မို့ရင် ငါ့လက်ဝါးစောင်းနဲ့ နင့်လည်ချောင်းသွေး အစောင့်လိုက်ထွက်တယ် အရှည်ကြီး”

“နင်ဟာလေ ပုသလောက်စကားကို သစ်ကုလားအုတ်လောက် ပြောတတ်တယ်၊ ခွေးပစ်တဲ့တုတ် တစ်လက်မလျော့တဲ့အရပ်နဲ့ ငါ့လားစမ်းလို့၊ ဟင်း.....ဆွဲဆောင့်လိုက်ရရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“သိပါတယ်၊

“ဟယ်.....နင်တို့ကလဲ ဘာစကားတွေမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ခါ တစ်လေ ပျော်ပွဲစား ထွက်ပါတယ်၊ ပြဿနာကအမျိုးမျိုး”

ထားဦး ကြားဝင်ရသည်။

ဝက်ပုနှင့် အရှည်ကြီးကတော့ ကျောင်းသူဘဝကတည်းက တကျက်ကျက်။ နောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အတွဲဆုံး၊ အက်ဆုံး။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ လူစုခွဲမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“မိပဲ၊ နင်ဆရာကြီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က မတဲ့အတူနော်”

“နေပါဦး၊ မိပဲရ၊ ဘယ်လို လူစုခွဲမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ် ထားဦးရယ်၊ မဲချပြီး မဲပေါက်တဲ့သူကို လင်ပေးစားလိုက်”

“ဟယ်..... ကြည့်စမ်း ခွေးမ၊ နင်ပဲ ယူ၊ တို့က ယောက်ျားဆို ငါးခြောက်ပြားလောက် တန်ဖိုးမထားဘူး”

“ဘာလို့”

“ဘာလို့ရမှာလဲ၊ ငါးခြောက်ပြားကမှ ပုတ်ပြီး ဆီဆမ်းစားလို့ ရတယ်၊ ယောက်ျားက ပုတ်ပြီး ဆီဆမ်းစားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပုတ်စားလို့ မရပေမဲ့ နိုင်းစားရင် ရပါတယ်ကွာ”

ရန်ဖြစ်နေရာမှ လမ်းကြောင်းတွေက ပြောင်းလာ၏။ ဆူညံ ဆူညံ လုပ်နေကြတာထက် ယောက်ျားအကြောင်း မကောင်းပြော နေကြတာကတော့ ကျေနပ်စရာကောင်းသည်ဟု ထားဦး သုံးသပ် သည်။

“မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ နုခေတ်ယောက်ျားတွေက လည်တာမှ တကယ်ပဲ လေညံ့တွေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရုန်းကန်ပြီး ရှာကြံကျွေးဖို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်မိန်းမကို အတန်းပို့ပြီး နိုင်းစားချင်ကြတာ”

“ဘယ်အတန်းလဲ”

ထားဦး၏ ယောင်ချာချာအမေးကြောင့် အရှည်ကြီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“နင် အတော့်ကို အ၊တီးအ၊တ နိုင်ပါလား ထားဦး၊ အတန်း ဆိုတာ နင် တကယ်မသိဘူးလား”

“သိစေချင်ရင် လိုက်ပို့လေဟာ”

“ဟယ်.....ခွေးမ၊ နင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”
ထားဦးကို ကြည့်ပြီး အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ဒါတောင်မှ ထားဦးက.....

“လိုက်ပို့ပါဟာ”

“မလိုက်ပို့ရပါဘူး”

ထားဦး မျက်စိလည်ချင်လာ၏။ ပြင်ပ ဗဟုသုတ နည်းပါးမှုက မိမိအတွက် အားနည်းချက်ဖြစ်နေသည်လား မသိ။

“နင်တို့ကလဲ မသိတာကို သိအောင် ပြောပြရမှာပေါ့”

“အေး..... နင့်ကို ရန်ကုန်ရောက်မှ စာနဲ့ ရေးပြီးပြောပြမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ နင်လိုက်အလှည့်ပဲ”

မိမိမှာ လိုက်ရန် တာဝန်က ရှိသေး၏။ သူတို့အလှည့်တုန်း တလည်း မိမိက ဝမ်းသာအားရ ပြေးလွှားခဲ့ပြီးပြီ။

“နင်တို့က အဝေးကြီးတော့ မပြေးနဲ့ဟယ်”

“မပြေးဘူး၊ တိုင်လုံးကြီးတွေကို ပုတ်ပြီး ပြေးမှာ၊ နင် မစီရင်တော့ အမောဆိုပြီသာ မှတ်တော့ ထားဦး”

တစ်-နှစ်-သုံးကို အရှည်ကြီးက ရည်တွက်လိုက်သည်နှင့် အော်သံမျိုးစုံနှင့် အားလုံးပြေးလွှားကုန်ကြ၏။

“စိန်.....စိန်.....စိန်ပလိန်တိန် ဂိန်”

“ငွိန် လုပ်ပါဟဲ့၊ ဘာလို့ ဂိန်လို့ အော်ရတာလဲ”

ဝက်ပုက အရှည်ကြီးကို လှမ်းခွပ်သည်။ မိပဲက.....

“သူ့ ဘာသာစကားနဲ့သူ အဆင်ပြေနေတာ နင် သွားလျှာ

မရှည်နဲ့ ဝက်ပု”

“ဪ.....မိပဲ၊ နင်က ငါ့ကို ခွေးလို့ ပြောတာလား”

“ဟင်း.....ဟင်း”

“ရယ်တာကိုက သိပ်အမြင်ကပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ပြီး

ပဲကလဲ များသေး”

“ဘာ ပဲများလို့လဲ”

“ရှင်းပြနေဖို့တောင် မလိုဘူး၊ နင် ပဲများလွန်းလို့ နင့်ကို မိပဲလို့ အမည်ပေးထားတာ”

“ဟေ့.....ငါ့နာမည်က ခင်ချိုအေး”

“မသိဘူး မိပဲပဲ၊ မိပဲဆိုတာ ဆိတ်အမျိုးအနွယ်ထဲကပဲ”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ နင်က ငါ့ကို တီရစ္ဆာန်နဲ့နှိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

“နာတတ်လိုက်တာတော်၊ သူများကျတော့ ခွေးနဲ့ နှိုင်းပြီး”

“စကားတွေကလဲ များလို့ကို မပြီးနိုင်ဘူး၊ လိုက်ပြီဟေ့ လိုက်ပြီ”

အော်ပြောရင်း ထားဦးက အပြေးကလေး လိုက်သည်။ သူတို့အုပ်စု၏ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံက ရွှေသာလျောင်း ရင်ပြင်မှာ ပွက်ပွက်ညံ့နေ၏။

“ပလုတ်တုတ်၊ ဘာတွေလဲဟဲ့”

“မကြီးမငယ်တွေနဲ့ ဆော့လိုက်ကြတာကွယ်”

ဘုရားဖူး အဘွားကြီးနှစ်ယောက်၏ အသံ။

မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြည့်ကြသည် အကြည့်များ ကိုလည်း ထားဦးတို့အုပ်စု သတိပြုမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ လိုက်သူက လိုက်ပြီး ပြေးသူက အားသွန်ပြေးသည်။

“ဟေ့.....ထားဦး၊ နင် ငါ့ကို မဲမလိုက်နဲ့နော်”

ပြေးလွှားရင်း ဝက်ပုက အော်သည်။ အော်ရင်းနှင့် တိုင်လုံး ကြီးများကို ကွေ့ပတ်ပြေး၏။

ထားဦးက မသိဟန်ပြုပြီး ပီလိုက်သည်။ ဝက်ပုကိုမှ အဓိက ထား မလိုက်လျှင် ထားဦး မည်သူ့ကိုမှ မိလိမ့်မည် မဟုတ်။ အရှည်ကြီးအပါအဝင် အားလုံးက ပေမီဒေါက်မီ ခြေတံရှည်တွေ။ ဝက်မလွတ် ခေါ်သည့် နွဲ့ဖြူကို ပီလိုက်ဖို့ကလည်း သည်ကောင်မက ကျောင်းသူဘဝက တာတိုအပြေးသမား။ သည်တော့ ဝက်ပုကိုသာ ထားဦးက အားသွန်လိုက်သည်။ ဝက်ပုက အဝေးမှ လျှာထုတ် နောက်ပြောင်ခြင်းကို တိုင်လုံးကြီးဘက်မှ ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေး အလိုက်တွင်.....။

* * *

“အာ.....အောင်မယ်လေးလေး၊ သေပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် ခြေထောက်တော့ ကျိုးပါပြီ”

“အို.....”

ထားဦး ကိုယ်ကလေး ယိုင်သွားသည်။ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ထော်ပုက လျှာကလေးတစ်လစ်ဖြစ်သွား၏။ မရောက အနားသို့ ခြင်းမလာဘဲ ခပ်ယောင်ယောင်နှင့် ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။

“တောင်း.....တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မတော်တဆ တက်နင်းမိတာပါ။ ကျွန်.....ကျွန်မလေ ဟို.....ဟို ဝက်ပုကို လိုက်ဖမ်းလို့ ဖြစ်ရတာပါ”

ထားဦး ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ဟန်ပန်ကို ကြည့်တော့လည်း တကယ့်ကို မချီမဆန့်။

“ဘာ ဝက်ပုလဲဗျ၊ ဝက် လိုက်ဖမ်းရအောင် ဘုရားပေါ်ကို ဝက်မပြောနဲ့ ကြွက်တောင် တက်မလာဘူး”

“ဟို.....ဟိုမှာပါ”

ထားဦးက ဝက်ပု ခေါ် သိတာမိုးကို လက်ညှိုးကလေး ထိုးပြသည်။

“လူကြီးပဲဗျ၊ ဝက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ပါတယ်၊ လူပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မတို့က ဝက်ပုလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ သက်သက်မဲ့ နင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားကတော့ သက်သက်မဲ့ တက်မနင်းဘူးပေါ့ဗျား၊ မတော်လို့ တက်နင်းမိတာပဲပေါ့၊ ခံရတဲ့ ကျုပ်မှာတော့ အရိုးကျိုးပြီလား မသိဘူး၊ အား.....ကျွတ်ကျွတ်၊ နာတယ် အရမ်းကို နာနေပြီ”

သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကို ကြည့်ပြီး ထားဦး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာရ၏။ လူက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အရိုးအဆစ်တွေများ ကျိုးသွားပြီလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ပြန်သည်။ သူ မထနိုင်တာကတော့ အမှန်။

အပြစ်ကတော့ တကယ့်ကို မိမိအပြစ်။ ဝက်ပုကို မဲအလိုက်မှာ ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်လုံးကို တက်နင်းမိရသည်။ သူက သူ့ဘာသာသူ တိုင်လုံးကြီးကို မှီပြီးတော့ အေးအေးလူလူ စာဖတ်နေတာပါ။

“ဝက်ပုမ လုပ်ပါဦးဟာ၊ သူ အရိုးကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး”

ဝက်ပုမ အနားသို့ အပြေးကလေး ရောက်လာသည်။ ပြီး သူ လက်နှင့် ဖိထားသည့်နေရာသို့ ဝက်ပုမက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး လှုပ်ကြည့်၏။

“အား.....နာတယ်ဗျ၊ နာတယ်၊ နေပါဦး ခင်ဗျားက အရိုးကွဲ ပါရလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ.....မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခြေထောက်ကို ဘာလို့ ဆွဲလှုပ်ရတာလဲဗျ၊ ခံရတဲ့ကောင်က အသည်းဆတ်ဆတ်ခါနေပြီ”

သူ့အပြောကြောင့် ဝက်ပုမလည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွား၏။ ထားဦးက မရဲတရဲ လေသံလေးနှင့်.....

“ရှင် တကယ်ပဲ ခြေကျိုးသွားပြီလား ဟင်”

“ဘယ်သိမလဲဗျ၊ ခြေထောက်က အရမ်းနာနေတာ”

“စမ်းပြီးတော့ ထကြည့်ပါလား.....ဟင်”

“ရမယ် မထင်ဘူးဗျ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းလေး တစ်ခါ ကစားမိပါတယ်၊ ပြဿနာ ပေါ်ရောပဲ”

ထားဦး စိတ်အရမ်းညစ်လာ၏။ သူ့ကို ဖေးထူမ၊ ပြီး ထနိုင်ကြည့်ဖို့ကတော့ စိတ်က ဘယ်လိုမှ မရဲ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ အရှည်ကြီးတို့ အနားသို့ ရောက် လာကြ၏။

“ထားဦး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ သူ့ကို တက်နင်းမိလို့ အရှည်ကြီးရယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ ခြေထောက်ကျိုးပြီလို့လဲ အော်နေတယ်”

အားလုံး၏အကြည့်များ သူ့ဆီ ရောက်သွားသည်။ သူက ထားဦးမျက်နှာနှင့် အရှည်ကြီးတို့ မျက်နှာကို တစ်လှည့်ဆီ ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့မှ.....

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာလို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတာလဲဗျ၊ မျောက်ပွဲသဘောမျိုး ကြည့်နေကြတာလား”

“ခစ်.....ခစ်”

“ဟာ.....ဘာလို့ ရယ်ကြတာလဲ”

အရှည်ကြီးက.....

“ရှင်ရုပ်က မျောက်နဲ့ မတူပါဘူး၊ အဝေးက ကြည့်ရင် လူမင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

“အနီးကပ်ကြည့်တော့ ရန်အောင်နဲ့ တူတယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ လူရွှင်တော် ကင်းကောင်နဲ့ တထေရာထဲပဲ”

“ဟာဗျာ.....ဒီရုပ်က ကင်းကောင်လို့ ခင်ဗျားတို့မို့ ပြော ရက်တယ်”

သူတို့ ဝိုင်းရယ်သော်လည်း ထားဦးကတော့ ပြုံးရုံကလေးမျှသာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲဗျ၊ ကျုပ်ခြေထောက်ကို ကြည့်ပေးကြ ပါဦး”

“ဟင်.....တို့ ဝိုင်းကြည့်နေတာပဲဟာ၊ အရိုးကျိုးတယ်သာ ဆိုတယ်၊ အရိုးကြီးက ငေါထွက်မနေပါလား၊ ရှင့် ခြေထောက်ကြီးက ဆန့်ဆန့်ကြီးပဲဟာ”

“ခက်ပါလား၊ ဒီမှာ မထားဘူး”

“ဘာ မထားဘူးလဲ၊ ထားဦးပါ”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တောင် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ခင်ဗျား တက်နင်းတာကတော့ အသေအချာဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ လုံးဝ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို လိမ်းပေးဖို့ မိကသိ ရှာပါသေးတယ်၊ တကယ်ကို မပါလာခဲ့တာပါ”

“မိကသိလိမ်းလို့ ရမလားဗျ”

ထားဦးက သူ့မျက်နှာကို အားနာစွာ ကြည့်သည်။ သူတကယ် နာကျင်နေသည်ကိုတော့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ထားဦး သုံးသပ်လို့ ရပါ၏။

“တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက မျက်နှာချိုလေးသွေးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဆို ပြီးသွားတာပဲ၊ ခံရတဲ့ကောင်ကတော့ အသက် မျော့မျော့ကလေး

ကျန်ခဲ့ရဲ့”

“ခြေထောက် နင်းမိတာများဟယ်၊ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ”
ယင်းစကားကို ဝက်ပုမက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ခံကြည့်ပါလား”

“ဟောက်တယ်တော့”

မျက်နှာတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်၏။

သူက မျက်နှာအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထလို အရိုးအဆစ် လွဲသွားရင် တို့ တာဝန် မရှိဘူးနော်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“မဒုက္ခပါနဲ့ဟယ်၊ တို့ ဝိုင်းထူပေးပါမယ်”

“တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့၊ ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းထူရင် ကျုပ်ခြေထောက် ပိုပြီး မလွယ်ဖြစ်သွားမယ်”

ထားဦး ပင့်သက်ကို ဖွဖွချသည်။ အခြေအနေက စိုးရိမ် ရေမှတ်မှာတော့ မရှိ။

“သတ္တိ ကောင်းတယ်နော်”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ရှင်ကို”

“မအေးမွေးကတည်းက သတ္တိက အချိန်တစ်ရာတိတိ ပါလာ တာ”

အရှည်ကြီးက မျက်နှာတောင်ဝင့်ပြီး.....

“ယုံပါတယ်၊ အားကြီး ယုံပါတယ်၊ ဟင်း.....သတ္တိ အချိန် တစ်ရာ ပါလာလို့သာပဲ၊ မတော်တဆ တက်နင်းမိတာကို အာပြုကြီးနဲ့ အော်တယ်”

“ဟာ.....မအရှည်ကြီး၊ ခင်ဗျား အဲသလို မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ စိန်းမဝိတ်က အောက်ပိုင်းကိုက ပေါင်ကိုးဆယ်လောက် ရှိနေတာ၊ သူ တက်မနင်းဘဲ ဝက်ပုမ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးသာ တက်နင်းရင် ထူးပဲဘဝ တွေးရဲစရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ဘာကော၊ ပြောတာလဲ၊ ဘာဝက်ပုမလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခေါ်နေကြတာကို ကျုပ် က မှတ်ထားရတာ၊ တော်တော့ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောရတာ အချိန်တွေ သိပ်ကုန်တယ်”

“အဲမယ်”

ဝက်ပုမ ခုန်းတုံ့ပြန်မည်အပြုတွင် သူက လွတ်ကျသွားသော သူ့စာအုပ်များကို လိုက်ကောက်ယူသည်။

“နောက်ဆို ကြည့်ပြီးတော့ကြည့်ဗျား၊ နောက်တစ်ခါကြည့်ကြက်လို့ ဘာညီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်လာရင် ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ လွှဲက လေလေးနဲ့များ၊ ကြိုကြိုက်တော့ ဖျင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ပြောပြီး အရှည်ကြီး ရင်ကို ကော့၏။

“သိပ်ပြီး ရင်ကော့ပြမနေနဲ့၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြတ်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

“အယ်”

ပြောပြီး သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဘုရားကြီး ရင်ပြင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး ထားဦးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘယ်လိုလုလဲ မသိဘူး”

“ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကလဲ ထူးပါ”

“အေးလေ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီအပြစ်မျိုး ကြိုရင် သည်းမခံတော့ဘူးတဲ့၊ ဟင်း.....လှပုံက ဗလံ၊ ငါ ဆွဲဆောင်လိုက်ရင် ဟက်တက်ကွဲသွားမယ်”

“ဘာကွဲမှာလဲ အရှည်ကြီးရဲ့”

“ခေါင်းပေါ့ဟဲ့၊ ခေါင်းမကွဲလို့ ဘာကွဲစရာများ ရှိလို့လဲ” သူတို့ကို ထားဦး စိတ်မဝင်စားနိုင်။ အဝေးသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည့် သူ့ပုံရိပ်ကို အားနာရွာ ကြည့်နေမိပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်။

အသေချာဆုံးက သူ နာသွားမှာပါ။ ခြေထောက်ကလေး မျက်တက်မျက်တက်နှင့် သူ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေရတာပါ။

(၂)

သုံးခေါက်တိတိ ပြန်ရှာမှ သက်လွင်ကို အိမ်မှာ တွေ့သည်။ “မော့ပါကွာ၊ မင်းမှာ အိမ်ကပ်တဲ့အချိန်များ ရှိသေးရဲ့လား သက်လွင်”

“လာမယ်ဆိုရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပါလား၊ ချစ်မင်းကိုရာ၊ ငါ့အိမ်က စောင့်နေမှာပေါ့”

“သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ အချိန်ဖြုန်းရင်း ရွှေသာလျောင်းမှာ သွားထိုင်နေတာ၊ ကမ္ဘာပျက်မလို့ဖြစ်တာနဲ့ ပြန်လာရတာ”

“ဟေ.....ဘယ်လို ကမ္ဘာပျက်မလို့လဲကွ”

ကားဆီသို့ လျှောက်မဲ့သည်။ ပဲခူးရောက်လျှင် သောက်နေကျ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေးကို စိတ်က အမှတ်ရသည်။

ထိုင်နေကျ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အဖြစ်အပျက်ကို သက်လွင်က အမှတ်တရ ဆင်စေး၏။

“ဖြောင့်ပါဦး၊ ဘုရားမှာ ဘယ်လို ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဖြစ်ရတာလဲ”

သူက ထန်းရည်ကို ဝါးကျည်ထောက်ထဲမှ စပ်ထည့်သည်။ မျှင်းသောက်ရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ မင်းက လုံးဝ မထဘဲနဲ့ ပေပြီး ထိုင်နေလိုက်ပါလား”

“မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကို တက်နင်းတဲ့ ထားဦး ဆိုတဲ့ ငတ်မက လွဲပြီး ကျန်တဲ့ဟာတွေက အမေကုမ်းရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေလား မသိဘူး၊ သူတို့ငါ့ကို ဝိုင်းမ၊မှ ငါ့ခြေထောက် တကယ်ကျိုးသွား နိုင်တယ်”

“ထားဦး ဆိုတဲ့ ငတ်မက လှလား”

“လှတယ် သက်လျှင်၊ ငါ သူ့မျက်နှာကို စပ်စူးစူးလေး ကြည့်တော့ ရှက်မျက်နှာလေးနဲ့ ခေါင်းကို မသိမသာ ငဲ့သွားပုံလေးကို ငါ့မျက်စိမှာ မထွက်ဘူး”

“နေရပ်လိပ်စာလေး မေးမကြည့်လိုက်ဘူးလား”

“မေးဖို့ နေနေသာသာ၊ ကိုယ့်အသက် တကယ်မထွက်ခင် ခြေလှမ်းရပါတယ်ဆို”

သက်လွင်က ရယ်မောရင်း ပဲခူးကို ကိစ္စနဲ့ လာတာလားဟု မေးသည်။ သူက စားလက်စ ငါးခြောက်လေးကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း.....

“မေမေကွာ၊ ဘုရားမှာ လာပြီး ယတြာ ချေခိုင်းလို့”

“ဟ.....ရန်ကုန်မှာ ဘုရားတွေ အများကြီးပဲဟာ”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ၊ မေမေကို ဘယ်ဗေဒင်ဆရာက ချွန်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ အရှေ့ဘက်ကျတဲ့ မြို့တစ်မြို့က ဗုဒ္ဓဟူးနာမ် ရှေ့ကခံတဲ့ ဘုရားမှာ တနင်္လာသားကို စေလွှတ်ပြီး ကံကော်ညွန့်၊ မြေစာ၊ သပြေ ပေါင်းပြီး ယတြာပြုရမယ် ဟောလိုက်လို့ ငါ ထွက်လာရတာ”

မေမေအကြောင်း တွေးမိတော့ သူ ရယ်ချင်၏။

ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက နတ်နှင့်ဗေဒင်ကို မေမေ အရမ်း ယုံကြည်သည်။ ဖေဖေ မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာလည်း မေမေက အယုံအကြည် မပျက်။ အိမ်မှာ ဘုရင့်တစ်ဆူ လိုနေသည့် ကိုကိုကြီးပင် မေမေ၏ယုံကြည်မှုကို မျက်နှာလွဲထားရသည်။

“အင်း..... အန်တီက ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတော့ ဒါတွေ ယုံကြည်တာ မဆန်းပါဘူးလေ”

“ငါကတော့ စိတ်ကို မဝင်စားတာ”

“ဒါတွေကလဲ ဝင်စားဖို့ မလိုပါဘူးကွာ”

သူ စကားမဆက်။ ငြိမ်သက်ခြင်းများဖြင့် ထန်းရည်သောက်ရင်း သက်လွင်၏ အတွေးတွေ လွင့်ပါးနေသည်ကို သူ သိသည်။

“ကဗျာတွေ မရေးတော့ဘူးလား”

သူမေးတော့.....

“ရေးတယ်”

“မဂ္ဂစင်းတွေမှာ မတွေ့မိဘူး”

“ခိုတာ”

ငါးခြောက်ကို ကိုက်ရင်း သူက သက်လွင်ကို မျက်လုံး လှန်ကြည့်၏။

“ကဗျာသမားဘဝကို ငါ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုး တယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊ ချစ်မင်းကို ကဗျာကြောင့် အိမ်က ပြေးခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘုတာရုံနဲ့ ကျောင်းစရပ်မှာ ညအိပ်ဖူးတယ်၊ မိဘရဲ့ အငြိအငြင်ကိုလဲ ခံခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား။”

“ဘဝတူတွေပဲဟာ”

သက်လွင်က ထန်းရည်ကို တစ်ကျိုက် ထပ်မောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ မဂ္ဂစင်းတွေရဲ့ ကဗျာ အခန်းကဏ္ဍကို ငါ မယုံဘူး။”

သူ သဘောပေါက်သည်။ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လက်သင့်ရာ စင်ပေါ် ခေါ်သည့် ပြဿနာ။

“အယ်ဒီတာတွေကို ခင်မင်အောင် ပေါင်း၊ သူတို့အကြိုက် လိုက်ပြီး အရက်တိုက်၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်မှ မဂ္ဂစင်း စာမျက်နှာမှာ နေရာရမယ်ဆိုရင် ငါကဗျာတွေကို မီးပုံဖို့မယ်ကွာ၊ နောက်ပြီး အယ်ဒီတာတွေကလဲ ဘာပေါသလဲ မမေးနဲ့၊ နေ့မြင်ညပျောက် အယ်ဒီတာတွေကလဲ ရှိလိုက်သေး၊ ဒါတွေကို ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ မင်းက ပိုသိပါတယ်ကွာ”

သူက ပြီးရင်း သက်လွင်မျက်နှာကို မျက်လုံးမှေးစင်းပြီး ကြည့်သည်။

“မင်းပြောတာတွေ အမှန်ချည်းပဲ”

“ဒါကြောင့် ကဗျာကို မရေးတော့တာ၊ မင်းတောင် ကဗျာလက်ကနေ လုံးချင်းလောကဝင်ဖို့ အားယူနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အားပေးတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို အောင်မြင်လာမယ်လို့လဲ ယုံကြည်မျှော်လင့်တယ်”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုတော့ တစ်ခု ပြောချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကဗျာ မရေးချင်လဲ နေပါ၊ ကဗျာကိုတော့ စိတ်မနှာပါနဲ့၊ လူတွေကိုပဲ စိတ်နှာပါ”

သက်လွင် ရယ်၏။ ထန်းရည် လေးကျည်ထောက်မြောက်မှာ သက်လွင် စကားတွေမှာ ရယ်စရာ ရောစွက်လာ၏။ သည့်နောက် ထာဦးအကြောင်းကလည်း ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်ပါလာ၏။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် မင်း သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့လိုတယ် နှစ်မင်းကို”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟ.....ချစ်ဖို့အတွက်လေ၊ အချစ်ဆိုတာ အလိုလို ရောက် စေတာပဲ၊ ကိုယ့်လူ၊ ရှာရတယ်၊ ငွေရှာရင် ငွေရတယ်ကွာ၊ အချစ်ရှာရင် အချစ်ရတယ်”

“မရှာရဲပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်ထမင်းစားဖို့အတွက်တောင် မိဘကို အားကိုးနေရ

တဲ့ဟာ”

“ဒါဖြင့် မိန်းမ မလိုချင်သေးဘူးပေါ့”

“ဟာ.....ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ လိုချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကို သေနေတဲ့ဟာ”

“ဟား.....ဟား ခွေးကောင်၊ မယားတရား”

သက်လွင်နှင့်အတူ သူပါ လိုက်ရယ်သည်။

ပြန်ချိန်တန်တော့ ငွေရှင်းပြီး ထိုင်ရာက ထသည်။ သူ့ ကိုယ်အနည်းငယ် ယိုင်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သက်လွင်က.....

“ကား မောင်းနှင်ပါ့မလား”

“ခါတိုင်းလည်း ထန်းရည်ကလေးထွေထွေနဲ့ ငါ ခုလို ပြန်နေကျပဲဟာ”

သက်လွင်ကို အိမ်ပြန်ပို့သည်။ သက်လွင် ကားပေါ်မှ အဆင်းမှာ.....

“ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကြောက်ပါပြီ”

“တာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မင်းမိသားစုက တို့ကို ကြည့်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း အထင်လွဲနေတာပါ”

“တော်ပါပြီ ချစ်မင်းကိုရား၊ တစ်ခါက မင်းအစ်ကိုကြီး တို့ကို ချွတ်လိုက်တာလေ၊ စာရူးပေရူးတွေတဲ့၊ မင်းတို့ သရုပ်ပျက် ကဗျာတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးကို တည်ဆောက်လို့ ရမယ်များ ထင်နေ

သလား ဆိုတဲ့စကားလေး၊ ရင်ကို အောင့်သွားတာပဲ”

သူ စပ်ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးသည်။

သည်စကားအတိုက်အခိုက်များကို သူ ခန့်ရပေါင်း များပါပြီ။

စိတ်က ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ချင်တော့။

(၃)

ညနေမစောင်းခင်မှာ သူ ပဲခူးမြို့မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားကို ထိန်းမောင်းရင်းမှ ကား ပြာစံခွက်ထဲထည့်ထားသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆွဲယူသည်။

“အင်း.....ငါမောင်းတဲ့ ကားရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ ငါသောက်တဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့တန်ဖိုး လုံးဝ မလိုက်ဖက်တာ အမှန်ပဲ”

အတွေးနှင့်ပြီးရင်း လမ်းဘေးမှာ စင်းကျင်းရောင်းချသည့် ငါးဆယ်ကျပ်တန် ဓာတ်ငွေ့မီးခြစ်ကလေးကို ဖြစ်ပြီး ဆေးပေါ့ကို မီးကူးသည်။

ကားမောင်းရင်း အတွေးတွေက ဝေဝေရပြန်၏။ တစ်ကို ပြန်လည်တွေးမိတော့ မေမေနှင့်အတူ ‘ရတနာရွှေပြည်’ ဖြစ်ကြီးမှ လူသားအားလုံးကို မြင်ယောင်သည်။

“အင်း.....ငါနဲ့ ငါ့အဝန်းအဝိုင်းက လူသားတွေနဲ့ အတွေး အခေါ်ချင်း၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း

ပါဝင်လာဘဲ တာကယ်တမ်းကျတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ငါ့ကို နား
လည်ဘူး သာဓာဏမပေါက်ဘူး”

ဇနားကပါးမှ ကုန်တင်ကားတစ်စီး၏ ဟွန်းသံကြောင့် သူ
တုန့်ဆိုပြန်သွား၏။ တစ်ခက်တည်း ကားကြီး ကျော်တက်နိုင်ရန်
သူ့ကားကို နှော့သလို အသာမျှပေးသည်။

အင်းတကော်သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်
ချောင်းသောဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဪ... မရွေ့စာတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်နေတာကိုး”

အကြည့်များက သူ့ဆီကို ခုပြီရောက်လာ၏။ သူက
ကားတံခါးကို ပွင့်ဆင်းပြီး ချောင်ကျကျစားပွဲသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ရှင့်”

ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

“ဘာလဲ၊ တက်နင်းကြဦးမလို့လား”

“ဟင်း... ဟင်း။ မမှေ့သေးဘဲကိုး”

“ပူပူခွေးခွေးကြီး ပြစ်ထားတာဗျ၊ မေ့လို့ ရမလား၊ နေ့တောင်
မကူးသေးဘူး”

“ရှင့်ကို ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းက မတော်လို့ တက်နင်းမိတာပါ။

ဒါကိုလဲ အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီပဲဟာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခံရသူဆိုတော့ ဘယ်မှမနိုင်မလဲ၊
သတိရနေတာပေါ့”

သူတို့ ဝိုင်းရယ်သည့်အထဲမှာ အရည်ကြီးဆိုသည့် အမျိုးသမီးက

အသံအကျယ်ဆုံး။

“တို့ ဝိုင်းမှာ ထိုင်ပါလား၊ တိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဘာတိုက်မှာလဲ”

“သောက်ချင်တာပြော၊ လက်ဖက်ရည်လား၊ ကော်ဖီမစ်လား၊

နီလား၊ ရှင် သောက်ချင်တာကို ပြောလိုက်”

“နီ”

“အယ်.....”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

သူက မသိကျိုးကျွံပြီး လွတ်နေသည့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ဝိုင်းမကြည့်ပါနဲ့လေး၊ ဇွားနီ
သောက်မယ်ဆိုတာကို ပြောတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီဆိုင်မှာ ဆိတ်နို့တို့ ၊ ကျွန်တို့ မရနိုင်ဘူး
ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ပိုပြီးတော်သေးတာပေါ့ရှင်”

ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာတွေမှာ သူ အပြေရှာလို့ မရ။ ဝက်မလွတ်ဟု
သူတို့ ခေါ်သည့် နို့ဖြူဆိုသည့် ဘောင်းမလေးက နီတစ်ခွက် မှာပေး၏။

ဦးတော့ သူတို့က သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကြသည်။

“ကျုပ်ကို ဝိုင်းမကြည့်ကြနဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ကြီး ဝိုင်းကြည့်နေ
တော့ ကျုပ် အနေရအထိုင်ရ စက်တာပေါ့”

“အဲမာ”

“ထကယ် ပြောတာပါ”

“ငပြူးကများ ပြရတယ် ရှိသေး။ ယူ့မျက်လုံးတွေ ဘယ်နှဒီဂရီ တိမ်းစောင်းပြီး ဘယ်မှာ ရပ်တန့်နေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြတယ်”

ထားဦးမျက်နှာမှာ ဝဲလည်လှည့်နေသည့် မိမိအကြည့်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းရသည်။ တစ်ဆက်တည်း စပ်ယောင်ယောင်ဖြင့် နွားနို့ပူကို မော့ချတော့.....

“အား.....ပူလိုက်တာ၊ ဟွတ်.....ဟွတ်”

“ရှင်ကလဲ ငတ်လိုက်တာ”

သူတို့က သူ့ကို ‘ယူ’ နှင့်လည်း ပြောသည်။ ‘ရှင်’ နှင့်လည်း ပြောသည်။

“မငတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနို့ကြီးက ပူလို့”

“နွားနို့ကို ပြောပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွားနို့ကို မပြောလို့ ကျုပ်က ဘာနို့ကို ပြောရမှာလဲ”

ဝက်ပုမက စကားဝင်၏။

“အင်းလေ.....ပုမှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာလို့ မော့ချရတာလဲ”

ဆက်နေလို့ကတော့ နို့ပြဿနာက ပြီးပြတ်မည် မဟုတ်။ သူက ဘာစကားမှ မဆက်တော့ဘဲ နွားနို့ကို အသာမှုတ်သောက်သည်။ မူတ်ရင်း မျက်လုံးအကြည့်က ထားဦးဆီ ရောက်နေ၏။ ဒါကို အရှည်ကြီးက.....

“ဝက်ပု၊ တို့တစ်တွေ အားတဲ့တစ်နေ့ ငန်းသားဟင်း ချက်စားကြရအောင်၊ ထားဦးတို့တိုက်မှာ လှူစုပြီးတော့မပါ”

“နော်သား ဟုတ်လား၊ ငါက သိပ်ကြိုက်တယ်ဟ”

“ကျွန်တော်လဲ ကြိုက်တယ်ဗျ”

“အယ်.....”

“အဲဒါနေလား၊ ငန်းသားဆိုတာ သူ့ကို နှုးနေအောင် သဘောသီး ထည့်ချက်ရတယ်ဗျ၊ ကြိုကြိုကိုင်ရင် ခင်ဗျားလေးတို့ကို ကျွပ် ချက်ကျွေးပါတယ်”

“ယုံပါတယ်၊ ရှင် ငန်းသားကြိုက်မယ်ဆိုတာ တို့က လက်တွေ့ ယုံကြည်လိုက်ပြီးသားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ပုမိ.....ပုမိ.....ပုမိ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် စကားမပြတ်သွားသည်။ အားလုံး စားဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဖြန်ဖြန်လုပ်ကြပါဗျ၊ ရန်ကုန်ကို ခြောက်နားနီ ဖြန်အောင် ဆိုပြီး ငှားထားတာ၊ ခင်ဗျားတို့ အလကားရတိုင်း ငှားပြောနေရင် အယ်လို့လုပ် သူ့အချိန်နဲ့ ရောက်မလဲဗျ၊ အချိန်ပိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့က ခိုက်ဆံ ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်.....ကားဆရာ အသံပြုကြီးနဲ့ အော်နေလိုက်တာ၊

အရှက်တော့ ကျွဲပြီ”

မိပ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ပါးစပ် မငြိမ်။

အရှည်ကြီးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်.....
 "ရှင်ကြီးက ကားကနေ ဘာလို့ ကုန်းအော်နေတာလဲ၊
 လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး အေးအေးဆေးဆေး မသောက်ရဘူး"
 သူက ကားကို စုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။ ကားက
 အသားရောင် ပါဘာလစ်ကား။
 "ဪ.....ထားဦးတို့က ကားစုငှားပြီး ပဲခူးကို ပျော်ပွဲစား
 ထွက်လာကြတာလား"
 အမေးစကားကြောင့် ထားဦး မျက်နှာ ရှဲခဲခဲ့ဖြစ်သွား၏။
 "အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ လာကြည့်မနေနဲ့၊ ကားငှား
 လာတာ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပွဲစားထွက်ချင်လို့ ငှားလာတာ"
 "ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါဗျာ"
 "မပြောနဲ့"
 "ပြဿနာပဲ၊ မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီးလို့ ခေါ်တိုက်
 တော့လဲ ခင်ဗျားတို့၊ ရန်သူလို ဆက်ဆံတော့လဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ"
 သူ့ကို ထားဦး အားနာသွားဟန် တူ၏။
 "ပွမ်.....ပွမ်"
 ကားဟွန်းသံက ပေါ်လာပြန်သည်။
 "ကဲ.....မချောတို့ သွားမယ်၊ ကြာရင် ကားသမားကို ငါ
 ကိုင်ဆောင်မိလိမ့်မယ်၊ ဒီမယ် ကိုတာက ရှင်အတွက် နို့ဖိုး ရှင်းခဲ့ပြီး
 ပြီး တို့ သွားတော့မှာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အရှည်ကြီးရာ"
 "ဘာအရှည်ကြီးလဲ"
 "ဟာ.....လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကော ကောင်းကြသေးရဲ့
 လား၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်ဆံရတာ တကယ်ကို အေးလိုက်ပူလိုက်
 ဖေါ်လားဗျာ"
 သူတို့ ဘာမှ မပြောတော့။ ကားဆီသို့ အပြေးကလေး
 သွားကြသည်။ သူတို့ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားက ပေါ်ကြမ်းကြမ်း
 ခောင်းထွက်သွားပါ၏။

နာမည်များကို တွေးပြီး သူ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်သည်။
အတွေးမှာ ထားဦး ဆိုသည့် ထူးထူးခြားခြား လှပသည့်
ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို ထင်ဟပ်ရင်း ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်
ဈေးနို့ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

အင်းတကော်မှ ထွက်တော့ နေကလေးပင် ညိုစမြဲပြီ။
ကြောင်တံတားချောင်းအလွန်သို့ ရောက်သောအခါ သူက ကား
ဘရိတ်ကို အသာနင်းမိလိုက်၏။

“ရေခက်ပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

မျက်နှာငယ်လေးများနှင့် ရိုနေသော်လည်း သူ့ကို မြင်သော
အခါ မျက်နှာအားလုံး ဝင်းလက်သွားကြသည်။

“တို့.....တို့ကို ကူညီပါ ကိုအုတ်ရယ်၊ အပြန်ခရီးကျမှ
ထားက ရှုပ်ကျိုး၊ ဘီးပေါက်နဲ့”

အရှည်ကြီး မျက်နှာရုံ့မဲ့နေပြီး ထားဦးကတော့ မျက်နှာ

အိုအိုကလေး ပြစ်နေသည်။

“တို့က ဦးလေး အဒေါ်နဲ့ နေရတာ၊ ဦးလေးက အရမ်း စည်းကမ်းကြီးတော့ အချိန်နဲ့ ပြန်မရောက်ရင် မယုံကြည်မှုတွေ ပြစ်ပေါ်နိုင်တာပေါ့နော်”

ထားဦးက ရှင်းပြသလိုလိုနှင့် သူ့ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ငှားလာကတည်းက ကားစုတ်ကြီး ငှားလာတာကိုးဗျ”

သူ့စကားကြောင့် ကားဆရာ မျက်နှာမူန်တင်းသွား၏။

“ဘာအစုတ်ကြီးရမှာလဲကွ၊ သူတို့တွေ ပမာမခန့်နိုင်လို့ ငါ့ကား ရှုပ်ကျိုး၊ ဘီးပေါက်တာ”

“အဲမယ်၊ ရှင် စကား မရမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ဘာ ပမာမခန့်နိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ကားအစုတ်ကြီးဆိုတာကို တစ်နိုင်ငံလုံးက တောင်သိနေပြီ”

ဝက်ပု ဆိုသည့် အမျိုးသမီး၏ ခပ်စွာစွာအသံ ထွက်လာသည်။

“လာတုန်းက ရွှေညောင်ပင်မှာ အားလုံး ဆင်းပါ၊ ကန်တော့ပါလို့ ကျုပ် ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မလိုက်နာဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုးသိန်းကိုးသန်းဘက်မှာလည်း ပေါက်ကရစကားတွေ ပြောတယ်၊ ကားပေါ် ဝက်သားဟင်း တင်တယ်၊ ဆိုင်ရာတွေက မကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ ခင်ဗျားတို့ လုပ်လို့ ခုလို ပြစ်ရတာ”

“အပြောကောင်း၊ တောပြောင်းပြီး ဘိန်းမုန့် ရောင်းခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟဲ့.....အရှည်ကြီးကလဲ တောပြောင်းပြီး ဆန်ကောရောင်း ပြောစမ်းပါ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဆန်ကောက ဘိန်းမုန့်ထက် အဆင့်မြင့် နေသေးတယ်၊ ဘိန်းမုန့်ပဲ ရောင်းခိုင်းမယ်”

“တောက်”

“အဲမယ်၊ ရှင်က တက်ခေါက်လား၊ ဘာလားနဲ့၊ ကိုယ့်ကား စုတ်တာတော့ ထည့်မပြောဘူး၊ ဒီမယ်”

“ဘာလဲ”

“ရှင် ပိုင်ရာဆိုင်ရာ ဝက်သား ကြိုက်တာ၊ မကြိုက်တာ ကျွန်မတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုတောင် ချိုင့်ထဲမှာ ဝက်အူချောင်းတွေ ကျန်သေးတယ်”

“ခင်.....ခင်ဗျားတို့ လွန်နေပြီနော်”

“လွန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်ကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ပြောပြီး အရှည်ကြီးက ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကာရာတေးသမားပုံစံ ချိန်ထားသေး၏။

“မိန်းကလေးတွေပဲဆိုပြီး ကျောမယ်မကြိနဲ့၊ ကရာတေး သင်တန်းကို အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်ထားတာ၊ ဟေ့.....ဝက်ပု၊ ငါ တစ်ကွက် ပြလိုက်ရမလား”

“မ.....မပြပါနဲ့ အရှည်ကြီးရယ်၊ တော်ကြာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ပြစ်နေပါ့မယ်ဟာ”

“ဘာလဲဟ၊ နင့်စကားက”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းရာ၊ တော်ကြာ ပညာတွေ
 သုံးလိုက်လို့ ကားသမားကြီး ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဖြစ်သွားပါမယ်ကွာ။
 ခြေထောက်အကောင်းပကတိနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါစေ”
 ကားသမားကြီး ၅၅၊ ၅၅၊ ၅၅၊ ၅၅၊ ၅၅ ဖြစ်လာ၏။
 “အဲဒါ၊ ဈေးသူတောင်းစားမလေးတွေ၊ လူပါးဝလို့”
 “ရှင်.....လူကြီးဖြစ်ပြီ၊ မစိုက်ရိုင်းပါနဲ့”
 ဝက်မလွတ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ဝင်ဟောက်သည်။
 သူက ရှေ့မှ ဖြစ်ကွင်းကို မမှီတ်မသန် ဇူးစိုက်ကြည့်နေ၏။
 “ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နတ်တို့က ဘာလုပ်ချင်လဲ”
 ကားသမားကြီးက ရှေ့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလာသောအခါ
 ဝက်မတွေ လန့်သွားကြ၏။ ပြီး သူ့ထံပါးသို့ ပြေးကပ်လာကြသည်။
 သူ ငြိမ်သက်စွာ ခုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့။
 “ဒီမယ်၊ ဝင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့”
 အားကိုးမှတော့ သူ သတ္တိ ပြုရတော့မည်။
 သူ၏ ဝပ်ဆတ်ဆတ် ဟန့်တားသည့်စကားကြားမှ ကား
 ဆရာက ရှေ့သို့ ပို၍ တိုးလာ၏။
 “မင်းက ဘာကောင်လဲ”
 “လူကောင်ကွ”
 “အေး.....လူကောင်ဆိုရင် ချတယ်ကွာ”
 “ပြောင်း”
 “အေး”

ချောင်းစပ် မြက်စင်းပေါ်သို့ သူ ကားနဲ့ လဲအကျမှာ
 ထောင်မလေးတွေ သူ့ထံပါးသို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။
 “ဟင်း.....လူပုံက ဗလံနဲ့၊ ငါ လာစမ်းလို့ ရမလား၊
 နှင်တို့ကောင်ကို အသေကိုင်မပေါက်တာ ကျေးဇူးတင်”
 ကားသမားကြီးက ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောပြီး ကားဆီ လျှောက်
 သွား၏။
 “ဟေ့.....လူ..... သတိရပြီလားဟင်၊ ယူ တော်တော်နဲ့သွား
 နှာပဲနော်”
 တညည်းညည်းတညူညူနှင့် သူမျက်လုံးကို အသာပွင့်လိုက်
 သည်။
 “အား.....ကျွတ်ကျွတ်၊ ရိုက်ချက်က တော်တော်ပြင်းတာပဲဗျာ၊
 ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျုပ်ချည်းပဲ ခံနေရပါလား”
 “တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်”
 “စိတ်မကောင်းတာကို အသာမယ်ထားဗျာ၊ ဒီလူ ခု
 ဘယ်ရောက်သွားလဲ”
 သူ ရုန်းထတော့ ထားဦးက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။
 ဝက်ပု ဆိုသည့် ကောင်မလေးက လွင့်ကျသွားသော မျက်မှန်ကို
 ကောက်ယူပြီး သူ့မျက်နှာမှာ တပ်ပေး၏။
 “ယူကလဲကွာ၊ မပိုင်ဘဲနဲ့ သွားတိုင်တာကို”
 အရှည်ကြီးက မချီတင်က ပြော၏။
 “ဝင်ဗျားတို့က ဝင်ကူပြီး ဝိုင်းမှ မချဘဲကိုးဗျ၊ ကျုပ်ကူတာက

သူ့ကိုယ်တစ်စိတ်တောင် လိုက်မမိဘူး။ အရှည်ကြီးက အီး-အား-ယားတွေ လုပ်နေတော့ ကျုပ်က အားကိုးတာပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

“ဒုက္ခတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းချမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က အနာခံပြီး ဝင်လုံးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့က စီးထားတဲ့ ခွါမြင့် ဖိနပ်တွေနဲ့ ဝိုင်းဆော်”

“အေး.....ဟုတ်တယ်၊ ချမယ်”

မိပဲ ဆိုသည့် ငတ်မ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေသည်ကို ထားဦးက.....

“မိပဲ၊ မြောက်မပေးစမ်းနဲ့ဟယ်၊ ဟိုမသာကြီးရဲ့ ဗလက နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ်၊ ထားဦးက ပူပန်တယ်တော့”

“အရေးထဲဟယ်၊ ကဲ.....လာပါ၊ ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က”

“ချစ်မင်းကို”

“နာမည်က အယုံစားပါလား၊ ချစ်မင်းကို ဆိုတော့ မင်းကို ချစ်တဲ့သူလို အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့”

အရှည်ကြီးစကားကြောင့် ထားဦးမျက်နှာ ရှက်ရဲရဲကလေး ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်ဘဝမှာ အချစ်ကို မစဉ်းစားရဲပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်က ဆင်းရဲတယ်ဗျ၊ မအေအိုကြီးကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ပြီး

ကျေးဇူးမေးနေရတာပါ။ ဂရုန်ဒီကားကြီး မောင်းလာလို့ ကျုပ်ပိုင်တယ် လို့တော့ မထင်ပါနဲ့”

သူ့နံဘေးမှာ ငတ်မတွေ ဝိုင်းအုံနေကြ၏။ စောစောက ပြဿနာကိုပင် သတိမေ့နေကြသည်။

“ယူ တကယ် ပြောတာလား ဟင်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ လူဆိုတာ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောရဲရမှာပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာမို့ မခင်မင်ရင်လဲ ရပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီမှာပါ။ အဲ.....နေဦး၊ ဟိုလူကြီးကို မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊ သွားချကြမယ်”

“တော်မခါတော့ ချစ်မင်းကိုရယ်၊ တို့ ပြန်ချင်ပြီ”

ထားဦးစကားကြောင့် သူ စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည်။ ကား သမားကြီးကို မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကားသမားကြီးကတော့ သူတို့ကို အရေးမစိုက်။ သူ့ကားနံဘေးမှာ ခပ်ငူ ထိုင်နေ၏။

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ ရပါစေ၊ အကူအညီ ပေးမယ့်သူ မပေါ်ပါစေနဲ့၊ ကားစုတ်ကြီးနဲ့ ဝိုက်ဆံ မတရားယူတဲ့ သေချင်းဆိုးကြီး”

အရှည်ကြီးက ကျိန်ဆဲရင်း သူနှင့်အတူ ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ ကြ၏။

“နောက်ခန်းမှာ သုံးယောက်ပဲ ထိုင်လို့ရမှာ၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်တဲ့သူကတော့ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ပေါ့ဗျာ”

အရှည်ကြီးတို့အုပ်စု ကားနောက်ခန်းသို့ အပြေးကလေး ထက်ထိုင်ကြသည်။ ထားဦးက ပင့်သက်ကလေးချရင်း ပါဘလစ်က ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ပြောင်းရွှေ့တင်၏။ ပြီး ကားရှေ့ခန်းမှာ သူ့နှင့်ကပ်လျက် ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရင်၏ ခုန်လှုပ်သွားမှုကို ထားဦးကတော့ သိလိမ့်မည်မဟုတ်။

ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ဝင်တော့ ကားနောက်ခန်းမှ အသံတွေ ငြိမ်တိုက်သွားသည်။ သည့်နောက် တစ်ယောက်ချင်း၏ နေရာဒေသ၊ အားလုံးကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး နောက်ဆုံး ကားပေါ်မှာ ကျန်သူက ထားဦးနှင့် မိပဲ နှစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ လမ်းမတန်း ကားမှတ်တိုင်နားသို့ ရောက်သောအခါ ထားဦးက ကားကို ရပ်ခိုင်း သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထားဦး”

“တို့ အိမ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ လိုင်းကားစီးသွားပါမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တက္ကစီတစ်စီးစီးပေါ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်အိမ်အထိ လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်”

“စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မရှိနဲ့နော်၊ ထားဦး အဝန်းအဝိုင်းက သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ အတူယှဉ်လာတာကို လက်မခံကြပါဘူး။ ချစ်မင်း ကို စေတနာကို လုံးဝ နားလည်ပါတယ်။ နောက် ထားဦးနဲ့ ကြုံကြိုက်လို့ ဆုံတွေ့ရင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြောနိုင်တယ်နော်”

“မိပဲက ထားဦးနဲ့ အတူတူ နေလို့လား”

“တစ်လမ်းထဲ ခြံချင်းကပ်လျက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ နောက်ကို လမ်းမှာ တွေ့ရင် ကားကို အမေ့ တားစီးနိုင်ပါတယ်”

မိပဲက.....

“စိတ်ချ ကိုချစ်မင်းကို၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်လား။ အိုချစ်...ကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို လမ်းသွားရင်၊ ဈေးသွားရင်း တွေ့မှာပါ။ အဲဒီအခါကျ နှုတ်ဆက်ရင် ခေါ်ချင်ယောင်တော့ မဆောင်နဲ့ဈေးနော်၊ ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်း ထုတ်တယ်”

သူကားကို မောင်းထွက်မည့်အပြင် ထားဦးက.....

“နေဦး၊ ပြောထားရဦးမယ်”

“ဘာကိုလဲဗျာ”

“တို့ နာမည်ကိုလေ”

“ယဉ်ယဉ်ကလေး၊ မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ထားဦး ဆိုတာ သိပါ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့နာမည်က ရှေ့မှာ ‘ခ’ တစ်လုံး ပါသေးတယ်”

“အြော်... ခံထားဦးလား”

လဲလဲကလေး ပြုံးသည်။ သူ ကားမောင်းထွက်တော့ လက် ထလေးကို ဓတုယမ်းပြပါသေး၏။ နာမည်လေးက ‘ခံထားဦး’ တဲ့ လားကွယ်။

(၅)

“ဟေ့...နိုးစမ်း။ ကိုမင်းကို နိုးလိုက်စမ်း။ ငါ့မှာနော်၊
အင်းကို တစ်ရေးနိုးကတည်းက ဒေါသဖြစ်နေရတာ။ ခု မနက်စောစော
သူ့ရားတရားအလုပ်တောင် မလုပ်နိုင်သေးဘူး။”

မေမေ့အသံကို အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှ သူ ကြားနေရသည်။
အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ နားကိုတော့ ဖွင့်ထား၏။

မကြာမီ အပေါ်ထပ် တက်လာသည့်ခြေသံနှင့်အတူ အခန်း
ထဲခါးခေါက်သံက နားဝသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

တုန့်ပြန်သံ မကြားရ။

“မိပိုင်းလာ။ သွားစမ်းဟာ။ ငါ ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်တာ။
အားပြီး မနောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့။”

“မိပိုင်း မဟုတ်ဘူး ကိုမင်း။ မမကြီးပါ”

“ဘာကိစ္စလဲဗျာ”

“မေမေက မင်းကို နှိုးစိုင်းလို့”

သူ အိပ်ရာမှ မထချင်ထချင်နှင့် ထပြီး တံခါးဖွင့်တော့ မမကြီး အစန်းထဲ ဝင်လာ၏။

“ကြည့်စမ်းကွာ၊ လူပျိုလေးအစန်းတဲ့၊ ရုပ်ပွနေတာများ ရတော့ မရှိဘူး။ မင်း အနေအထိုင် တော်တော်ကို စည်းမဲ့တာပါပဲလား”

ကုတင်ခြေရင်းတွင် အောက်သို့ ပုံကျနေသော ဖြူစောင်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ ကောက်တင်ရင်း မမကြီးက အပြစ်စကား ဆိုသည်။ သူက မသိကျိုးကျွံပြီ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ သမ်းစာ လိုက်၏။

“အား.....ဝါး”

“ဟဲ့.....လူပျို။ ဒီလိုပဲ သမ်းရသလားဟဲ့၊ အို.....ကြည့်စမ်းစားပွဲပေါ်မှာ အေးလိပ်အတိုအစတွေ၊ ဒီမယ်၊ ကိုမင်း၊ မင်းကို မေမေက အေးလိပ်သောက်ခွင့် ပေးထားလို့လား”

“မဝေ၊ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း မေမေစကားကို ဆန့်ကျင်တယ်ပေါ့”

“စောစောစီးစီး ပြဿနာ လာရှာနေပါလား၊ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အေးလိပ်လေးဘာလေး သောက်တတ်တော့ မှာပေါ့ မမကြီးရာ၊ နေပါဦး၊ မမကြီး ကျွန်တော့်အစန်းထဲလာတာ အိပ်ရာက နှိုးဖို့ လာတာလား၊ စစ်အေးစရာလုပ်ဖို့ လာတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ ကိုမင်း၊ မင်းဟာလေး အငယ်ဆုံး အညစ်ပတ်ဆုံး ပြီးတော့ မေမေကို ဒုက္ခအပေးဆုံး”

သူက ပန်းနှစ်ဖက် တွန့်ပြီး ပွယောင်းနေသော ဆံပင်များကို အီးနှင့် သပ်တင်လိုက်၏။

“စဉ်းစားပြောပါ မမကြီးရာ၊ ကျွန်တော်က ဒုက္ခ ပေးတာလား၊ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခ ပေးတာလားဆိုတာ”

မမကြီးက မျက်စောင်းထိုးပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များကို ဇွင်းလင်းဆဲတွင် သူ ရေချိုးစန်း ဝင်သည်။ သွားထိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး နှုတ်နှာသုတ်ပဝါကို ပန်းပေါ်လွှားတင်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

“မေမေ ခေါ်တယ်ဆို”

“မင်း မနေ့က ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လဲ”

“ညက”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ မင်းကို ကိုးနာရီထိ ထိုင်စောင့်တယ်၊ ဝဲဘက်ကို သွားတာ ခရီးသည်တင်ကားနဲ့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားတာ၊ ရန်ကုန်ကို အစောကြီး ပြန်ရောက်သင့်တယ်”

“ရောက်တာတော့ အစောကြီး ပြန်ရောက်တာပေါ့ မေမေရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေတာပါ၊ ပြန်ရောက်တော့ မေမေ အိပ်နေပြီ”

“အင်း.....မင်းအတွက်တော့ မေမေ သိပ်ရင်လေးတယ် ကိုမင်း၊ အင်းအစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတွေရဲ့ ခြေရာကို မင်း တစ်ချက်မှ နေဦးဘူး၊ ကဲ.....မနေ့က မေမေခိုင်းတာတွေ လုပ်ခဲ့ရဲ့လား”

“မေမေကိုစွဲ သွားတာပဲဟာ၊ မေမေပြောတဲ့ ထောင့်ကအစ အေးသေချာချာ ယတြာပေးတာ”

"မင်း ဘုရားကော ရှိခိုးခဲ့ရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း"

သူ့စကားကြောင့် မေမေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"မေမေက မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေပြန်ပြီ၊ မေမေ့ကိစ္စတွေ အထမြောက်ရင် ပြီးတာပဲ မေမေရယ်"

"နေပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဘုရား မရှိခိုးရတာလဲ၊ မင်းကို မအေ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ မအေ ဗုဒ္ဓဘာသာက မွေးတာ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလတ်ကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာသာတရား ဘယ်လောက် ကိုင်းရှိုင်းသလဲ၊ မိသားစုမှာ မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဒိဋ္ဌိဖြစ်နေတယ်"

သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်တိုင်း မေမေသည်သို့ အပြစ်တင်စကား ဆိုတတ်၏။

"ကျွန်တော် ပဲခူးမှာ ဘုရားမကြိုက်တဲ့အလုပ် လုပ်ခဲ့တယ် မေမေ၊ ဒါကြောင့် ဘုရား မရှိခိုးတာ"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့တာလဲ"

"ထန်းရည်သောက်ခဲ့တယ် မေမေ၊ ဘုရား မကြိုက်တဲ့ သေရည်ကို သောက်ပြီး ဘုရားရှေ့မှာ လိမ်ညာပြီး ဒူးမထောက်ချင် တာပါ၊ ဒိဋ္ဌိ မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့စကားကို မေမေကတော့ ကျေနပ်ပုံ မရ။

သူ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး အခန်းထဲဝင်တော့ အခန်း တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ဖြူကလေးဆီ သူ့အကြည့် ရောက်သည်။

"မမကြီးကတော့ လက်ဆော့သွားပြန်ပြီ"

သီချင်စိတ်ဖြင့် စာကြောင်းလေးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် စတ်လိုက်၏။

"Jack of all trades and master of none"

သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး စာရွက်ကလေးကို လုံးချေပစ် ထိုက်သည်။

အမိမှာယ်က 'ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ဖြင့် ဘာကိုမျှ ထိရောက်စွာ မတတ်သူ' တဲ့။

ဒီစာအပေါ်မှာတော့ သူဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ အဝတ်အစားလဲ၊ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ကိုကိုကြီးကို ခါးထောက်ပြီး ရပ်လျက်တွေ့ရ ပါ၏။ ကိုကိုကြီးမျက်နှာက အစဉ်ထာဝရ တင်းမာနေတတ်သည်။ စုတနာရွှေပြည်ခြံနှင့် တိုက်ကြီးတွင် ကိုကိုကြီးကို အားလုံးက ခွဲကြောက် ရိုသေကြရ၏။ ဖေဖေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် စုတနာရွှေပြည်ကို ကိုကိုကြီး အုပ်ချုပ်သည်။

"မင်း ကျောင်းသွားမှာလား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမှာလား"

"ကျောင်းသွားမလို့ပါ ကိုကိုကြီး"

"အေး...ကျောင်းသားဆိုတာ ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်ရမယ်၊ စာရူးလိုလို ကဗျာရူးလိုလို ယောင်ဝါးဝါး ထုပ်နေလို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ်ဟာ မင်းဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးမယ့်နှစ်ပဲ၊ တက္ကသိုလ်မှာ စာမေးပွဲ ကျတယ်ဆိုတာ လုံးဝ

အသုံးမကျလို့ ကျတာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊
မင်းဘဝမှာ ဘာပုပန်စရာရှိလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း နောက်ဆုံးနှစ်ကို
ကျခံတယ်၊ ကျရတဲ့အကြောင်းရင်းနဲ့အဖြေကို ကာယကံရှင် မင်းက
တို့ထက် ပိုသိတယ်”

ဆိုလျှင် လေ့ရှိည့်မှန်း သိလျက်နှင့် ထိပ်တိုက် မတွေ့အောင်
မရှောင်နိုင်ခြင်းက မိမိ၏ ညံ့ဖျင်းမှု၊ လှမ်းထွက်မည်အပြုမှာ.....

“နေဦး၊ ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး”

စကားကို တန့်ရပ်ပြီး ကိုကိုကြီးက သူ့အင်္ကျီပုခုံးပေါ်မှ
ပိုးကောင်လေးကို လက်နှင့် တောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ.....

“အိမ်ကို မင်းအချိန်နဲ့ ပြန်ပါ။ ရတနာရွှေပြည်ဟာ သာလာယံ
စရပ် မဟုတ်ဘူး၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ မိသားစုတွေ နေတာ”

“ကိုကိုကြီး ကော်ဖီသောက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ၊ ကိုမင်းကောလာ”

မမကြီး ထွက်လာမှ စကားတန့်သွား၏။ ကိုကိုကြီးက
သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး မမကြီး”

“ဟဲ့.....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသောက်ချင်လို့ပါ”

သူ အိမ်ထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြဲပြင်ရောက်
သည်ထိ စိတ်က ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိ။ စာရူးပေရူး..... တဲ့။ စာပေ
သမားတွေအားလုံးကို ကိုကိုကြီး ခော်ထားရုံပါသလား။ သူ လက်
နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိပါ၏။

(၆)

လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းရင်း အတွေးတွေက လွင့်ပါးနေ၏။
အတွေးထဲမှာ အဓိက အကျဆုံးပါဝင်နေသူကတော့ ကိုကိုကြီးပါပဲ။

“အင်း..... ကိုကိုကြီးရဲ့ဆက်ဆံမှုဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ
နူးနူးညံ့ညံ့ မရှိပါလား”

ပေပေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ရတနာရွှေပြည်တွင် မည်သူမျှ
စတင်မြှောက်ဘဲနှင့် ကိုကိုကြီးသည် မင်းစကရာဇ် ဖြစ်လာရ၏။

အားလုံးသည် ကိုကိုကြီးဆိုသည့် အစ်ကိုအကြီးဆုံး၏ ဩဇာ
နိုင်တွင် ရပ်တည်နေကြရသည်။ သို့ကြောင့် မိသားစုအားလုံး၏
ဩဇာအားလုံးသည် ကိုကိုကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်တွင်သာ
စူတည်ရ၏။

မိဘအမွေနှင့် ရတနာရွှေပြည်၏ စီးပွားရေး။
ပြီးတော့ ညီ၊ ညီမများ၏ ပညာရေး။
အားလုံးကို ကိုကိုကြီးက ကြပ်မတ်သည်။ ညွှန်ကြားသည်။

ကိုကိုကြီး၏ စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းဝယ် အားလုံးသည် တက္ကသိုလ်အသီးသီးမှ ဘွဲ့တစ်ခုစီတော့ ရထားကြရ၏။

သူသာလျှင်.....။

“တောက်.....စာမေးပွဲ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ရမယ်လို့များ ဖြေရဲ့သားနဲ့ သူ့ဘာသာကျတာ ဒီကောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါကို ကိုကိုကြီးက နားရင်း ကျင်းဖြစ်အောင် ကျင်းရသေးတယ်” လမ်းလျှောက်ရင်း မကျေနပ်မှုတွေက ရင်မှာရှိနေ၏။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ငါးယောက် ရှိပါသည်။ အားလုံးသည် အထက်နှင့်အောက် သုံးနှစ်ကြီး သုံးနှစ်ငယ်။

ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလတ်၊ မမကြီး၊ မမလေး၊ ပြီးတော့ သူ့ သို့ကြောင့် ရတနာရွှေပြည်တွင် သူသည် အသေးကျွေးဆုံး လူသား၊ ကားမှတ်တိုင်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့ လိပ်တိုကို လမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ကားစောင့်ရင်း နောက်ထပ် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှို့ရန် ပြင်ဆင်ဆဲတွင် သူ့မျက်လုံး ဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားပါ၏။ လော်ရာ အမျိုးအစား ကြက်သွေးရောင် ဆလွန်းကားတစ်စီး၊ ရှေ့က ဖြတ်ကျော်သွားပြီးမှ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ထား.....ထားဦးပါလား”

အံ့အားသင့်ဆဲမှာ ထားဦး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ သူ ထားဦးထံသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ခဲ့သည်။

“မမျှော်လင့်ဘူး၊ ထားဦးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့၊ တကယ်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

“ဒါတွေ ထားပါလေ၊ ဒရိုင်ဘာကြီးက ကားလဲ မပါပါလား” ဘူးစိတ်က ရယ်ချင်၏။ သို့သော်လည်း လိမ်လက်စကို ဆက်လိမ်မှ ဖြစ်မည်။

“ကားကို ခုမနက်ပဲ တစ်ရှော့ ပို့ထားရတယ် ထားဦး”

“ဟင်... မနေ့က အကောင်းပြည့်ပဲဟာ”

“မနေ့က ကောင်းပေမယ့် ဒီနေ့ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာပေါ့ ထားဦးရဲ့၊ မနေ့က ထားဦးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကလဲ ဒီနေ့ ထားဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ တူချင်မှ တူမှာ”

ထားဦးက ပြုံးရင်းနှင့်.....

“ချစ်မင်းကို မောင်းတဲ့ ကားရဲ့စက်လို တို့စိတ်ဓာတ်က မချို့ယွင်းပါဘူးနော်၊ မနေ့က ချစ်မင်းကိုကိုလဲ ခင်တယ်၊ ဒီနေ့ ချစ်မင်းကိုကိုလဲ ခင်တယ်”

“နောက်နေ့ ချစ်မင်းကိုကိုကော”

“ခင်စရာကောင်းရင် ဆက်ခင်မှာပေါ့၊ ခင်စရာမကောင်းရင် တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ပေါ့”

“ရက်စက်လိုက်တာဗျာ”

“ရက်စက်တဲ့စကားပါလို့လား၊ တစ်လုံးမှ မပါဘူး ထင်တယ်၊ သဘာဝကျတဲ့စကားကို တို့ ပြောတာပါ”

သူက ကားရှေ့ခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီး

က တည်ငြိမ်အေးအေးစွာနှင့် ရှိနေ၏။

“သူ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဇေးရင်း ထားဦးက သူ လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ကျောင်းသွားမလို့လား”

ရုတ်တရက် အမေးကို သူက.....

“ဘယ်ကျောင်းကို သွားရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ လွယ်အိတ်နဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ ဆိုတော့”

“အက်ခတ်ကတော့ တော်ပါ့ဗျာ၊ တကယ့်ကို တလွဲစီပါ၊ လှည်းတန်းက သူငယ်ချင်းစီက ငှားထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ပြန်ပို့မလို့၊ ဒီနေ့ ကားကို ဝပ်ရှော့ ထိုးထားရတော့ အားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဘဝတူ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားမလို့”

“ဘာလဲ ဘဝတူသူငယ်ချင်းတွေ”

“ကိုယ့်လို ကားမောင်းစားတဲ့သူတွေပေါ့”

မလိမ်တတ်ဘဲနှင့် လိမ်နေရသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်လှ၊ မတတ်နိုင်၊ မိမိဘဝအမှန်ကို ထားဦး သိတော့လည်း ဘာ ထူးခြားမှာ မို့လို့လဲ။

“ကားပေါ်တက်လေ၊ လမ်းကြိုပါတယ်၊ တို့ လိုက်ဖို့ပေးမှာ ပေါ့”

“အင်း.....လိုက်တော့လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျေပြီလို့ မပြောရဘူးနော်”

“ဘာကို ကျေပြီလဲ”

“မနေ့က ကြိုကြိုက်လို့ ကိုယ်က ကားနဲ့တင်ခေါ်လာတယ်လေ၊ ခုကြိုကြိုက်လို့ ကိုယ်က လိုက်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါ ကျေပြီလို့ မပြောရဘူးနော်”

ထားဦးက ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ပြုံး၏။ အားပေါ်တက်တော့ ရင်မှာလှုပ်ခတ်သည့်အဖြစ်ကို ထားဦး သိမည်မဟုတ်။

* * *

ညနေစောင်းစအချိန် ကျောင်းရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အထွက်မှာ.....

“ဟေ့.....ဟေ့ ချစ်မင်းကို”

“ဟာ.....အရှည်ကြီး”

“နာမည်ရင်းကို ခေါ်စမ်းပါဟယ်၊ တို့နာမည် မေသင်းဝါဆိုတာ အရှည်ကြီးနာမည်ထက် ခေါ်လို့ ကောင်းပါတယ်”

“အဲ.....မေသင်းဝါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တို့တွေအားလုံး ညနေပိုင်း ဒီပလိုမာသင်တန်းတက်နေတယ်”

“ဘာလဲ အမြီးရှည်အောင်လား”

“ဒါပေါ့ဟယ်၊ ကိုယ့်ယူတဲ့ယောက်ျားက ဘွဲ့နှစ်ခုသုံးခုရပြီး အမြီးရှည်နေရင် ကိုယ်က ဘွဲ့တစ်ခုတည်းနဲ့ သိက္ခာကျတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လက်ဖက်ရည် လာသောက်တာလေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ

က ထွက်လာတာ မတွေ့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ယူ ကျောင်းဘက် သွားမလို့ပါ”

“ဆန်းသလားဗျာ၊ မြေထောက်ရှိနေသမျှ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်သွားမှာပေါ့”

သူ့ကို အရှည်ကြီးက နေနေကြည့်၏။

သူက မလုံမလဲနှင့် ဟိုသည်လှည့်တော့.....

“နေပါဦး၊ ရှင် တကယ်ပဲ ဒါရိုင်ဘာလား”

“ဟာဗျာ၊ ကျုပ်ကို အထင်ကြီးရဲလိုက်တာ၊ ကျုပ် ကား မောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပြရမလား”

သူက အိတ်ထဲမှ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပြသော်လည်း အရှည်ကြီးက ယုံကြည်ပုံ မပြ။

“တို့အားလုံးက ပြောနေကြတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သည်လူက အသားလတ်လတ်နဲ့ ရုပ်တော်တော် ချောတဲ့သူလို့ ပြောနေကြတာလား”

“ဟွန်း.....ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

“ဒါဖြင့် ဘာပြောကြတာလဲဗျ”

“မျက်မှန်အထူးကြီးနဲ့ မှန်ကြောင်ကြီးတဲ့၊ ရုပ်ဆိုးလိုက်တာကလဲ တာထွေကို လန်နေတာပဲတဲ့၊ ပြောစရာဆိုလို့ အသားလေး ပြုတာ တစ်စုပဲ ရှိတယ်တဲ့”

“ဟာဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးဆွဲချ သေလိုက်ချင်ပြီ”

သူ့ဟန်ကို ကြည့်ပြီး အရှည်ကြီးက ရယ်ပါ၏။

“အဖွဲ့တွေ မပါဘူးလား”

“တို့ကိစ္စ များသွားလို့ ခုမှ သင်တန်းကို အပြေးလာရတာ၊ အဖွဲ့တွေက သင်တန်းခန်းမထဲ ရောက်နေကြပြီ၊ သွားမယ်နော်၊ ဆို့တွေက ပျော်တတ်တယ်၊ ပျော်တတ်လို့ နောက်ရင်လဲ စိတ်မဆိုးနဲ့၊ စိတ်ဆိုးလဲ ဂရုမစိုက်တတ်ကြဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခုလို သိထားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊

ဒါနဲ့ ခဏလေး နေပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မေးမလို့ပါ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ထားဦးကကော တို့အကြောင်း ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ဘာမှ မပြောဘူး”

“အမ်”

အရှည်ကြီးက ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ပြီး ထံပါးမှ ချာခနဲလှည့်ပြေး သွားသည်။ သူ့အတွေးတွေက အားကောင်းလာ၏။

ညနေပိုင်း ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေ။ သည်သင်တန်းတွေကို သူ မသိဘဲ နေမလား။

ကန်စပ် ထိုင်ခုံပုလေးမှာ သူ ထိုင်နေကျ။

ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲကို အချဉ်ရည်တို့ပြီး မက်မက်မောမော အတတ်သည့် သူ့ကို အထင်တကြီး ရှိလှသည့် လူငယ်လေး အစ်ယောက်တော့ရှိ၏။ ဒီကောင်လေးက အကြော်ဆိုင်က အလုပ် အစားလေး။ နာမည်ကို 'ဖိုးချို' ဟု သူ သိထားသည်။ နုလည်း.....

“အစ်ကို၊ ရည်းစားစာ ရေးနေတာလား။”

“ဟား.....ဟား၊ ငါ့ကို အထင်တကြီးရှိတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ။ သားတယ်၊ ရည်းစားစာရေးရအောင် ငါ့မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ ချီပါဘူးကွာ”

ရှေးလက်စ ဓာတစ်ပိုဒ်ကို သူက ရပ်လိုက်၏။

“မယုံပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“မယုံရော အကြောင်းရင်းက.....”

“အစ်ကိုက လူချောလှသန့်တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ရည်းစား

မရှိတာကတော့ အစ်ကိုက စိတ်မဝင်စားလို့ နေမှာပါ။”

“အားပါး.....ဟာကောင်ရဲ့ အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ယောက်ျား
ရှိမလားကွ၊ အချစ်က ရောက်မလာလို့ ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေရတာ”

ချာတိတ်က ပြုံးပြီး ဆိုင်ဘက် ပြန်လျှောက်သွားသည်။ သူ
စိတ်ကို ပြန်စုစည်းလိုက်သည်။ အကြော်ဆိုင်မှာ၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ဝတ္ထုအတိုအထွာလေးတွေ ရေးကျင့်ရှိခဲ့တာကတော့ ကြာပါပြီ။
စာကြောင်းလေးများ ရေးဖြစ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့
နေနိုက်.....

အဖြူရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်က ဗလာစာအုပ်ကလေးပေါ်သို့
ပြုတ်ကျလာသည်။

သူ ဆတ်စနဲ့ မော့အကြည့်မှာ.....

“ဟင်.....ထားဦး”

သူ တအံ့တဩမျက်နှာကို ပြုံးပြီးကြည့်ရင်း ထားဦးက.....

“ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ”

“စာ”

“စာတော့ သိတာပေါ့၊ ဘာစာရေးနေတာလဲ ဆိုတာကို
မေးတာ”

ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဘေးနဲ့လွတ်မှာ ထားဦးက ဝင်ထိုင်သည်။
ထားဦးနှင့်အတူ ဝက်ပု စေ့ သီတာမိုးလည်း ပါလာ၏။

သူတို့က နုပလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စာရွက်ဖြူပေါ်က စာကြောင်း
များကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေတာကို အနှောင့်အယှက် ပေးသလိုများ
ဖြစ်သွားပြီလား မသိဘူးနော်”

ထားဦးအသံမှာ အားနာမှုတွေ ပါနေ၏။

“ယူ ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ”

ဝက်ပုမက စပ်စပ်စုစု မေးသည်။

“သိချင်လို့လား”

“သိချင်တာပေါ့”

“ရည်းစားစာ ရေးနေတာပါ”

“အယ်”

ဝက်ပုမ မျက်လုံးပြူးသွားချိန်တွင် သူက ရေးလက်စ စာအုပ်ကို
ခြန်ပိတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

“ယူက ဘယ်သူကို ပေးမှာလဲ”

“အင်း.....ရေးသာရေးနေရတာပါဗျာ၊ တကယ်တမ်းကျ
ဗွန်တော် မပေးရဲပါဘူး၊ ကျွန်တော်မြတ်နိုးတဲ့ အမျိုးသမီးဘဝနဲ့
ဗွန်တော်ဘဝက မိုးနဲ့မြေလို အရမ်းကွာဟတယ်လေ၊ ပြီးတော့
ဗွန်တော်လို ဒရိုင်ဘာကို ဘယ်သူက ချစ်မှာလဲ”

“ဒီမယ်”

ဝက်ပု၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံကြောင့် သူ လန့်သွားသည်။

“ဗျာ”

“ယူ တို့ကို မလိပ်နဲ့”

“ဘာကိုလဲဗျ”

“ယု ကျောင်းက မိုးလား”

“ခက်လိုက်တာဗျာ၊ တက္ကသိုလ် ပတ်ဝန်းကျင်ရောက်လာတာနဲ့ ကျောင်းသား ဖြစ်ရတော့မလားဗျာ၊ ဘာလဲ ရုပ်က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားရုပ် ပေါက်နေလို့လား၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ရုပ်က ဥပမာရုပ် တော်တော်ကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ၊ ကဲ.....စားဗျာ၊ ကြိုကြိုက် တုန်း ဒါနပြုသွားစမ်းပါရစေ”

သူက ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲ ထပ်မှာသည်။

“ဘူးသီးကြော် ကြိုက်ရဲ့လား၊ နန်းကြီးတို့၊ နန်းပြားတို့ စားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင်လဲ ရတယ်”

“တို့က ဘူးသီးကြော်ကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ ယောက်ျားယုရင် တောင် ဘူးပင်စိုက်တတ်တဲ့သူကို ရွေးယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဟယ်.....ဝက်ပုမ၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
ထားဦးက ဝင်ဟန်သည်။

“ကြိုက်တာကို ပြောတာပါ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ချင်လို့ သင်တန်းကို စောပြီးလာခဲ့တာ၊ ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေ၊ ယု ဒရိုင်ဘာ ဆိုတာ တို့ကို ဖြီးနေတာ မဟုတ်လား၊ တို့ မယုဘူး”

“မဝက်ပုရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးရဲ့လိုက်တာဗျာ ကျွန်တော့်ဘဝကို အရိုးသားဆုံး ပြောပြထားပြီးပြီပဲ”

“ခါဖြင့် ယုလွယ်အိတ်ကို ပြစမ်း”

ဝက်ပုမက ပြောပြောဆိုဆို ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီးအထဲမှ စာအုပ်များကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဒါ.....ဒါ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျ”

သူ အကြောက်အကန်ပြောတော့ ထားဦးက.....

“ဝက်ပု၊ နင် စစ်ဆေးရေး လုပ်နေစရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်က ဒရိုင်ဘာ ဆိုလဲ ဒရိုင်ဘာပဲပေါ့၊ ခင်မင်မှုကို ကလိမ်ကကျစ်နဲ့ မရိုးမသား ပြောရင်တော့ ဆောရီးပဲပေါ့ဟာ”

သူ ထားဦးကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်သည်။ စကားကို ပြီးစလွယ် ပြောခဲ့စဉ်တုန်းက နောက်ထပ် ပတ်သက်စရာ ဆုံစရာ မရှိဟု တွေးပြီး ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေဆဲတွင် ဝက်ပုက.....

“သူက စာရေးဆရာလဲ လုပ်တယ်လား”

ဝက်ပုမ၏ ကောက်ကာငင်ကာ အမေးကြောင့် သူ မျက်လုံး ထပ်ပြူးရပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာလေ ယုလက်ရေးနဲ့ ဝတ္ထု ရေးထားတာ”

စကားအဖြေ မရေမရာ ဖြစ်နေဆဲတွင်.....

“ဟေ့ဟောင်.....ချစ်မင်းကို၊ အလား..... မင်းက ဝက်ပုမတို့နဲ့ သိနေပါလား”

“ဟယ်.....ကိုမောင်မောင်ငွေကြီး”

သူ့ပါးစပ် ပြီခနဲဖြစ်ရတော့၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူနေဆဲမှာ မောင်မောင်ဌေး ထံပါးသို့ ရောက်လာ၏။

“မင်းကို ငါ လိုက်ရှာနေတာ ချစ်မင်းကို၊ မင်း ကလပ်စ် လစ်နေတာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိပြီလဲကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီနှစ် ဖိုင်နယ်မှာလဲ မင်း ကျဦးမှာပဲ”

“ဟာကွာ”

“ဘာဟာကွာလဲ၊ ငါ ကျောင်းကို လာရှာတာ အခေါက်ခေါက် အခါခါပဲ၊ ဒုငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့တွေတောင် အသီးသီး ရနေကြပြီ၊ မင်းမှာ တတိယနှစ်မှာလဲ ကျရ၊ ဖိုင်နယ် မှာလဲ ကျရနဲ့ မင်းကိုကိုကြီး ဆူတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်”

သူ ထားဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ပင် မကြည့်ရဲတော့။

အခြေအနေကို ဘာမှ နားမလည်စွာဖြင့် မောင်မောင်ဌေးက ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေသည်။

“ရွှေမောင်မောင်နဲ့ တွေ့တယ်၊ မင်း ဝတ္ထု ဒီလ ၈ကရိမှာ ပါတယ်တဲ့”

“ဟာကွာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဟာကွာ ဟာကွာနဲ့ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

သူမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှိနေဆဲမှာ ထားဦးက ဝက်ပုမလက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“လာ.....ဝက်ပု၊ သွားမယ်”

ထံပါးမှ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

သူ ပင့်သက်တစ်ခုနှင့်အတူ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချလိုက်၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲကွ”

အခြေအနေမှန်ကိုရှင်းပြရန်ပင် ရင်မှာ အင်အားတွေ နည်းပါး နေတော့၏။

(၈)

သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာ၏ မကျေနပ်မှုများကို သူက
ထက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်ပြီး နားထောင်ရသည်။

အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်းအောင်၏ လူတန်းစား ပြဿနာများကို
ထောင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်တော့ နေပင် အတော်
မြင့်နေပြီ။

“ငါ ပန်းဆိုးတန်းဘက် စာအုပ်ဆိုင်တွေ သွားဦးမယ်၊ မင်း
ဆိုက်ဦးမလား”

“ဟင်.....မင်း ကျောင်းမသွားတော့ဘူးလား”

“ဟ.....ကျောင်းသွားတော့ ကျောင်းပညာပဲ တတ်မှာပေါ့ဟ၊
ဆန်းပေါ်လျှောက်နေတော့ လူ့လောက လူ့ဘဝရဲ့ ပညာရပ်တွေ
ထက်တာပေါ့”

“မင်း အတွေးအခေါ်တွေ အရမ်း ထက်မြက်နေပြီ”

ရယ်ရင်း နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ပန်းဆိုး

တန်းလမ်းကို ချိုးအကွေ့တွင်.....

* * *

“ဟာဗျာ.....လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဘူးလား”

မိမိကို ဝင်တိုက်သူကို သူက မော့မကြည့်အား။ လွတ်ကျ သွားသော စာအုပ်များကို ကုန်းကောက်သည်။

“မျက်လုံးက အကောင်းကြီး သိလား။ သူများလို မကန်းဘူး။ မျက်မှန် မတပ်ရသေးဘူး”

တုန့်ပြန်လာသည့် အသံ။

စာအုပ်များကို ကုန်းကောက်နေရင်းမှ သူ မော့မကြည့်တွင်

“ဟင်.....ထား.....ထားဦး”

ထားဦးမျက်နှာက ခပ်မွန်မွန်။

“ကိုယ်လေ ချစ်မင်းကိုပါ”

“သိသားပဲ။ အစကတည်းက ရှင်မှန်း သိခဲ့ရင် ဖင်ထိုင်လဲကျ အောင်ကို တိုက်ပစ်လိုက်မယ်”

စကားသည်မျှနှင့် ထားဦးက ကိုယ်ကို လှည့်ထွက်သည်။ ထားဦးနံဘေးတွင် သူ လုံးဝ မမြင်ဘူးသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး။ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးက ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ထားဦး နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။

“မင်းနဲ့ သိလား။ ဣတာကတော့ ရုပ်ကလေးနဲ့ တကယ်တော့ မလိုက်ဘူး”

“ထားဦးက မစွာပါဘူး ငြိမ်းအောင်၊ ကြင်နာသနားတတ်တဲ့

မိန်းမလှကလေးပါ”

“ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခြောက်သွားတာ၊ ရှင်မှန်း သိရင် ဖင်ထိုင်ကျအောင်တောင် တိုက်ပစ် ဘယ်လို”

“တို့မှာ အကြောင်းတရားလေးတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ နားလည်ထားလိုက်ပါကွာ”

လမ်းမကို ဖြတ်ကူးသည်။

စာအုပ်တန်းဘက် အရောက်တွင် ငြိမ်းအောင်က.....

“သူငယ်ချင်း”

“ဟင်”

“ငါ မလိုက်တော့ဘူးကွာ”

“သဘောပဲလေ”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ငွေ ငါးရာလောက်တော့ ကူညီပါဦး သူငယ်ချင်းရာ၊ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ဖို့ ဆန် မရှိဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ သူတို့အမေက ငါ့အလားကို စောင့်နေကြမှာ”

သူ ပင့်သက်ချသည်။ သူငယ်ချင်းဘဝက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သားသမီးသုံးယောက်နှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသည်။

“ငါ့ဆို မင်းတို့ သိပ်အထင်ကြီးတာပဲ။ ငါ တစ်ခါတစ်ခါ အောင်ချလာတဲ့ကားက ငါ့အမေပိုင်၊ တိုက်နဲ့ခြံကလဲ ငါပိုင် မဟုတ်။ မီးပွားရေးကျတော့လဲ ငါ့စီးပွားရေးက ဘာမှ မရှိ၊ မိဘဆီက

လက်ဖြန့်ခဲ တောင်းနေရတဲ့ဘဝ၊ ဒါတွေကို မင်း သိပါတယ် ငြိမ်းအောင်ရာ”

“ငါ့မှာ အရမ်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

သူ ဘာမှ မပြောချင်တော့။ ဘယ်ဘက်လက်သန်းမှာ ဝတ်ထားသည့် ရွှေနှစ်ပဲသားခန့် ရှိမည့် မောင်းကွင်းလက်စွပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး ငြိမ်းအောင်ကို ပေးသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို ကူညီတာလေ၊ ပေါင်ပြီးတော့ မင်းတို့မိသားစု ခိုက်ပြဿနာကို ပြေငြိမ်းပေးဖို့၊ ငါ ငွေလွယ်တော့ ပြန်ရွေးမယ်၊ ကဲ..... မင်း သွားတော့ ငြိမ်းအောင်”

လက်စွပ်ကို လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးပြီး ထံပါးမှ ခွာခဲ့သည်။

စာအုပ်ရှာရင်း ၃၇-လမ်းထိပ် စာအုပ်ဆိုင်အရောက်တွင် သူ့မျက်လုံး ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“ထားဦး”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားဦးပါ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ပတ်ရှုနေခြင်းကြောင့် သူ့ကို သတိမပြုမိဟန်တူ၏။ ထားဦးနံဘေးမှာ သူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်လိုက်သည်။ ထားဦးက စာအုပ်ဖိုးငွေ ပေးချေရန် အိတ်ကို ဖွင့်မည်အပြုတွင်.....

“ဟင်”

“ကိုယ်ပါ ထားဦး၊ ထားဦး စာပတ်ပြီးတဲ့အထိ အနားမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ချစ်မင်းကိုပါ”

“အို.....မသိဘူး၊ မသိဘူး”

ဆိုင်ရှင်ကို ငွေရှင်းပေးပြီး ထားဦးက ထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ရှေ့မှ တားဆီးလိုက်၏။

“ထားဦးကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ခဲလှောင်ခဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ မထူးခြားတဲ့ဘဝကို စိတ်ပျက်လို့ တော့ ပြောလိုက်မိတာပါ”

ထားဦးက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ အကြည့်မှာ မှန်းရေးလက္ခဏာ မပါ။

“ဒီမယ် ချစ်မင်းကို”

“ပြောပါ ထားဦး၊ စကားချိုချိုပဲပြောပြော၊ စကားခါးခါးပဲ ပြောပြော၊ ချစ်မင်းကိုလို့ တရင်းတနီး ခေါ်လိုက်တာကို ဝမ်းသာ မပြီ”

“စာရေးဆရာကြီးရဲ့၊ စကားတတ်တိုင်း အပိုစကားတွေ ပေးနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့က လိမ်ပြောတဲ့လူ၊ ညာပြောတဲ့လူဆိုရင် ငွေငယ်ငယ် အရမ်းမုန်းတယ် သိလား၊ ဟိုတစ်နေ့က ချစ်မင်းကိုကို ခင်တယ်၊ ဒီနေ့ ချစ်မင်းကိုကို မုန်းတယ်၊ ဖယ်.....ဖယ်၊ ယူ က ဖယ်စမ်း”

ထားဦးက သူ့ကို၍ တွန်းထိုးပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ပါသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး တက်၏။

ကားမောင်းထွက်သွားသည်ထိ သူ ထားဦးကို အငေးသား ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(၉)

“ထားဦး၊ နင် သတိမထားမိဘူးလား၊ နင်ပြောဖူးတယ်လေ၊ ဆွေစင်းတွေမှာပါတဲ့ ‘ချစ်မင်းကို’ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာရေးတဲ့ အချစ် ဆွေတွေကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့.....အဲဒီ စာရေးဆရာ ချစ်မင်းကိုဆိုတာ တို့နဲ့ ပဲခူးမှာ ဇင်းနီးခဲတဲ့ ချစ်မင်းကိုပေါ့ဟဲ့”

ထားဦးရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ကလေး ဖြစ်သွားရသည်ကို သန္တာ အိလိမ့်မည် မဟုတ်။

“နင် ပြောဖူးတယ် ထားဦး၊ ဒီစာရေးဆရာ တော်တော်ကို စာရေးကောင်းတယ်၊ လူတွေ့ရင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်ပြီး ဇိတ်ဆက်လိုက်ချင်တယ်ဆို၊ ခုတော့.....”

ထားဦး၏အကြည့်တွေ ကန်ရေပြင်ဆီ ရောက်နေသည်။ အတွေးတွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ရင်း.....

“နာမည်ချင်းတူတာ ဖြစ်နေမလားဟယ်”

“ဘာမှ နာမည်ချင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ထဲ၊ ကိုမောင်မောင်ငွေကြီးကို တွေ့လို့ မေးပြီးပြီ၊ ချစ်မင်းကို ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမှာလဲဟာလို့ ပြောပြီး ရယ်တောင်ရယ်သေးတယ်”

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ထားဦးက မဆိုင်ချင်ပေမယ့် သူက ဆိုင်ချင်နေတယ်လေဟာ၊ ပဲခူးမှာကတည်းက တို့က သူ့မျက်လုံးကြီးကို လေ့လာပြီးသား”

“ဘာမြင်လဲ”

ဒါကို ထားဦးက ရွဲ့ပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အချစ်ရည်တွေ လှဲနေတာကို မြင်တာပေါ့ဟာ၊ တကယ်ကို ဖီးလ်တွေ တက်နေတာ”

“ငါကတော့ မတက်ပါဘူး”

“အေးပေါ့ဟာ၊ မိန်းမကတော့ စပြီး ဘယ်တက်မလဲ”

“ဈေးစုတ်မ၊ နင်နဲ့အရှည်ကြီးဟာလေ စကားအပြောအဆို သိပ်ပက်စက်တာပဲ”

“ဟယ်..... ငါက ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါဟယ်၊ နင်က ဘယ်လို အထအန ကောက်လိုက်တာလဲ”

သန္တာက ပြောပြီး ရယ်နေ၏။ သူမကတော့ စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့မှ ကားကို စပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားစဉ် ငေးငေးငိုင်ငိုင်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။

“ဟင်း.....ဟင်း၊ နင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ

ငါ့သိတယ် ထားဦး”

“ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ တွေ့မြင်သိကျွမ်းတာ ငါးရက်တစ်ပိုင်း ဆောက်ရှိတာကို စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး၊ သူက ငါ့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုရင်လဲ သူ့ကို ငါ အထင်သေးမိမှာပဲ၊ လူကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ဆါပေါ့လောလော သဘောထားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဟဲ့.....ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက ဆိုတဲ့စကားကိုလဲ သတိရ ဦးလေ၊ မျက်စိက မမြင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လို ချစ်လို့ရမလဲ”

“အို.....မသိဘူး၊ မသိဘူး”

“ဒရိုင်တာ ချစ်မင်းကို ကိုလား၊ စာရေးဆရာ ချစ်မင်းကို ကိုလား”

“နှစ်ယောက်စလုံးကို မသိဘူးဟယ်၊ တော်.....မိသန္တာ၊ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်”

စိတ်တိုရန် နှုတ်ခမ်းဆုဆဲတွင် အရှည်ကြီးနှင့် ဝက်ပု ရောက် ထာ၏။ သင်တန်းချိန် စောသေးသဖြင့် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ဘက်သို့ ဆွှာကန်ခဲ့ကြသည်။

* * *

ကန်စပ်အကြော်ဆိုင်ရောက်တော့ သတိတရ ရှိမှုက မိမိ၏ အားလားဟု ထားဦး တွေးသည်။ သူမ ခပ်တွေ့တွေ့လေး ရှိနေ ချိန်မှာ ဝက်ပုက.....

“ထားဦး၊ နင်ကို ကြည့်ရတာ လင်ပုမိတာ ကျနေတာပဲ၊ အေးမပြော ဘာမပြောနဲ့ ငူတူတူကြီး”

“ဘာအပူမှ မရှိပါဘူး ဝက်ပုရယ်”

“မယုံဘူး”

အရှည်ကြီးက.....

“ဝက်ပု၊ နှင့်ဝမ်းထဲမှာ ပုဏ္ဏားအထီးလေး ရှိတယ် ထင်တယ်”

“ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်လို့ ပြောရင် လုံလောက်ပါတယ်ဟယ် အထီးကြီးက ထည့်ရသေးတယ်”

“တော်ကြစမ်းကွာ၊ စကားနောက် တရားပါနေပါမယ်၊ ငါ တွေးနေတာက.....”

ထားဦး စကားမဆုံးခင်မှာပင် အကြော်ပွဲ လိုက်ချပေးသည့် မောင်ချို အပြေးကလေး ရောက်လာ၏။

“ဟာ..... အစ်မတို့ကို ကျွန်တော်က ဘယ်သူတွေများလဲလို့”

မောင်ချိုက ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ ဝါကျင်ကျင်သွားလေးကို ဖြဲထားသည်။

“အစ်မတို့ အကြော်လား၊ နန်းကြီးလား”

အရှည်ကြီးက မောင်ချိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး.....

“မင်းကို မေးစမ်းမယ်”

“ဘာလဲ အစ်မ”

“ဒီစားပွဲမှာကွာ လာလာထိုင်ပြီး စာရေးတဲ့ မျက်မှန်နဲ့လူလေး မင်း မမှတ်မိဘူးလား”

“ဪ.....အစ်ကို ချစ်မင်းကိုကို ပြောတာလား”

“အေးပါ.....ဟုတ်ပါဘယ်၊ အဲဒီလူ ဒီကို မလာဘူးလား”

ထားဦးက မောင်ချိုဖြေမည့်စကားကို မသိမသာ နားစွင့်သည်။

“မနေ့က ညနေပိုင်းလောက်မှာ ရောက်လာတယ် အစ်မရ၊

မယုံ ရိုးရိုးရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟဲ့.....ရိုးရိုးရောက်မလာလို့ လုံချည်ကွင်းလုံးချွတ်ပြီး အက

ရောက်လာလို့လား”

ဝက်ပု၏ ကြားဖြတ်စကားကို ထားဦးက လက်ကိုင်ပဝါနှင့်

အစ်ကို အုပ်ပြီး ရယ်၏။

“အဲသလို ပြောတာမဟုတ်ဘူး အစ်မရ.....၊ အရက်မူးပြီး

တော်လာတာ၊ တော်တော်နဲ့ မပြန်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သိမ်းတော့

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်အထင်တော့

အညည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတယ် ထင်တာပဲ”

“ဟဲ့.....အဲဒီလူက ရည်းစားနဲ့ ကွဲနေလို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဗျ၊ ဟဲ့သစ်ပင် ပင်စည်မှာတော့

အညည်းစားနားမည်ကို သံချွန်နဲ့ ထွင်းထားတယ်ဗျ”

“နားမည်က ဘာလဲ”

ထားဦးမှ လွဲ၍ အရှည်ကြီးနှင့် ဝက်ပုက ပြိုင်တူ မေးသည်။

“ကိုယ့်အချစ် ထားဦးတဲ့ အစ်မရ”

“အို.....”

ထားဦးရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ကလေး ခုန်သွားရပါ၏။ ကိုယ့်အချစ်

ထားဦး တဲ့လားကွယ်.....၊ ချစ်မင်းကိုရယ်.....ဝေဒနာတွေ ပေးဖို့

အညည်းလာရတာလား။

(၁၀)

တံခါးခေါက်သံကို သူ စိတ်အပျက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထည်း သူသည် တံခါးခေါက်သံကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့နေရ၏။ နုလည်း တံခါးခေါက်သံကို သူ ကြုံတွေ့ရပြန်ပြီ။

“တံခါးကို ဘယ်သူ ခေါက်နေတာလဲ”

“မိပိုင်းပါ အစ်ကိုမင်း”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နင် အတော်ကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ကောင်မလေးပါလား”

“ကိုကိုကြီး နှိုးနှိုးလို့ပါ၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ အစ်ကိုမင်း ထို့ ကိုကိုကြီး စောင့်နေတယ်”

ကိုကိုကြီး ဆိုသည့်အသံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ ထပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ရင်တံထိတ်ထိတ်နှင့်လည်း အောက်ထပ်သို့ ခေါင်းခုသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ကိုကိုကြီး၏ မျက်နှာထားတင်းတင်းကို မြင်ကာ ထည်းက ရာသီဥတု ဆိုးရွားမည်ကို သူ သိလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို ကိုကိုကြီး”

“အေး.....ဟိုမှာ ထိုင်စမ်း”

ရှေ့မှ ဆက်တီခုံကို ညွှန်ပြသဖြင့် သူ မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်းဟာ ရတနာရွှေပြည်မှာ အပြစ် အများဆုံး လုပ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ဗျာ”

“မင်း ညက ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန် ခဲ့တယ်”

ကိုကိုကြီးက သူ့အဖြေကို နှစ်သက်ဟန် မတူ။ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးသည်။

“ဒါပဲလားကွ”

သူ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“အရက်မူးပြီး အိမ်ကို ခွေးလိုဝက်လို ပြန်ခဲ့တဲ့အကြောင်း မပါပါလားကွ”

ညက အဖြစ်အပျက်တွေ။

သည်အကြောင်းအရာတွေကို ဦးစာအောင် ပြောသလား။ မိမိတို့ပဲ မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ပြီး တိုင်သလား။ သည်ထိတော့ သူတို့တွေ သူ့ကို ရက်စက်စွာ မိမိမည်မဟုတ်။ နောက်ပြီး မိမိအိမ်ပြန် လာသည့်ပုံစံက ကိုကိုကြီး ပြောသလို ခွေးလိုဝက်လို ပြန်လာသည့် ပုံစံ မဟုတ်။

“မင်း ဦးစာအောင်ကို နှိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်တဲ့အထိ အခြေ

အေးအားလုံးကို ငါ သိတယ်၊ ဒီမယ် ချစ်မင်းကို”

သူ ခေါင်းအမော့တွင်.....

“ပျောင်း”

ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ မျက်လုံး မီးဝင်းဝင်း

အောက်သွားမှုနှင့်အတူ နားသယ်ရင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းသွား၏။

အိမ်ထဲကတည်း သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

မေမေနှင့်အတူ မမကြီးနှင့် မမလေး ထမင်းစားခန်းမှ

ထွက်လာကြ၏။

အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မေမေက အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းသို့

အသွားသည်။ မမကြီးနှင့် မမလေးက သူ့ကို တွေ့ပြီး ရပ်ကြည့်

အခန်း ကိုကိုကြီး၏ အဆုံးအမနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူမျှ စကား

မပြောနှင့် မရှိ။ တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိ။

“မေမေ မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို မင်း လုပ်တယ်၊ အစ်ကို၊

အစ်မတွေ မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို မင်း လုပ်တယ်၊ တို့အမျိုးမှာ

အလုပ်သောက်တဲ့အရက်သမား တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မင်းဟာ

အသင်းသား ချစ်မင်းကို၊ မင်း ဘွဲ့မရမချင် ငါတို့ အုပ်ထိန်းမှု

အောက်မှာရှိတယ်၊ တို့အုပ်ထိန်းမှုက လွတ်ရင် မင်းဘဝကို မင်း

အိမ်ထဲသို့ ဖန်တီးနိုင်တယ်၊ ဒီမယ် မမလေး၊ ဦးစာအောင်ကို

အိမ်ခေါ်စမ်း၊ မိမိတို့ နှင် ခဏနေဦး”

မမလေး ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို မမလေးနှင့်အတူ

အလေးရ ကျွန်တော် လှငယ်ပါ။

“ဒီးမှာအောင်နဲ့ မိပိုင်”

“ဟဲ့ကိုကြီးမျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ပေးကြည့်ကြ၏။

“ရတနာရွှေပြည်ရဲ့ ခြံတံခါးနဲ့ အိမ်တံခါးတွေကို ညကိုးနာရီခန့်မှာ ပွင့်ပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါပဲ သွားတော့ ဒီမယ် ချစ်မင်းကို၊ ညခုနစ်နာရီထိုးရင် အိမ်ထဲမှာ သွားပေါ် မြင်ချင်တယ်။ ရတနာရွှေပြည်မှာ နေရင် အိမ်ထဲမှာ မင်း လိုက်နာရမယ်။ ဒါပဲ”

“ဟဲ့ကိုကြီးအိမ်က ထွက်တော့ ကိုကိုလတ်ပါ မဟာကလေးကို အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီမှာ ကိုကိုကြီးအိမ်ထဲမှာ ကိုကိုလတ်က မနီနေရဘူး။

“ကိုကိုကြီးတို့ ထွက်သွားမှ မမလေးက သူ့ကို ခြားထူသည့် အိမ်ထဲမှာ မမလေးမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်က ရစ်ရစ်ဝဲဝဲ။

“ကိုမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အရက်တွေ သောက်ရတာပဲ ခေါ်မောင်ရယ်”

“အရက်သောက်တာ အပြစ်လားဗျာ၊ အရက်သောက်တာပဲ အပြစ်လို့ ယူဆရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ အရက်စည်တွေကို ရိုက်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုကိုကြီးက မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“သူ့စိတ်နဲ့ ချိန်ထိုးပြီး ပုံစံလျှောက်ချလို့ ဘယ်ရမလဲ”

အလေးရ ကျွန်တော် လှငယ်ပါ။ လှငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုမှာ အမှား နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိနေမှာပေါ့”

“ကိုကိုကြီးက အဲဒီ အမှားကို လက်မခံဘူးလေ၊ ကိုမင်းကို ဆုံးမတာကလဲ ကောင်းစေချင်လို့ပါ။ တကယ်တမ်းကျ ကိုကိုကြီးက သို့မင်းကို ချစ်ပါတယ်။ ကိုမင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ကုန်းဖိုးပြီး ခြံထဲ သွားကံပြေးတာ မမလေး ခုထိ မြင်ယောင်နေတယ်”

သူ ပင့်သက်ချသည့်။

မမလေးစကားတွေကလည်း အမှန် ပြစ်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတာ အာဇာနည် အန်လွန်းတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မမကြီးနှင့် မမလေး မျက်နှာ ကွက်စနဲ ချက်သွား၏။

သူ ဖေးထုထားသည့် မမလေးလက်ကို အသာဖယ်ခွာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

စိတ်၏ နာကျင်မှုတစ်ခုကိုတော့ သူ ရရှိလိုက်ပါ၏။

(၁၁)

“အင်း.....ဒီတစ်သက်တော့ စာရေးဆရာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား
မသိဘူး.....ဟဲ့!”

နဖူးမှ ရွေးစများကို သူ သုတ်လိုက်သည်။ ပန်းဆိုးတန်း
သမ်းမပေါ်မှာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေ၏။

ငြိမ်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ထားရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို
စွာသည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရွေး၊ မရွေး သိရဖို့
ထ သုံးလ၊ ဒါက အနည်းဆုံးနော်၊ ရွေးပြန်တော့လဲ ပါဖို့ စောင့်ရ
မှက သုံးလ၊ ဒီကြားထဲ သူတို့နဲ့ အလွမ်းသင့်တဲ့လူတွေရဲ့ ဝတ္ထုကို
ကြားဖြတ် အစီအစဉ်နဲ့ ထည့်ဦးမှာ”

သည်မကျေနပ်စိတ်တွေကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်လောက၏ ကိုယ့်လူကိုယ်ပင် အဖြစ်မျိုး
တွေကလည်း မဖတ်ချင်အဆုံး။

လမ်းအတူလျှောက်နေရင်းမှ ငြိမ်းအောင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ စာမူကို ထုတ်ယူပြီး ဆွဲပြပစ်လိုက်၏။

“ဖြူ”

“ဟ.....ဟ.....ဘာလုပ်တာလဲ”

“စိတ်နာလွန်းလို့ကွာ၊ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ချစ်မင်းကို တို.စာမူ ပေးနေတုန်း ကားနဲ့ ရောက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေ”

“အင်း”

“အဲဒါ နူပါစာရေးဆရာ ကိုဝဠာ ပေါ့ကွ၊ သူ့ကို ဆက်ဆံတဲ့ ပုံစံနဲ့ တို့ကို ဆက်ဆံတဲ့ပုံစံ တူလို့လား၊ ခွေးသူတောင်းစားကြီး၊ တို.စာမူကျတော့ ရွေး၊ မရွေး စောင့်ကြည့်ပါတဲ့၊ သူ့အမေလင်ဟာ ကျတော့ ဒီလ ပြစ်အောင်ကို ထည့်ပါမယ်ဆရာ၊ ဝမ်းလဲသာလှ ပါပြီဆရာဆိုပြီး စာမူစတောင် ကြုံပြီး ပူဇော်လိုက်သေးတယ်”

သူ ငြိမ်နေလိုက်၏။

သည်အဖြစ်တွေကတော့ ယနေ့မဂ္ဂဇင်းလောကမှာ အထူး အဆန်း မဟုတ်။

“ရင်နာတယ်ကွာ၊ စာမူအရည်အသွေးကို အယ်ဒီတာ ဆိုတဲ့ကောင်တွေ ဘာပေတ်နဲ့ တိုင်းတာတာလဲကွ၊ နာမည်အကြီး အသေးပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပေတိုပေရှည် တိုင်းတာတာလား”

“စိတ်ကို လျှော့လိုက်ကွာ၊ ငါ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း... သွားဦးမယ်၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပို့ထားတယ်၊ ရွေး၊မရွေး သွားပေး ရအောင်”

“ဘယ်တုန်းက ပို့ထားတာလဲ”

“တစ်နှစ်နီးပါးတော့ ရှိပြီကွ”

“အိုး.....ပို့ထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ရုန်းကန် ကြသည့် လမ်းပေါ်မှာဝများကို ခံစားရင်း သူ့အတွေးတွေ အနေ၏။ ဝေနေသည့်အတွေးမှာ ရတနာရွှေပြည်မှ လူသားတွေ ကြောင်းက အဓိက ပါဝင်နေသည်။

သည်အထဲမှာမှ မေမေရုပ်ပုံ။

မေမေက သူ့ကို သည်သို့ စကားပြောဖူး၏။

“မင်း အနေအထိုင်နဲ့ အဝတ်အစားကို မေမေ မကြိုက်ဘူး၊

ငါက သူငွေသားလို မနေတတ်ဘူး၊ ခွေးသားလို နေတတ်တယ်”

သည်တုန်းကတော့ သူ မေမေကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ထိပ်တဲသီ အနေအထားနှင့် လွယ်အိတ် ခပ်ဟောင်းဟောင်းကို မြင်မှ မဖြုတ်ဘဲ လွယ်ထားတတ်သည့်ဟန်ကို မေမေ လုံးဝ မြင်မတွေ့။

ပြီးတော့.....။

မေမေသည် လစ်လျှင်လစ်သလို အခန်းထဲ ဝင်သည်။ ဝတ္ထု မထားသည့် စာရွက်များ တွေ့လျှင် ဆွဲပြပစ်၏။ သူ့ဘဝကို အတိတ်တောမှာ မောနေရသည့် စာရေးဆရာဘဝသို့ မေမေက အရောက်မခံနိုင်။ သားကြီးများလို ကုမ္ပဏီမှာ အရေးပါအရာရောက် သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေချင်သည်က မေမေဆန္ဒ။

အတွေးများကို ရုပ်ပြီးသူ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပေါလိပ်တစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ မီးညှို့ပြီး ဖွာရိုက်မည်အပြု ရှေ့မျက်နှာပလက်ဖောင်းနံဘေးသို့ အညှို့ရောင် လော်ရာ ဆလွန်းကားတစ်ထိုးရုပ်လာ၏။

“အို.....ထားဦး.....ထားဦးပါလား”

* * *

သူ ကားဆီသို့ အပြေးကလေး သွားသည်။

“ထားထားဦး”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ထားဦး၏ ခြေလှမ်းကလေး တစ်သွား၏။ သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် လှမ်းအကြည့်မှာ တအံ့မင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုယ်ပါ ထားဦး၊ ချစ်မင်းကိုပါ”

ထားဦး၏ ဘယ်မျက်လုံး မှေးစင်းသွားသော်လည်း အကြည့်ကတော့ ခပ်ရဲရဲပါပဲ။

“စိတ်ပြေပါတော့ ထားဦးရယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးတော့ မကြည့်ပါနဲ့”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး”

ထားဦးက ကားထဲသို့ ရုတ်ချည်း ပြန်ဝင်သည်။

“ဦးကျော်စော မောင်းပါ”

ကားက ငြိမ့်စနဲ ရုန်းထွက်သွားသည်။

ဘီးလှိုမှိုသွားသော ကားလေးကို သူ ငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိ

အဲဒါ။

“အစိမ်းရောင်တွေကတော့ အရမ်းကိုလွင်နေတာပဲ ချစ်မင်းကို”
ငြိမ်းအောင် တံခါးပေါက်ရောက်လာပြီး သူ့ပန်းကို ဆုပ်ဖက်၏။
“ထားဦး ဒီလောက် စိတ်မမာတတ်ဘူး ငြိမ်းအောင်”
ငြိမ်းအောင်ပြုံးတော့ သူပါ ရောယောင်ပြီး ပြုံးလိုက်ရသည်။

သတိတရ ရှိမှုများအတွက် ထားဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့
:စံသြသည်။ သည့်ထက် တာအံ့တသြဖြစ်ရတာက ညက တစ်ညလုံး
:အိပ်မပျော်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပါ။ အိပ်ရာမှာ ဘယ်လူးညာလိုပုံနှင့်
:ချစ်မင်းကိုနှင့် ပတ်သက်သောအတွေးများက စိတ်တစ်ခုလုံးကို
:လှုပ်နှိုးထားသည်။

“သူ့အပေါ် ငါ့လုပ်ရပ်တွေ သိပ်စိုင်းစိုင်းနေပြီလား သေဘူး”
ထားဦး ရေထသောက်သည်။ ပြီးစားပွဲပေါ်မှ နားကို ကြည့်
လိုက်၏။ နံနက် ငါးနာရီ ခွန်းမြေနေပြီး အိပ်ရာမှာ အသက်ပြန်လှုပ်ပြီး
ပြုခောင်ကို ကိုယ်ပေါ် လွှားတင်လိုက်သည်။ မျက်စိကို နှိုးစိတ်ထား
သော်လည်း ချစ်မင်းကို၏ ပုံရိပ်က အာရုံမှာ ထင်ဟပ်နေ၏။

“ကားစောင်းထွက်သွားတော့ သူ ဝေးကြောင်ကြောင်လေး
ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာဟယ်၊ ဒို...ဒါတွေကို ငါ ဘာဖြစ်လို့
အခြားစားနေရတာလဲ၊ ချစ်မင်းကိုနှင့် ပတ်သက်ရင် ငါ့ရင်ကို ဘာလို့

ခန့်ခွင့်ပေးရတာလဲ”

ပင့်သက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်သည်။ အတွေးမှာ ဝဲလည်လှည့်နေသည့် သူ့ပုံရိပ်ကို မာနနှင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်၏။ သည့်နောက် ထားဦး အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ နံနက်ဦး လေအေးက ခပ်ရမ်းရမ်းကလေး ဝင်ရောက်လာ၏။

ငါ့နာရီခွဲလောက်တွင် အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းမှ ပန်းကန် ခွက်ယောက်သံများကို ကြားရသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ နိုးနေကြပြီ။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ထားဦးအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

“ညက မမ အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်လေးရဲ့”

“တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်အသံတွေ ကြားနေရလို့ပါ။ ပြီးတော့

ပင့်သက်ချသံတွေကိုလဲ ကြားရတယ်”

ထားဦး ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံး၏။

“ပင့်သက်ချတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို အသံမျိုးလဲ ခင်လေးရဲ့”

“ဟင်း.....ဆိုတဲ့အသံကို လေနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်တာလေ”

“ခင်လေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ထားဦးက ပြုံးရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဟုတ်ပါတယ်.....။ ခင်လေးပြောသလို ပင့်သက်ချခဲ့မိတာ

အမှန်ပါပဲ။

* * *

အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် ခင်လေး လာခေါ်သည်။

“ထမင်းစားမယ် မမ၊ ပေပေကြီးနဲ့ မေမေကြီး မမကို ညှိနေတယ်”

“ဟဲ့.....ထမင်းစားရအောင် အစောကြီး”

“ငါ့ထမင်းနယ်ပါ။ ပေပေကြီးနဲ့ မေမေကြီး အပြင်သွားစရာ ညယ်လို့လဲ ပြောတယ်”

ထားဦး အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးမျက်နှာ စူပုပ် ထူလောက် ဦး မျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေ၏။

“ဦးက ဒေါ်လေးကို မခံချင်အောင် စနေပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဒေါ်လေးခင်ခင်သီက.....

“နေတာ မဟုတ်ဘူး တူမကြီးရေ၊ တူမကြီးဦးက ဒေါ်လေးကို ညှိပြီး ကြွားနေတာ”

“ဘယ်လို ကြွားနေလို့လဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

ထားဦးက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

“သူ လူပျိုဘဝက ဘယ်လိုဖွံ့ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကိုလေ၊ ခင်.....သူ့အကြောင်း မသိတာ ကျနေတာပဲ။ ဒေါ်လေးကိုမှ မရရင်

သူ့တွင်းထဲ ခုန်ချ သေလိုက်တော့မယ်ဆိုလို့ အသက်တစ်ချောင်း အထိကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ဒေါ်လေးက ယူခဲ့တာ၊ ဒါကို သူ့

ဦးမိသံသူ ဟုတ်လှပြီ အောက်နားလား မသိဘူး”

“မပြီးစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရား မင်းကသာ ငါ့ကို မရရင် ခမ်းကြုတ်စက်အောက် ဝင်အိပ်လိုက်မယ်ဆိုလို့ ငါက သနားပြီး

ယုလိုက်ရတာများ”

“အဲဟ.....ကြည့်”

ဒေါ်လေးက ဦးလေး 'ဦးလွန်းအောင်' ပေါင်ကို လိန်ဆွဲသည်။
မေမေမောင် ဦးလေး၏ အရယ်မျက်နှာ။

သည်မိသားစုကမ္ဘာလေးကတော့ ပျော်ဖို့ ကောင်းပါသည်။
ဓမ္မစေတီလမ်း၏ ခြံကြီးတွင် ဦးနှင့် ဒေါ်လေး၊ ပြီးတော့ ထားဦးနှင့်
အိမ်ဖော်ကောင်မလေး၊ ဒဂိုင်ဘာကြီး ဦးကျော်စောကမူ နံနက်
ခြောက်နာရီတွင် အလုပ်ဝင်ပြီး ညနေခြောက်နာရီ အိမ်ပြန်သည်။

ဆွေအင်အား မျိုးအင်အား နည်းသော အဝန်းအဝိုင်းလေးဝယ်
တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ကြင်နာကြပါ၏။ အထီးကျန်
လွန်းသည်ဟုဆိုဆို၊ ထားဦးတို့မျိုးရိုးသည် သားသမီး နည်းပါးလွန်း
ကြသည်။

မေမေနှင့်မေမေသည် ထားဦးကို တစ်ဦးတည်းသော သမီး
အဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မေဖေဘက်တွင်လည်း ဆွေအင်အား
မျိုးအင်အား မရှိ။ မေဖေဘက်တွင်မူ မေမေနှင့် ဦးလေးဦးလွန်းအောင်
နှစ်ယောက်သာရှိသည်။

ပြီးတော့ ဦး မိန်းမ ဒေါ်လေး ခင်ခင်သီ။ ဒေါ်လေး၏
ဘဝဆိုလျှင် ပို၍ အထီးကျန်ပါသေး၏။ ဒေါ်လေးကလည်း ထားဦးလို
တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး မကြာမီမှာပင်
ဒေါ်လေး၏ အမေနှင့်အဖေ ရှေ့ဆင့်ခနောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။
ဒေါ်လေးမိဘများ၏ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးက ဦးဆောင်ခဲ့ရပါ၏။

“မင်းကို ရာထူး တိုးပေးမယ် ခင်ခင်”

ဦးက စကားဖြတ်ဝင်လာ၏။

“ဘာရာထူးလဲ”

“မယားကြီး ရာထူးကွာ”

“ကြည့်စမ်း.....ကြည့်စမ်း၊ ရှင်သဗ္ဗာမဲ့ဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူး
နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟ-ဟ-တကယ်ဆွဲဆိတ်တယ်ဟေ့၊ နာတယ်ကွ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊
ဒီမိန်းမ နောက်လိုနောက်မှန်း မသိ”

သည့်နောက် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နံနက်စာကို ဓားသောက်
ကြသည်။ ထားဦး သင်တန်းသွားခါနီးမှာ ဒေါ်လေးက.....

“တုမကြီး၊ လိုအပ်တာတွေ ပြောနော်”

“အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဒေါ်လေးတို့က သားသမီးမှ မရှိတာ၊ ဒီတုမပဲ သမီးလို
ပုံချစ်ရတာ၊ မျက်နှာအညှိုးတော့ မခံနိုင်ဘူး”

ထားဦး တောက်တောက်ပပဖြိုးရင်း ကားဆီသို့လျှောက်ခဲ့သည်။

* * *

“ညနေ ဦးကို သွားကြိုစရာရှိရဲ့ ထားဦးကို လာမကြိုနဲ့
တော့လေ”

“နယ်က ဧည့်သည်တွေကို ဘုရားလိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောနေ
တယ်”

“ရတယ် ဦးကျော်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေသူတွေက

အရေးကြီးတယ်လေ၊ ထားဦး တက္ကစီဌာနပြီး ပြန်လာမယ်”

“ဆရာကတော်က ဦးကျော်ကို စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ”

“ရပါတယ် ဦးကျော်၊ ဦး ဆီကိုပဲ သွားလိုက်၊ ဟုတ်လား”

ဦးကျော်စောက ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ညိတ်ပြပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ သည်နေ့က ထားဦးတို့ သင်တန်းရက်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခြေလှမ်းကို မှန်မှန်လှမ်း အလျှောက်.....

“ထားဦး.....ထားဦး”

သည်အသံကို ထားဦး ကောင်းကောင်းကြီး ကျက်မိပါ၏။ ခြေလှမ်းခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ထားဦး နောက်ကို လှည့်မကြည့်။

“ထားဦးရယ်.....ခေါ်လိုက်ရတာ”

သူ အနားသို့ အမောတကော ရောက်လာ၏။

“တို့ကို ဘာလိုက်နောင်ယုက်မလို့လဲ ချစ်မင်းကို၊ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘာတွေ လာညာဦးမလို့လဲ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ထားဦးရယ်၊ ထားဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ထားဦး သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အိုး.....ဒါက တို့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

ထားဦးက ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်သည်။ သူ နံဘေးမှ ကပ်ပါလာ၏။

အသာငဲ့စောင်းကြည့်တော့ သူ့ပုံစံ သူ့အချိုးက မပြောင်း။

ထွယ်အိတ်ကို ပခုံးချိတ်ပြီးအင်္ကျီအပြူ လည်ကတုံးက ကြယ်သီးပြုတ် နေသေး၏။ ရံဖန်ရံခါတွင် ထူထဲသော မျက်မှန်အနက်ကြီးကို ထက်နှင့် အသာပင့်ပြီး ကြည့်တတ်သေး၏။

“အဲသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းစကားကိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ ထားဦးမှာ ဘေးပါလား”

“ပါတယ်”

“ပါရင် ကိုယ့်ကို အသေသာ သတ်လိုက်ပါ၊ ကိုယ် တော့ကျေနပ်နပ်ကြီး အသေခံပုံပါတယ်”

“အလိုတော်.....နေရင်းထိုင်ရင်း လူကို အမှုဖြစ်အောင် လာ လေ့ပ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဘာမှ ဆိုင်တာလဲမဟုတ်”

“ချစ်သူလေ”

“ပြောရဲလိုက်တာ၊ ရှင် ဦးနောက်ကော ကောင်းသေးရဲ့လား”

သူ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မျက်မှန်ကြီး ပင့်တင်နေသည့် အမူအရာကို ထားဦး စိတ်မှာ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်လာ၏။

“အသည်း မရှိဘူး”

“ကျွန်မကို ပြောတာလား ကိုချစ်မင်းကို”

“ထားဦး ကိုယ့်ကို လှောင်နေတာလား”

“မလှောင်ပါဘူး၊ ညာလဲ မညာတတ်ဘူး”

“ကိုယ် ဝန်ခံပါရစေ”

“ဘာတိုလဲ”

“ထားဦးကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ မြင်မြင်ချင် ချစ်မိတာကိုလဲ”

အနီးသားဆုံး ဝန်ခံပါတယ်။ အထင်သေးရင်လဲ ကိုယ် ခံပါမယ်”
 ထားဦးက ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်သည်။
 “တို့ကို ဒုတိယအကြိမ် စော်ကားတာလား”
 “ကိုယ် ထားဦးကို ချစ်တဲ့စကား ပြောတာပါ။ စော်ကားတဲ့
 စကား ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကိုတော့ နားလည်ပေးပါ
 ထားဦးရယ်”
 “ကြည့်လို့မှ မရတာ”
 “ထားဦးက တမင် မျက်နှာလွဲထားလို့ပါ”
 “တို့ကို အသည်းမရှိဘူးလို့ သူ ပြောထားတယ်။ မဟုတ်လား။
 အသည်းမရှိတဲ့လူကို ဘာလို့ စကားပြောနေရတာလဲ”
 “ဒါက စိတ်တိုလို့ ပြောမိတာပါ”
 “ညော်.....တို့က ရည်းစားစကားလဲ အပြောခံရသေးတယ်။
 စိတ်လဲ အတိုခံရသေးတယ်။ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလောက်စိတ်တိုနေရင်
 တကယ်ကို မဖြစ်ဘူး။ သွား.....သွား။ တို့ သင်တန်းချိန် နီးနေပြီ”
 သူက မသွားသည့်အပြင် ရှေ့ကပင် ကာဆီးလိုက်သေး၏။
 “အော်လိုက်မယ်နော်”
 “အော်ချင်လဲ အော်ပါ။ ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘဲနဲ့
 တော့ ထားဦး ရှေ့ဆက်သွားလို့ မရဘူး”
 “ခက်လိုက်တာဟယ်”
 “မခက်ပါဘူး ထားဦးရယ်။ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ရ
 ပါတယ်။ ကိုယ် ထားဦးကို ချစ်သလို ထားဦးကလဲ ကိုယ်ကို ချစ်ဖို့

လိုပါတယ်”
 “ဖြစ်ရတယ်”
 “ချစ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ ထားဦးရယ်။ နောက်ပြီး သည်နေ့
 သင်တန်းတစ်ရက် ဖျက်ပေးပါနော်။ ကိုယ် ထားဦးကို စကားပြော
 ပါရစေ”
 “နေပါဦး။ ရှင်က ခွတ်ခေါ်ရအောင် ကျွန်မက ရှင်ကို
 ချစ်တယ်ပြောသေးလို့လား”
 “ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာပါနဲ့ ထားဦးရယ်။ ထားဦးရဲ့မျက်လုံးက
 ဩဇာမူတွေကို ကိုယ် မြင်ပါတယ်။ ထားဦးရဲ့ နှလုံးသားကိုလဲ
 တို့ထံ ထွင်းဖောက် မြင်ပါတယ်”
 “ဘာတွေ တွေ့လဲ”
 “အချစ်တွေ တွေ့ပါတယ်”
 “ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးနေတာလား ချစ်မင်းကို”
 “ထားဦးကို ချစ်တာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးနေတာ
 မဟုတ်ပါဘူး”
 “ယုံရမှာလား”
 ‘ယုံပါ ထားဦး’ ဆိုသည့်စကားကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး
 အပြောမှာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးသည်။ ဖြတ်ကူးရင်း သူက လက်ကို
 ခုပ်ကိုင်ထားပါ၏။
 “မလုပ်နဲ့လေ”
 “ဖြတ်နီးမှုပါ”

“ချစ်တယ်လို့မှ မပြောသေးတဲ့ဟာ”

“ထားဦးရဲ့မျက်လုံးမှာ အဖြေရှိနေပါတယ်”

“လိုရာဆွဲမတွေးနဲ့လေ၊ ပုစ္ဆာဆိုတာ အတွက်မှားတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်”

“ဒါက နှလုံးသားကိစ္စပါ၊ သင်္ချာတွက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”
မတိုင်ပင်ဘဲ ကန်စပ်စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ သည်အခွင့်အရေးမျိုး သူ့ကို ပေးသင့်
ပါသလားဟု ထားဦး တွေးနေမိတော့၏။

* * *

အုပ်စိုးဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းကလေးများ၏
ငြိမ်သက်မှုကြောင့် အချစ်ကို သူ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ထားဦး”

“အင်”

“အချစ်မှာ အမှန်းဆိုတာ မရှိဘူးနော်”

“မမှန်းချင်လို့ ချစ်လိုက်မိပြီလေ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ခေါ်မှာလဲ”

“ချစ်မင်းကိုပဲ”

“ဟာ.....”

“ဘာလဲ မကြိုက်ဘူးလား၊ ကိုကို လို့ ခေါ်ဖေချင်လို့လား”

“ရိုးနေပါပြီ”

“မောင် လို့တော့ မခေါ်ခိုင်းနဲ့နော်”

“အဲဒါတွေ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါပြီ”

“ဒါဖြင့် အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ခေါ်တဲ့အခါကျ
ဘယ်လိုခေါ်တယ်ဆိုတာ သိမယ်”

သူ ပျော်နေသည်ကို ထားဦး သိသည်။

သည်သို့ဖြင့် သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထားဦး သင်တန်း
ဖျက်ကွက်ခဲ့သည်ကိုတော့ ရှက်မိ၏။

(၁၃)

“ယူပါကွ၊ ငါ ပေးတာ လှမ်းယူခမ်းပါ၊ မင်းရဲ့လက်တွေက
အဖြစ်လို့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့အသံ မာနေသော်လည်း ရင်မှာ ကရုဏာလှိုင်းများ
ဆတ်ဆတ်နေသည်ကို ဘာသာ သိသည်။

“ငါ မယူရက်ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်း ငါ့အပေါ်
ထားခင်းခဲတာတွေက အရမ်း များနေပြီ”

သူ ငြိမ်းအောင်မျက်နှာကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။
သောက၏ အရေးအကြောင်းများက ရှိရင်းအသက်အရွယ်ထက်

သူ့မျက်နှာကို အိုစာထားသည်။
ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပြုံးသည်

အစဉ်ထာဝရ ခြောက်သွေ့နေပါ၏။
စာရေးဆရာပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာပါ။

လောကခံ၏ ဒဏ်ကို ခါးစီးခံနေရသော်လည်း ရံဖန်ရံခါတွင်

သူ့မျက်နှာမှာ စာရေးဆရာမာနများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူသည် အံကို တင်းကျပ်စွာ ကြိတ်ထားတတ်၏။

“ဘာလို့ အံကြိတ်နေတာလဲ ငြိမ်းအောင်၊ မင်း အံကြိတ် တစ်ခေါက်နေတော့ကော ပြီလဲသွားတဲ့ မင်းအိမ်ကို ဘယ်သူက လာဆောက်ပေးမှာလဲ၊ ခု မင်းမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကော”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ”

သူ ငြိမ်းအောင်မျက်နှာကို ခပ်တွေတွေလေးကြည့်ရင်း လက်ထဲ တွင် ဆုတ်ကိုင်ထားသည့် ပစ္စည်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ အလေးချိန် တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိသည့် ပန်းလက်ကောက်က စားပွဲပေါ်မှာ အရောင်တဝင်းဝင်း။

ညက အိမ်တိုင်များကို ခြစားပြီး နာရီပြန်နှစ်ချက်လောက်တွင် အိမ်ပြန်သွားသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ငြိမ်းအောင် ပြောစဉ်က သူ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှ လူသား လေးငါးခြောက်ယောက် နေထိုင်၍သာ အိမ်ဟု သတ်မှတ်ရသည်။ ကျောင်းစရပ်က မနိမ့်ခ ဝါးကပ်ကာသည့် ငြိမ်းအောင်အိမ်ထက် အဆင့်မြင့်ပါသေး၏။

“သက်ပြင်းတွေ ချမနေနဲ့ ငြိမ်းအောင်၊ မင်း ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ လူဖြစ်လာတာ ဘဝကို အရုံးပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ဆို”

ငြိမ်းအောင်ဘဝက လှော်ရင်း နစ်ရသည်အဖြစ်။ ပြေးလွှားရင်း ခြေကျိုးရသည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု လေးငါးအုပ် ထွက်ခဲ့ပါ၏။ စာ

ဆည့်သော်လည်း ရောင်းပန်း မလှခဲ့။ စန်းလက်ဟု ဆိုရမည်လားတော့ သေး၊ ငြိမ်းအောင် လုံးချင်းစာရေးဆရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စန်းမထခဲ့ ခါချေ။

“ယူလေကွာ၊ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူး၊ မင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲ ဆည့်ထားလိုက်”

“သူငယ်ချင်း ထိခိုက်နေမလား ဟင်၊ အိမ်တိုင်ကလေး ခြန်ခိုက်နိုင်ရုံ ငွေကြေးဆို ရပါပြီ”

“မထိခိုက်ပါဘူး၊ အိမ်သလို လက်ကောက်တွေ မေမေမှာ အများကြီး ရှိတယ် ငြိမ်းအောင်”

“မင်းမေမေဆီက တောင်းလာတာလား”
သူ ပြုံးလိုက်၏။

ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက် မ၊ ယူပြီး တစ်ဝိုက်သောက်သည်။

“တောင်းလို့တော့ ရမလားကွာ၊ မုန့်ပဲသွားရည်စာမှ မဟုတ် ဟာ၊ မေမေ ရေချိုးနေတုန်း သူ့အခန်းထဲက မုန့်တင်ခဲ့ပေါ့ ဆင်အထားမှာ ယူလာတာ”

“ဟာကွာ”
“ဟာကွာတွေ ညာကွာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ငြိမ်းအောင်၊ မေမေ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ လှချင်လို့ ဆင်တဲ့ပစ္စည်းက မင်းဘဝကို ထူထောင် နိုင်တယ်၊ ငါ ခိုးလာတာဆိုပြီး စိတ်မသန့် ဖြစ်မနေနဲ့၊ ငါ အမေပစ္စည်းကို ခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူလာတာ၊ မနေ့က မင်းအကြောင်း မောင်မောင်ငွေ ပြောကတည်းက ငါယူဖို့ ဆုံးဖြတ်

ထားတဲ့ပစ္စည်း”

ငြိမ်းအောင် မျက်နှာငယ်ငယ်လေး ဖြစ်နေ၏။

“ယနေ့ရွှေဈေးကို မင်း သိတယ်နော်၊ မေးစမ်းပြီး ရောင်းဟာ.....မင်းမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပါလား ငြိမ်းအောင် မငိုနဲ့ကွာ၊ မျက်ရည်ဆိုတာ ပျော့ညံ့သူတွေရဲ့ အရုံးပေးခြင်းပဲ”

ငြိမ်းအောင်နှင့် လူချင်းခွဲတော့ သူ့အတွေးတွေ လွင့်ပါးနေခဲ့ပါ၏။

သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ထားဦးက.....

“သိပ်ဒေါသ ဖြစ်တာပဲ သိလား”

“ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်တာလဲ ထားဦး၊ ကိုယ်ရောက်မလာခင် ဘယ်သူက ထားဦးကို ရည်းစားစကား ပြောသွားလဲ”

သူက ပြုံးရင်း ထားဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နံ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုမင်းကို ထားဦး ပြောတာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ.....ထားဦးကို ချစ်ပါ၊ မြတ်နိုးပါ ဆိုတဲ့စကားတွေ ပြောထားတယ်လေ၊ ကိုယ် အမြဲအမှတ်ရနေတာပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး”

ထားဦး အသံ အနည်းငယ်ကျယ်သည်ဟု သူ ထင်၏။

“ပြဿနာပဲ၊ ထားဦးက တကယ်ဒေါသ ဖြစ်နေတာကို”

“ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ တကယ်ကိုဖြစ်တယ်သိလား၊ ကိုမင်းကို”

ထားဦး ပြောထားတယ်၊ သင်တန်းတက်ချိန်ကို လာလာမခေါ်ပါနဲ့လို့”

“တွေ့ချင်လို့ပါ ထားဦးရာ”

“အို.....တွေ့နေတာပဲဟာ”

“ကိုယ်က စက္ကန့်နာရီမလုပ်ကို တွေ့ချင်နေတာ”

“ဟင်း.....”

ဒေါသတွေ ပြေပါတော့ကွာ ဆိုသည့်စကားကို သူ ပြောတော့—

“တွေ့ချင်ရင်လဲ သင်တန်းအပြီးကို စောင့်ပါလား၊ ခုတော့

ဇွန်မှာတစ်ဝင်းဝင်းနဲ့ အခန်းရှေ့လာပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေတယ်”

“အချက်ပြတာပါ ထားဦးရ”

“တစ်ခါပြရင် နားလည်တယ်၊ ခုဟာက အကြောဆွဲတာ

ထူးနေတာပဲ၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး ပါးစပ်ရုံပြန်၊ ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေက

နင့်အမျိုးသား လေငန်းဆွဲလာတာလား မသိဘူးတဲ့”

“ဟာ.....ပေါက်ကရ”

“သိပ်မှန်းတာပဲ”

“တကယ်”

“ဟွန်း”

ထားဦးမျက်နှာမှ ချစ်ဖွယ်သောအပြုံးကို စတင်မြင်သည်။

“ကျောင်း မတက်ဘူးမို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်သွားလဲ”

“ရွေးထားတဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်တွေအတွက် စာပေတိုက်တစ်ခုနဲ့

သွားစကားပြောတာပါ။ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဒါနဲ့ ငြိမ်းအောင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ထားဦးကို တွေ့ချင်လို့ ရောက်လာတာ တို့ဟူးတစ်ပွဲ မှာသည်။ ထားဦးက သူ့မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ ကလေး ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချသည်။ ထားဦးရင်မှာ ပြောချင်သည့်စကား ရှိနေသည်ကို သူ သိသည်။

“ကိုမင်း”

“ဟင်”

“စာရေးဆရာဘဝကို ကိုမင်း လုံးလုံးလျားလျား ခံယူတော့မှာ လားဟင်”

သူက ထားဦးမျက်နှာကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ပြီး.....

“ထားဦး မနှစ်ဖြူဘူးလားဟင်”

ထားဦးမျက်နှာက တွေဝေနေဆဲ။

သူ့ရင်မှာ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်လာ၏။

“ကျောင်းစာကို ဒီလောက် ဥပေက္ခာပြုနေရင် ဒီနှစ်မှာလဲ ကိုမင်း ကျန်ခဲ့ဦးမှာပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဘွဲ့တစ်ခုကိုတော့ ရအောင် ယူသင့်တယ်။ ဘဝကို ကျားကုပ်ကျားခဲ ရုန်းကန်ပြီး ဘွဲ့ရအောင် ယူသွားတဲ့လူတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြလို့ရတယ် ကိုမင်း။ ကိုမင်းက ဘဝကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ နေရတာ။ အခက်အခဲဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကိုမင်းရဲ့ ပုံစံအချိုးတွေကို ထားဦး အားမရဘူး”

သူ့အကြည့်တွေက ကန်ရေပြင်ဆီ ရောက်နေသော်လည်း ရင်မှာအေးချမ်းခြင်း မရှိ။

“အနုပညာဆိုတာ ဝါသနာအဆင့်လောက်ပဲကောင်းပါတယ် ခင်းရယ်။ ဘဝတစ်ခု ရပ်တည်ဖို့ကျတော့ အနုပညာမှာ အင်အား ပါဘူး။ သန်းငါးဆယ်မှာ အယောက်တစ်ရာလောက် ထွန်းပေါက် တကို လက်ညှိုးထိုး ပြမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့လေ။ ကိုမင်း ငေးဆရာ အလုပ်က ကိုမင်းချစ်တဲ့ ထားဦးကို ထမင်း နပ်မှန်အောင် ချွေးနိုင်မှာတဲ့လား”

“ထားဦးစကားတွေက ကိုယ့် စာပေယုံကြည်ချက်ကို ထိခိုက် စိတ်ကူးလာပြီ။ ထားဦး ကိုယ့်ကို ချစ်တုန်းက စာသမားမှန်း ဆိုဘူးလား။ ကိုယ်ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကို ထားဦး ချစ်တယ်ဆို၊ ဆန်းနီးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ချစ်မြတ်နိုးတာနဲ့ ကိုးစားတာ တစ်ခြားစီ အား ကိုမင်းရဲ့ လှလှပပ အရေးအသားတွေကို ထားဦး တကယ် ဆန်းနီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထားဦးတို့ ဘဝနှစ်ခုအတွက် ကိုမင်းရဲ့ စာရေးသားမှုကို ကိုးစားအားထားလို့ မရဘူး။ ယုံကြည်ချက်ဆိုတဲ့ စာပေအစွဲအလမ်းကြောင့် သာပြီးတောင် အားကိုးလို့ မရသေးတယ်”

စကားလုံးတွေအတွက် သူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေရသည်။ ထည့်နောက် အတွေးမှာ သူငယ်ချင်းများ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်လာ၏။

မလှပတဲ့ သူငယ်ချင်း စာသမားတို့ရဲ့ ဘဝ။ ဘဝနဲ့ချာသော စာရေးဆရာအများစု၏ ဘဝများစွာ။ စာသမားတို့သည် ပန်းခင်း ခန်းကို လျှောက်နေကြသူများတော့ မဟုတ်ပါ။

ထားဦး၏ စကားလုံးများအောက်ဝယ် ချွေးက ပျံလာ၏။

စာသမားမာနကို ဝမ်းရေးဆိုသည့် တုတ်လက်နက်ဖြင့်တော့ အရိုက်
မခံနိုင်။

“ထားဦးက ကိုယ့်ကို အထင်သေးနေလား”

ထားဦး လှစ်ခဲပြုံး၏။

“ကိုမင်းအရည်အသွေးကို နားလည်ပြီးသားပဲလေ၊ ဒီမင်
ကိုမင်း။ ကိုမင်းကို ချစ်မိမှ ယနေ့စာပေလောကအကြောင်းထိ
ထားဦး လက်လှမ်းမီသလောက် လှေလာထားပါတယ်။ အရည်အသွေး
ပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ စာသန့်သန့်ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စိုက်ထို
သွားကိုင်ကြည့်၊ ရဲ့ တွပြားချပ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့.....”

“တော်.....ထားဦး၊ ဆက်မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမှာပဲ၊ လင်ရယ်၊ မယားရယ် ဖြစ်လာတဲ့အခါ
ကျတော့လဲ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်ထဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေက
တွေ့မိရဲ့လား”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ထားဦးသည် လက်တွေ့ဆန်သော
စကားများကို အင်အားကြီးစွာ ပြောဆိုနေပါလား။ သူ့ပါးစပ်
စပ်ဟဟလေး ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး.....

“ပြောလိုက်ရင် ပါးစပ်ကြီး ပြသွားဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ သူ့ထံ
ချစ်ပြီးမှ ဘဝအတွက် စဉ်းစားရတာ မတ်မတ်ကို မောနေတာ
သူ့မှာတော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ရွာစဉ်လည်နေ”

“ထားဦးကလဲကွာ”

“ဘာကွာ ညာကွာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်ယူခဲ့ယောက်ျားရဲ့

အဆင့် သူညာမှာ ရှိနေရင် သည်တစ်သက် ယောက်ျား မယူဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်း နေလိုက်မယ်”

သူ လက်ချောင်းများကို ဖျစ်ညှစ်တော့ ထားဦး မရန်း။

အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို သူ စဉ်းစားရပါပြီ။

“မိ...မိဝိုင်း မယူပါဘူး မေမေကြီးရယ်၊ မိဝိုင်း မနေ့က
မေမေကြီးအခန်းထဲကို ဝင်ပြီး တံမြက်စည်းတောင် မလှဲပါဘူး။”

“နင် မလိမ်နဲ့၊ ငါ့အခန်းကို နင်ပဲ ဝင်ခွင့်ရတာ၊ နင် မယူရင်
ထယ်သူ ယူမလဲ”

“တကယ်ပါ မေမေကြီးရယ်၊ မိဝိုင်း မသိပါဘူး၊ အဲဒီလောက်
ခန်းတန်ကြီးကိုလဲ မိဝိုင်း မယူဝံ့ပါဘူး။”

“မိဝိုင်း၊ ကောင်မ၊ နင် ညာမယ် မကြံနဲ့နော်၊ ပြောစမ်း.....
နင် ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို ပြောစမ်း”

မမကြီးအသံတွင်လည်း ဒေါသ ပါနေ၏။

“ဝှက်လည်း မဝှက်ထားပါဘူး မမကြီးရယ်၊ မနေ့က တစ်
နေ့ကလုံး မမလေးက သူ့အခန်းကို ရှင်းခိုင်းထားတာပါ”

“နင် မလိမ်နဲ့”

သူ့ နားကို ခွင့်နေဆဲမှာပင် ဖျန်းခနဲဆိုသည့်အသံကို ကြားသည်။

မမကြီးမှာ အိမ်ပေါက်တွေကို ပါးရိုက်တတ်သည့်အကျင့် ရှိသည်ကို သူ သိ၏။ သူ အိပ်ခန်းထဲက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေဆဲမှာပင် ကိုကိုကြီး အသံကို ထပ်ကြားရသည်။

“အိမ်မှာ ပျောက်တယ်ရှုတယ်ဆိုတာ သိပ်အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်ပဲ။ မေမေအခန်းကို ဝင်စေထွက်စေ ဆိုတဲ့ စေတစ်လုံး နင့်ကိုပဲ ပေးထားတယ်။ မမကြီးလဲ မဝင်ရဘူး၊ မမလေးလဲ မဝင်ရဘူး။ အဲဒီတော့ တရားခံဟာ နင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရွပ်.....ရွပ်”

“သည်အသံသည် ကိုကိုကြီး၏ သားရေခါးပတ်သံမှန်း သူ သိသည်။

“ကြောက်.....ကြောက်ပါပြီ ကိုကိုကြီးရဲ့၊ အမယ်လေး နာတယ် ကိုကိုကြီးရဲ့”

သူ ငြိမ်သက်၍ မနေနိုင်တော့။

အပေါ်ထပ်မှ အပြေးကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီး”

“သူ့အသံက ဆတ်နေ၏။

ကိုကိုကြီးက အရိုက်ရပ်ပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“မိဝိုင်းကို မရိုက်ပါနဲ့၊ မိဝိုင်းမှာ အပြစ် မရှိပါဘူး”

“ဘာကွ”

“မေမေလက်ကောက်ကို မိဝိုင်းယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ယူတာ”

“ဟင်”

မျက်နှာအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်သည်။ အားလုံးသည် သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်ကြ၏။

“မင်း.....မင်းက ဘာလို့ မေမေလက်ကောက်ကို ယူရတာလဲ မိဝိုင်း။ မေမေ သိပ်အံ့ဩတယ်”

မေမေက အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ သိပ်ပြီး အထိ ကျွန်တော် ခုခံရတယ်မေမေ၊ သူတို့ဘဝ ရင်းနှီးထူထောင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် မေမေလက်ကောက်ကို ယူပေးလိုက်တယ်”

“အမယ်လေး ဖြစ်ရလေတော်၊ သူ့ သူငယ်ချင်း တော်ပြတ် အာကို မေမေလက်ကောက် ယူပေးရတယ်လို့”

မေမေ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်တော့သည်။

ကိုကိုကြီးက တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်ပြီး မိဝိုင်းထံ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာ၏။

“မင်း.....မင်း သူခိုး၊ မိဘပစ္စည်းကို ခိုးယူတဲ့ သူခိုး၊ မိတ္တူ.....က”

ကိုကိုကြီး၏ လက်သီးချက်ကို ယိုင်လဲမသွားအောင် ထိန်း ခိုက်သည်။ လက်သီး၏ပြင်းအားကြောင့် ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီး လာ၏။

“မိဘပစ္စည်းကို ယူတာ သူခိုးလား ကိုကိုကြီး၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ မေမေရှေ့မှာ မြောင်ယူတာ၊ မေမေ မမြင်တာတော့

ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဪ... ခြောင်ယူတာ၊ ကဲ... ယူဦးကွာ၊ ယူဦးကွာ”

လက်သီးချက်များကို တောင်ခဲနေသည့်ကြားမှ သူ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ခွေညှတ်ကျသွား၏။

“အသေသတ်လိုက်ပါ ကိုကိုကြီး၊ ဒီပစ္စည်း လျော့ပါးသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝ ပျက်စီးမသွားပါဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း.....”

“ဟေ့ကောင် တိတ်စမ်း၊ မင်းအပေါင်းအသင်း သူတောင်းစားတွေအကြောင်း လာမပြောနဲ့”

“ကိုကိုကြီး မစော်ကားနဲ့”

သူ လဲရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။

“မင်း ငါ့ကို အာခံတာလား ချစ်မင်းကို”

ကိုကိုကြီး ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း ထပ်အတိုးတွင် ကိုကိုလတ်က ကိုကိုကြီးလက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

“မဆွဲပါနဲ့ ကိုကိုလတ်၊ ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရန်သူထို သဘောထားနေတာပါ။ ထိုးပါ ကိုကိုကြီး၊ ဒီရတနာရွှေပြည်မှာ ကိုကိုကြီးဟာ အင်အား အကြီးဆုံးပါ။ ကျွန်တော်က အင်အား အသေးဆုံးပါ”

“အေး..... ဟုတ်တယ်၊ အင်အားကြီးတဲ့ ငါက အင်အားသေးတဲ့ မင်းကို အမိန့်ပေးတယ်၊ တို့မိသားစုမှာ သူနိုး၊ ဂျိုပိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မင်းဟာ စာရိတ္တ ပျက်ပြားတဲ့ကောင်၊ အရက်သောက်တယ်”

မိဘပစ္စည်း ခိုးတယ်၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်က မင်း ဆင်းသွား၊ မင်း သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ မင်းအပေါင်းအသင်း စာရေးဆရာ ငမဲ့တွေဆီ သွားနေ၊ ရတနာရွှေပြည်က မင်းကို လက်မခံတော့ဘူး”

ကိုကိုကြီး၏ ခိုင်မာသောအမိန့်ကို ရတနာရွှေပြည် မိသားစု အားလုံး အမိန့်ကို ပျက်ပြားအောင် မည်သူမျှ မလုပ်ဝံ့ကြ။

ထုံးစံအတိုင်း မေမေက မျက်နှာ အဖျက်ဖျက်နှင့် အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ မမကြီးနှင့် မမလေး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဝဲရစ်နေပါ၏။ ကိုကိုလတ်ကတော့ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်သောအခါ စာအုပ်များနှင့် အဝတ်အစားအမျိုးကို အိတ်အညိုကြီးထဲ ဆွဲထည့်ပြီး မေမေအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။

“မေမေ”

မေမေပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။

“သား သွားမယ် မေမေ၊ ရတနာရွှေပြည်နဲ့ သားနဲ့ မအပ်စပ် ပါဘူး။ သားလုပ်ရပ်တွေဟာ ရတနာရွှေပြည်အတွက် အဆိပ်အတောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ”

သူ မေမေကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့သည်။

မေမေက သူ့ကို ဝေဝေသီသီကလေး ကြည့်၏။ မေမေမှာ အရာရာကို တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား၊ ကိုကိုကြီး၏ အမိန့်ကို ဈေးမျက်နှာနိုင်းသည့်စွမ်းအား မေမေမှာ မရှိတော့ဘူးလား။ မေမေက ငွေအထပ်လိုက်ကို သူ့ဆွဲအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးသည်။ သူ အိတ်ကို

ဆွဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ မျက်နှာအားလုံးက သူ့ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေကြ၏။ သူ့အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ရတနာရွှေပြည်၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောတိုက်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုမင်း.....ကိုမင်း”

ဦးစာအောင် သူ့ထံ ပြေးလာပြီး သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်သည်။

“မ.....မသွားပါနဲ့ လူကလေးရယ်၊ ရတနာရွှေပြည်က လူကလေး ထွက်သွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

သူ ဦးစာအောင်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးစာအောင်၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် မခံရပ်နိုင်မှုများ ရောယှက်ထွေးနေ၏။

“တောက်”

ဦးစာအောင် တက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းအခေါက်မှာ ကိုကိုကြီးက စားမတတ် ဝါးမတတ်မျက်လုံးနှင့် တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့.....ကိုကိုကြီး”

“ဘာလဲ ဦးစာအောင်”

“မင်း.....မင်း သိပ်မတရားနိုင်လွန်းပြီကွာ”

ကိုကိုကြီးမျက်နှာ မည်းစနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း ဦးစာအောင်၊ ဒီကောင်နဲ့

အတူ ခင်ဗျားပါ ရတနာရွှေပြည်က ထွက်သွားချင်သလား”
ဦးစာအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဦးလေးစာအောင်ရဲ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ ဦးလေးစာအောင်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ လူဟာ အကျဉ်းအကျပ်ကာလမှာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ထွက်ပေါက်ကို မရမက ဇွာကြတာပါပဲ၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘဝဆိုတာ ထာဝရ ဝန်းစင်းလမ်းကို လျှောက်နေရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးစာအောင်၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျဆင်းသည်
ထို သူ အံ့ဩစွာ တွေ့သည်။

သူ မင်သက်သလိုတော့ ဖြစ်သွားရပါ၏။

ဦးစာအောင်၏မျက်နှာမှ အကြောင်းတရားတွေ့။

သူက ဦးစာအောင်၏လက်ကို တင်းတင်းကလေး ဆုပ်ကိုင်
ပြီး.....

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဦးလေးစာအောင်”
ခေါင်းကို ပြည်းညင်းစွာအညိတ်တွင် သူ ရတနာရွှေပြည်ကြီး
ကို လုံးဝ ကျောခိုင်းလိုက်တော့၏။

အပိုင်း (၂)
(၁၅)

ထားဦးမျက်ဝန်းမှ ပြုတ်ကျလာသည့် မျက်ရည်စကို သူက လက်ဖမိုးနှင့် အသာသုတ်ဖယ်သည်။

“ဝမ်းနည်းကြောင့်မနေပါနဲ့ ထားဦးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ကိုကိုကြီး မကြည်မလင် ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီ၊ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ မွန်းကျပ်နေတဲ့ နေရာဒေသက လွတ်မြောက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာနေရပြီ။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမင်း မေမေက သင့်တော်၏၊ မသင့်တော်၏ မချိန်ဆတော့ဘူးလား၊ ကိုယ် မွေးထုတ်ထားတဲ့သားကို ဒီလိုပဲ လက်လွတ်စပယ် ပစ်နိုင်သလား။”

“ကိုကိုကြီးကို အားလုံးက ကြောက်ရတယ် ထားဦး၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အမိန့်ပဲ၊ အဲဒီအမိန့်ကို မေမေအပါအဝင် ဘယ်သူမှ မချေဖျက်ရဲဘူး။”

“အင်း.....အာဏာရှင် ဆန်လိုက်တာ ကိုမင်းရယ်၊ ထားဦးတော့ ကိုမင်းအတွက် စိတ်မောပါတယ်”

စားပွဲပေါ်သို့ ကြွရွတ်တစ်ခု လွင့်ကျလာသည်။

အင်းလျားလေပြေကတော့ ခပ်အေးအေးကလေး တိုက်ခတ်၏။

“ကိုမင်း ကျောင်းအရမ်း ပျက်နေပြီ”

“ကြားကာလမှာ ကိုယ် နေရေးထိုင်ရေး စီစဉ်နေရလို့ပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ထားဦးဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝရ စေပါမယ်၊ ကိုယ့် ရည်မှန်းချက်တွေလဲ အောင်မြင်ရမယ်ပေါ့”

ထားဦးကတော့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပင့်သက်တချချ။

“နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ ယောက်ျားလေး အဆောင်ဆိုတော့ အရမ်း လွတ်လပ်သွားမှာကို ထားဦး ခိုးရိမ်တယ်”

“ကိုယ် ကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ခိုးရိမ်ရတာလေ၊ အင်းလေ.....ကိုမင်း ဘဝကို ကိုမင်း နားလည်ပါ၊ ကိုမင်းနဲ့ ထားဦးဘဝ ပေါင်းစပ်ဖို့အတွက် ကိုမင်း အများကြီး ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ပါနော်”

“အင်းပါ”

“ထားဦး ကိုမင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ အချစ်ဦးဟာ ထားဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ နိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိတယ်၊ ထားဦးချစ်သူဟာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အရာရှိ အရာခံ ဖြစ်မှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပညာတတ်တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်းလေ”

“စကားကို ပေါ့ပေါ့မပြောနဲ့နော်၊ ခု ပညာရေးစနစ်က အိယောင်ဝါး လုပ်နေလို့ မရဘူး”

“ဘာလဲ အိယောင်ဝါး၊ တရုတ်နာမည်လား”

သူ့စကားကို ထားဦးက ရယ်၏။

“ဘယ်က တရုတ်နာမည်ရမှာလဲ၊ ပေါ့ပျက်ပျက်နေလို့မရဘူး ပြောတာ”

“တစ်ခု မေးမယ်”

ထားဦးက သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးဝင့်ပြီး ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဘွဲ့ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကို မဖြိုနိုင်ရင် ကိုယ့်ကို လက်မတွဲတော့ဘူးပေါ့၊ တားဦးက တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကို ချစ်တာလား၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တာလား”

“အဲဒီလို ကပ်ဖဲမပြောနဲ့ ကိုမင်း၊ ဘယ်မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူကို သူများတွေက အထင်ကြီးစေချင်တယ်၊ အိုကွာ..... ကိုမင်းနဲ့ ပင့်ပကွဖြစ်မယ့်စကားတွေ မပြောချင်ပါဘူး၊ ကိုမင်းသဘော ပဲလေ၊ ထားဦးချစ်သူ မိုက်လုံးကြီးတော့လဲ ထားဦးရဲ့ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့”

“မကြောင့်ကျပါနဲ့ ထားဦးရယ်၊ ထားဦးက ကတော် ဖြစ်မှာပါ ထားဦးရုပ်လက္ခဏာက ကတော်ဖြစ်မယ့် ရုပ်လက္ခဏာပါ”

“အရာရှိကတော်လား၊ ဗိုလ်ကတော်လား၊ ကိုမင်းပုံနဲ့တော့ ထားဦး ဗိုလ်ကတော် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လူပုံက နဲ့.နဲ့.နဲ့”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာကတော် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ နတ်ကတော်လား”
သူက ရယ်ရင်းနှင့်.....

“စာရေးဆရာကတော်လေ၊ ဂုဏ်မယူဘူးလား”

“တော်ပါ၊ သစ်ရွက်ကြိုးသီ ဝတ်ရမယ်”

“ကတော်ဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ ထားဦးရဲ့”

“ကိုမင်းနော်၊ စိတ်တိုအောင် မပြောနဲ့၊ တကယ်ပဲ အိမ်က
နှင်ချလိုက်တာတောင် သူ့မျက်နှာက အပြုံးမပျက်ဘူး”

“ထားဦးကလဲကွာ၊ ဇာဝကို လက်တွေ့ဆန်ဆန် ရုန်းကန်
ရတော့မယ်မို့လား၊ တွေးပြီး ဆွေးနေလဲ အလကားပဲ၊ စာရေး
ဆရာတွေရဲ့မာန ဆိုတာ အဲဒါပဲ ထားဦး၊ ဘဝကို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့
ရုန်းရဲတယ်”

“အရှည်ကြီးက ပြောဖူးတယ်”

“ဘာကိုလဲ၊ စကားက အဆက်အစပ်မရှိ”

“စာရေးဆရာ ယူရတာ တစ်ခုတော့ သက်သာတယ်တဲ့၊
အဝတ်အစားဖိုး ပိုက်ဆံမကုန်ဘူး၊ သူတို့ကို လုံချည်ကြမ်း၊ တိုက်ပုံ
အညံ့စားနဲ့ အပေါစား လွယ်အိတ်တစ်လုံး ဆင်လိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်
ရောတဲ့”

“အမှန်ပဲ”

ထိုင်ရာမှ ထတော့ ထားဦးက သူ့ကို ခပ်ဖောင်းဖောင်း
စာအိတ်ရှည်တစ်ခု ပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“ငွေငါးသောင်း ကိုမင်း၊ လတ်တစ်လော ကိုမင်းအတွက်
ငွေကြေး ကြပ်တည်းမှု ရှိနေမှာပဲ”

“သည်ငွေတွေကို ထားဦးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါ။
အဝကို အစွမ်းအစနဲ့ ရုန်းမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊
စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ ထားဦးငွေတွေကို စုထား၊ ကိုယ်တို့
အတူတူနေတဲ့အခါကျမှ သုံးစွဲကြမယ်”

ထားဦးက သူ့မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကလေး ကြည့်၏။

“ကိုယ့်ကို နားလည်နော်၊ ကိုယ် ထားဦးဆီက မြတ်မြတ်နိုးနိုး
စိုက်ထိုက်တန်တန် လိုချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲသိလား”

“ပြောလေ”

“အချစ်ပဲ၊ ထားဦးရဲ့မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့အချစ်တွေနဲ့
အချစ်ကြမ်းကို ကိုယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားပါရစေ”

ထားဦး၏ တောက်ပသောအပြုံးကို သူ ကျေနပ်စွာ ရရှိ
လိုက်ပါ၏။

“ချစ်မင်းကို.....ဟော့ကောင် ချစ်မင်းကို”

ခေါ်သံကြောင့် စာအုပ်များထည့်ထားသည့် မြေရေခွံအိတ်ကြီးကို မနှိပ်မနင်း ထမ်းပိုးလာရာမှ သူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ရွှေမောင်နှင့် မင်းသူ သူ့ထံ ပြေးလာ၏။

“ပေး.....ပေး။ တို့ ကုသယံပေးမယ်”

“ရပါ့တယ်ကွာ၊ ဒါက ငါ နေ့တိုင်း လုပ်နေကျအလုပ်ပါ”
ရွှေမောင်က အိတ်ကို ကျပြီး မသည်း။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကတော့ သိပ်မကောင်း။

“ရုံးသွားကြမလို့လား”

သူတို့ ခေါင်းညိတ်ဖြူကြသည်။

သူ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနဲ့တေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စာအုပ်အဟောင်းများ ပြန့်စင်းတော့ ရွှေမောင်နှင့် မင်းသူက သူ့မျက်နှာကို ခပ်တွေ့တွေ့ကလေး ကြည့်၏။

“ငါ့ကို ကြည့်ပြီး မင်းတို့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“စိတ်မကောင်းလို့ပါ”

ဈေးရည်ဈေးစက်များကြားမှ သူ ရယ်၏။

“ငါ စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းတာ ဘာစိတ်မကောင်းစရာ ရှိလဲကွာ၊ ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မလာသေးရင် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက် တာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“မင်း.....ကျောင်းကော တက်သေးရဲ့လား ချစ်မင်းကို”

“အချိန်တန်ရင် မင်းတို့လို ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ငါ ရလာမှာ ပေါ့ကွာ”

သူတို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်း။

ဘာကြောင့် ခေါင်းယမ်းသည်ကိုလဲ သူ မသိ။

“ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြဿနာမှာ ငါတွေဝေနေလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ ချက်ချင်း စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါက စာသမား မဟုတ်လား။ စာပေအသိုက်အဝန်းရှိတော့ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ တွေးတောနေစရာ မလိုဘူး၊ ငြိမ်းအောင် အကူအညီနဲ့ စာအုပ်ထိုင် ရောင်းတာပေါ့”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“စာအုပ်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်နေသမျှ တို့အဟောင်းဆိုင်မှာ လှစည်နေမှာပဲကွာ၊ ရှားပါးစာအုပ်မှန်သမျှ အဟောင်းဆိုင်မှာ ရတယ်”

“မင်းတို့ဆိုင်တွေက စာသချိုင်းပဲ”

“အဲဒီစကားကြီးကတော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး ထင်တယ်”

ငတ်နှစ်ကောင်က ရှင်းချက် မပေး၊ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာနှင့်

နှုတ်ဆက်ထွက်သွားကြသည်။ ထမင်းစားချိန်လောက်တွင် ငြိမ်းအောင် ရောက်လာသည်။ သူ လှမ်းအကြည့်မှာ.....

“မင်း ရေးပြီးပြီဆိုတဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ် ပါလာလား ချစ်မင်းကို”

“ပါလာတယ်လေ ဒီမှာ”

သူက ထင်းရှူးပုံးပေါ်ရှိ လွယ်အိတ်ကို ပုတ်ပြသည်။

“သွားကြရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခရားကြီးမှာ ငါ့မိတ်ဆွေ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက် စောင့်နေ တယ်၊ မင်း စာအုပ်ထုတ်ဖို့အတွက် ဆွေးနွေးရအောင်”

သူရင် သိမ့်သိမ့်ကလေး ခုန်သွားသည်။

“ဆိုင်ကို ဘယ်သူကြည့်ထားမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက် မရှိရင် တစ်ယောက်ရှိမှ ဖြစ်တဲ့ဟာ”

“ဘေးဆိုင်က ကိုဖေသန်းကို အပ်ခဲ့ကွာ၊ ရောင်းရမယ့် စာအုပ်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို သူ သိပါတယ်”

ကိုဖေသန်းကလည်း.....

“စိတ်ချလက်ချသာ သွား၊ ဘဝတူတွေပဲ”

ကိုဖေသန်းကို အပ်နှံခဲ့ပြီး သူနှင့်ငြိမ်းအောင် ၃၇-လမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

* * *

“ဦးအောင်ဝ၊ ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ချစ်မင်းကိုလေ”

“ဪ.....”

“ချစ်မင်းကို၊ ဒါ ဦးအောင်ဝ၊ ငွေလှိုင်းစာပေထုတ်ဝေသူပဲ”
သူက ဦးအောင်ဝကို တောက်တောက်ပပ ပြုံးပြစ်၏။

“မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကြားဖူးပါတယ်၊ အင်း.....မဂ္ဂဇင်းမှာ
နာမည်ရပေမယ့် လုံးချင်းလောက တိုးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျ”

မြောပြီး ဦးအောင်ဝက သူ၏ ဝသောဓန္ဓာကိုယ်မှ အင်္ကျီ
ပပ်ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ်ကို ရှေ့သို့ ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။ ပြောင်နေသည့်
နဖူးက ကျဉ်းမြောင်းနေသည့် မျက်ပေါက်နှင့် ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ
မတည့်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ် ဦးအောင်ဝ၊
ဒါကြောင့်လဲ ဦးအောင်ဝ ကူညီမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာ
နေရပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ကလဲ အရည်အသွေးရှိတဲ့ လူငယ်တွေကို
ထွန်းပေါက်စေချင်တဲ့ စိတ်စေတနာကောင်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုချစ်မင်းကိုရဲ့စာမူကို ပတ်ကြည့်ပါရစေဦးဗျာ”

“အား.....ရပါတယ် ဖတ်ပါ”

သူက လွယ်အိတ်ထဲမှ စာမူနှစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပေးသည်။
ဦးအောင်ဝနှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးမှ သူနှင့် ငြိမ်းအောင်
ဆိုင်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

“မင်းကို ငါ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“ငါတုံ့ပြန်မှုက ဆက်သွယ်ပေးရုံလောက်ပါ၊ အဆင်ပြေပါ

အလို ငါ ဆုတောင်းပါတယ်”

“မင်းနဲ့ ဦးအောင်ဝ တော်တော်ခင်သလား”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိတာ၊ ခု သူတို့က
အုပ်စုတော်တော်များများ ထုတ်နေတယ်လေ၊ စာရေးဆရာမ ခင်မြင့်ချို
ဆိုတာ သူ့သမီးပေါ့၊ လုံးချင်း သုံးအုပ်လောက်ရှိပြီ ထွက်တာ”

“ဪ”

ထုတ်ဝေသူအကြောင်းကို သူ သည့်ထက် ပိုသိစရာမလို။
ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ ကိုဖေသန်းက သုံးအုပ် ရောင်းရတယ်ဆိုပြီး
ငွေတစ်ထောင်ငါးရာ လှမ်းပေး၏။

ညနေစောင်းအချိန် သူနှင့် ငြိမ်းအောင် ထင်းရှူးပုံးပေါ်
ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေခိုက်.....

“ကိုမင်း”

ကျွမ်းဝင်ထားသည့်အသံကြောင့် သူ့ရင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
ဖြစ်သွားသည်။ခေါင်းမောအကြည့်တွင် ထင်ထားသည့်အတိုင်း.....

“ထားဦး”

သူ့ကို ကြည့်ပြီး ထားဦး မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲ၍
လာ၏။ လှုပ်ခတ်နေသော နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် စကားများ
ရှိနေမည်ကို စိတ်က သိနေသည်။

“ထားဦး၊ တစ်ယောက်ထဲလားဟင်”

ထားဦးက မဖြေဘဲ.....

“ကိုမင်းရယ်”

ထားဦးမျက်နှာက ပြိုတော့မည် မီးနယ်။

နံ့ဘေးမှ အဖော်ကောင်မလေးကမူ သူနှင့် ထားဦးမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်သည်။

သူက ပင့်သက်ကို ပူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ရင်း.....

“အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ ထားဦးရယ်”

ထားဦးမျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲကလေး၊ ဖြစ်သွား၏။

“အလုပ်လုပ်တယ်၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုလို့ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးများ လုပ်နေတယ် မှတ်တယ်”

ထားဦးက စကားကို ရှေ့မဆက်။ စာအုပ်ဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဝယ်သူ ပြန်ထွက်သွားမှ.....

“ကိုမင်း၊ ထားဦးကို အရှက်ခွဲနေတာလားဟင်”

“ဘာများ အရှက်ခွဲနေလို့လဲ ထားဦးရယ်”

“ဘာများ အရှက်ခွဲနေလို့လဲ ဟုတ်လား၊ ခုနေ ထားဦး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်က မြင်စမ်း၊ ထားဦး သူတို့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ၊ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျမလဲ”

“ထားဦး”

“ဘာလဲ”

“လူတောထဲမှာ ကိုယ့်ကို မအော်ပါနဲ့ကွာ၊ ထားဦးက စာရေးသမားကို ချစ်ထားတာလေ၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပါ၊ ပြီးတော့ ထားဦး သိက္ခာကျရအောင် ကိုယ် ခိုးဝှက်အလစ်သုတ်နေတာလဲ မဟုတ်၊ လိမ့်ညာစားသောက်နေတာလဲ မဟုတ်၊ အရိုးသားဆုံး

အလုပ်လုပ်နေတာကို ထားဦး ဂုဏ်ယူပါ”

အခြေအနေကို နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ထားဦးနှင့် ပါလာသည့် အဖော်ကောင်မလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်သည်။

“ဘာဂုဏ်ယူရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ ရိုးသားမှုကိုပါ၊ နောက်ပြီး ဒါကလဲ အခိုက်အတန့် ဖြေရှင်းရတဲ့ကိစ္စ၊ အရိပ်ထဲရောက်ဖို့အတွက် နေပူကိုတော့ ကိုယ် ဖြတ်လျှောက်ရမှာပဲ ထားဦး”

သူ့ကို ခပ်ထွေထွေလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ထားဦး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပွင့် ပြုတ်ကျသည်။

လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေသည့် ချစ်သူအတွက် ထားဦး မည်မျှစားနေရမည်ကို သူ သိပါ၏။

(၁၇)

မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေသည်။
ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့၊ ရေးလက်စ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို
အဆုံးသတ်ဖြစ်အောင် သတ်ရသည်။

နေရောင်ကလေး ပွင့်လာသောအခါ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို
စနုံးပေါ် လွှားတင်ပြီး သူ ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးသည်။ လက်ရှိဘဝက
မိဘအိမ်မှာ နေရသည့်ဘဝမျိုးလို မဟုတ်။ ကျောင်းက တစ်ဖက်၊
စမ်းရေးက တစ်ဖက်၊ ပြီးတော့ အချစ်ရေးက တစ်ဖက်။

သည်နေ့။ ထားဦးကို တွေ့ချင်နေသည်။
ဘဝဆိုတာကို ချစ်သူသဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြချင်နေသည်။
အတွေးများနှင့်ရှိနေဆဲမှာ စည့်သည် ရောက်နေသည်ဆိုသည့်
သတင်းကို အခန်းချင်းကပ်လျက် အခန်းမှ ကိုဟန်မြင့်က သတင်း
ဖို့သည်။

သူ ရေအမြန်ချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး စည့်ခန်းဘက်

ထွက်ခဲ့တော့ စဉ်ခန်းဆက်တီမှာ ထိုင်နေသည့် မမလေးကို တွေ့ရ၏။

“မမလေး”

“ကိုမင်း”

မမလေးက ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ နေတာကို မမလေး ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

“မောင်ရွှေမောင်နဲ့ ဝိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့လို့ ပြောတာ၊ မင်း

အရမ်းစိမ်းတယ်၊ ရတနာရွှေပြည်ကို ပြန်လာဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်လာဖို့”

မမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး.....

“မေမေ မင်းကို တစ်မေးတည်း မေးနေတယ်၊ ခုလောက်ဆို ကိုကိုကြီးလဲ စိတ်ပြေလောက်ပြီ၊ မင်း ပြန်လာလဲ ကိုကိုကြီးထဲ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလဲ မေမေက မမလေးကို အခေါ် လွှတ်လိုက်တာ”

သူ ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် မလိုက်ဘူး မမလေး၊ ကိုကိုကြီး ကျွန်တော့်ထံ ရိုက်နှက်ဆုံးမတာကို ခံနိုင်ပါတယ်၊ အိမ်က နှင်ချတယ်ဆိုတာကတော့ ဘဝကို စည်းခြားလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးကို အာယာထ မထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တမြေမြေနဲ့ ခံစားနေရတယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါ ကိုမင်းရယ်၊ ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မမလေး၊ ကိုကိုကြီး ကျွန်တော့်အပေါ် သူစိမ်းဆန်တယ်”

မမလေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

ခေါ်မရမှန်း သိသောအခါ မမလေးက ပင့်သက်ချွတ်ပြီး

သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုး ပေးမလို့လား”

“ကိုမင်းအတွက် ငွေ လိုမယ်လေ”

တစ်ထောင်ကျပ်တန်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် မယူဘူး မမလေး၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို သူညကနေ ပြန်စနေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝကို သူများရဲ့ အကူအညီ မပါဘဲ တည်ဆောက်ချင်တဲ့ မာနရှိတယ်၊ အဲဒါ စာရေးသမားတွေရဲ့ အချောင်သမားမဟုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

“မင်း တကယ် မယူဘူးလား”

“မယူဘူး”

“အတော်ခေါင်းမာတဲ့အကောင်၊ ဒါကြောင့် မိသားစုနဲ့ မင်းနဲ့ အစေးမကပ်တာ”

သူ မမလေးကို ကားအထိ လိုက်ပို့သည်။

အဆောင်ရှေ့တွင် ဆန်နီစူပါဆလွန်းကား ရပ်ထား၏။

ကားကို မမလေးကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာသည်။

“ကား ဝယ်လိုက်တာလား”

“ရတနာရွှေပြည်မှာ မိသားစု ကားအသုံးများလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဝယ်လိုက်တာ၊ ကိုမင်း အားလား၊ အားရင် မမလေးနဲ့ ကားလျှောက်မောင်းရအောင်”

“စီးပါ၊ မမလေးတို့ပဲ စီးပါ”

“ဘာစကားလဲဟဲ့၊ ငေါတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သိန်းတစ်ရာကျော်တန် ကားကြီးစီးပြီး လမ်းပေါ်က ပြည်သူတွေရဲ့ဘဝကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာဟယ်၊ အဲဒီလေသံတွေကြောင့် နင်နဲ့ တို့ကိုကြီး မတုံတာ၊ ဒီမယ် မမလေး ပြောမယ် နားထောင်စမ်း”

သူက ပြုံးပြီး နားစွင့်ထား၏။

“နောက်နေ့ ဘာလချောင် လာပို့ပေးမယ်၊ ဝတ်စုံတွေလဲ ဝယ်လာမယ်”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ မမလေးရာ”

စကားပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်သာ ဝင့်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားမှ သူ အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

“ရက်ရက်စက်စက် လှတယ်ဗျာ၊ ကိုချစ်မင်းကို စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော်၊ ခင်ဗျားထက် အသက်ကလေး မဆိုစလောက် ကြီးပုံရပေမယ့် ရုပ်က အဖြောင့်ဗျ၊ ကားကလဲ ကောင်းလိုက်တာ”

ကိုဟန်မြင့်၏ တက်တက်ကြွကြွ စကားအဆုံးဝယ်.....

“ဟေ့လူ.....အဲဒါ ကျုပ် အစ်မဗျ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့၊ အစ်မအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး၊ ခင်ဗျား စွတ်ပြော တာနဲ့ မိုးကြိုးပစ်တော့မှာပဲ”

“ဟာ.....ဆောရီးဗျာ၊ ဘွာနော်.....ဘွာ၊ ကျွန်တော် တကယ်

မသိပါဘူး”

“အေးပေါ့ဗျ၊ သိရင်တော့ ဘယ်ပြောမလဲ”

ကိုဟန်မြင့်၏ အားနာနေသောမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ပြီး သူ အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ မမလေး အရေးကိစ္စထက်.....

ထားဦး အရေးကိစ္စကို သူ့အတွက် အရေးကြီးနေ၏။

* * *

ကန်စပ်မှ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးသည် သူတို့၏ နှလုံးသား မှတ်တိုင်အသစ် ဖြစ်ပါသည်။ ထားဦးက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ကြိုက်တယ် ဆိုကတည်းက သည်ဆိုင်ကလေးကို သူ ရွေးချယ်ခဲ့၏။

ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ မှာထားသော်လည်း ထားဦးက ဇွန်းကို ယောင်လို့မျှ မကိုင်း။ ကန်ရေပြင်ကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ကျနေရတာလဲ ထားဦးရယ်၊ ထားဦး မျက်ရည်တွေက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့မျက်ရည်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ပွားယ မရှိတဲ့ မျက်ရည်တွေပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုပြောရင် ထားဦး ဒေါသကြီးမယ်၊ အော်ငေါက်မယ်၊ ဒါပဲ သိတယ်နော်၊ ထားဦး စဉ်းစားစမ်း၊ ထားဦးချစ်တဲ့ ကိုဟာ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ဘဝအခြေအနေကို ကြုံကြုံ ခံတယ်၊ အလဲမလဲစတမ်း ရင်ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ သတ္တိ မာနတွေကို ထားဦး ဂုဏ်ယူချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟင်း.....ဟင်း၊ ရောမ ဘဝသူရဲကောင်းကြီးကိုး”

“လှောင်ပါနဲ့ကွာ”

“လှောင်တယ်၊ ကိုမင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ချစ်ချင်တာပါ”

ပြောပြီး သူက ထားဦး၏ လက်ချောင်းလေးများကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“မကိုင်ပါနဲ့”

“သူများကို ကိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“မသိဘူး”

“တကယ်”

ထားဦးက စကားကို ရှေ့မဆက်။

“လမ်းဘေးက စာအုပ်အရောင်းသမားလေးဆိုပြီး အထင်သေးလားဟင်၊ သူဌေးသားက လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်ရောင်းတာ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်နေသလားဟင်၊ မိဘချမ်းသာတာနဲ့ ကိုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဒါတွေ မပြောနဲ့၊ ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်း လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်ရောင်းတာကို ထားဦး ရှက်တာ ပြောတာ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခွင့်လွှတ်တာ မလွှတ်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ထားဦး ယုတ်ပြတ်စကား ပြောမယ်၊ ကိုမင်း လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်ရောင်းရဘူး၊ ကိုမင်း အဝန်းအဝိုင်းက ငြိုငြင်လို့ စားရေး၊ နေရေး၊

ထိတ်ရေး ခက်နေသလား၊ ကျောင်းစရိတ်ကစပြီး ထားဦး ထောက်ပံ့မယ်၊ ဆိုမင်း အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့”

“တိတ်စမ်း”

သူ့အသံ ကျယ်သွား၏။

“ထားဦး ကိုယ့်ကို သိပ်စော်ကားလွန်းနေပြီ၊ လမ်းဘေး စာအုပ်ရောင်းတာ အောက်တန်းကျတယ်လို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်ဆရာက သင်ကြားပို့ချလဲ ပြောစမ်း”

“ဟောဒီ စံထားဦး ဆိုတဲ့ ဆရာမက ပို့ချတယ် ရှင်းလား”

“ရှင်းတယ်”

“ရှင်းရင် အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကို ဇွန့်”

“ထားဦး၊ မင်းကို ကိုယ် ဆွဲထိုးမိတော့မယ်”

“ထိုးကြည့်စမ်းပါလား”

သူ့မျက်နှာ ဒေါသဖြင့် နီလာ၏။

“ဘဝတွေ အဆင်မပြေလို့ လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းကြရတာ အောက်တန်းစားအလုပ်လား၊ ဂျင်ဆိုင်းသွား၊ ပိုကာဆွဲ၊ ဘီယာမော့၊ အမြှောင်မယား ထား၊ ဒါတွေက အထက်တန်းစားအလုပ်လား”

သူ့ရင်မှာ တင်းကျပ်လာ၏။

“စာရေးဆရာဘဝကို နားမလည်ဘူး၊ စာရေးဆရာမာနကို နားမလည်ဘူး”

“ဘာစာရေးဆရာ မာနလဲ၊ လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းတာ စာရေးဆရာမာနလား”

“ဟ.....သူများဆီက လက်ဖြန့်မခံချင်တဲ့ စာရေးဆရာ
စာနပေါ့ဟ”

“ဪ.....ကျွန်မက သူများလား”

သူ နှုတ်ကို အသာဆိတ်ထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်စကားနှင့်
ကိုယ် ရှောင်ပိတ်မိနေ၏။

“သူများလို့ မှတ်ယူရင် ပြီးတာပဲ၊ ဖယ်.....ကျွန်မ သွားမယ်”
ထားဦးက ရုတ်တရက် ထပြီ ထွက်သွားသည်။

သူက နောက်မှ အပြေးကလေး လိုက်၏။

“ထားဦး၊.....ထားဦး”

“မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်မ ထားဦး မဟုတ်ဘူး”

ဆုပ်ကိုင်သည့် သူ့လက်ကို ပုတ်ချပြီး ထားဦး အပြေးကလေး
ထွက်သွားသည်။

သူ ရပ်ကျန်ရင်း ဖင့်သက်ကို စပ်ကြမ်းကြမ်း မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပါ၏။

(၁၈)

ရင်မှာ အလိုလို မောနေသည်။
စိတ်မှာလည်း အလိုမကျမှုများ ဖြစ်နေရ၏။
သင်တန်းအပြီးမှာ ထားဦးက ဖိုင်ထဲသို့ စာရွက်များကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးထည့်သည်။

“ထားဦး၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စိတ်ရှုပ်လို့၊ စိတ်ပျက်လို့”

အရှည်ကြီးအမေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေ၏။

အရှည်ကြီးက စကား မဆက်။

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“နင် ချစ်မင်းကိုနဲ့ စကားများတယ် ထင်တယ်”

“နင်တို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မမေးနဲ့၊ သူ့အကြောင်းလဲ
မကြားချင်ဘူး”

“အယ်.....ထားဦးကလဲ”

သန္တာက မျက်လုံးဖြူးလေးနှင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထားဦးရယ်၊ ချစ်မင်းကိုလောက် သည်းခံ တတ်တဲ့လူကို သည်ကမ္ဘာမှာ နင် ရှာကြည့်၊ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဟိုက နင့်ကို ရှေ့နေ ငှားထားလို့လား၊ ရှေ့နေခ ဘယ်လောက် ရလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် ချစ်လာကြပြီးမှ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ဝိုင်းက ခါတိုင်းလို မနီပြေ။ သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ဆီမဲ့၏ အရသာသည် လျှာဖျားမှာ ဘယ်လိုမှ မတွေ့။

ဆိုင်က ခပ်စောစောလေး ထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်က ကား အလာကို စောင့်ရင်း.....

“နင်တို့ ပြန်ကြတော့”

“တို့ကား လာမှ ပြန်မယ်၊ ထားဦးကို ကူစောင့်ပေးမယ်”

“မလိုဘူး၊ လတ်တစ်လော အခြေအနေမှာ ငါတစ်ယောက်ထဲ နေချင်တယ်ဟာ၊ နင်တို့ ပြန်ကြပါ”

“ဟဲ့.....ချစ်မင်းကို ကားလာတင်ရင်ကော”

အရှည်ကြီးက နောက်ဖြစ်အောင် နောက်သည်။

“တင်တော့လဲ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားလိုက်မယ်”

ထားဦးက ပြန်ရွံ့၏။

အားလုံး နှုတ်ဆက် ပြန်သွားတော့ ထားဦး အတွေးတွေ ဝေနေရပြန်သည်။

သူ မိမိကို မည်မျှချစ်မြတ်နိုးသည်ကို ထားဦး သိပါ၏။ မိမိအချစ်ကိုလည်း တုန့်ငိုင်းပြစ်ရာလိုမည် မထင်ပါ။

သို့သော်လည်း မိမိတို့ကြားတွင် စေ့စပ်၍ မရသေးသော ပြဿနာများ ရှိခဲ့သည်။

သူက စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။

ဖွဲ့နုပဲကြီးမားစွာနှင့် ကြိုးစားသည်။

သူမက.....

သူ့ကို စာပေလိုက်စားသူသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ စာရေးဆရာ မဖြစ်စေချင်ပါ။

စာရေးဆရာတွေ၏ဘဝကို ထားဦး ကြားဖူးပါ၏။ သိဖူးပါ၏။ ဘဝတွေ ဘယ်မှာ လှပစိုပြည်လို့လဲ။

လက်တွေ့သူ့သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတွေ။

သည်ပုံစံ သည်အမျိုးမျိုးနှင့်တော့ ချစ်သူကို မည်သို့မျှ စိတ်မတွေ့။

“ဟင်း.....သူ့အကြောင်း တွေးရတာ မောလိုက်တာနော်” အိမ်က ကားကလဲ ခရီးလွန်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ လိုင်းကားစီးပြီး

ပြန်မှပါပဲ။

ထားဦး စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်အရောက်တွင် သူ့ကို သတိရမိပါ၏။
 “ဟင်း.....ခုဆို သူက လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်အဟောင်းရောင်း
 လို့ ကောင်းနေပြီ”
 စိတ်က အလိုလို တိုလာပြန်သည်။
 ဘာမှန်းမသိသည့် မကျေနပ်မှုတွေကလည်း ရင်မှာအနှံ့။
 သူနှင့် ပတ်သက်သည့်အတွေးများ ဝဲလည်လှည့်ရင်း လမ်းဖြတ်
 အကူးတွင်.....။

* * *

“ကျွဲ.....”

“အို”

“ကားတိုက်ပြီဟေ့”

ထားဦး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

ညွတ်ရွေလဲကျရင်း လမ်းမကို လက်နှင့်ထောက်မိသောအခါ
ထားဦး သတိကို ပြန်ချုပ်သည်။

“ကားက တိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမလေး ခေါင်းငုံ့
လျှောက်လာပြီး ဝင်တိုးတာ။ ဘုရား.....ဘုရား၊ ကားဘရိတ်အုပ်တာ
မြန်လို့ပေါ့တော်၊ နို့မို့ရင် ကျုပ်တော့ မကြည့်ရဲဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ စကားသံက ထားဦးနားဆီ
သို့ ပီပီပြင်ပြင် ဝင်လာ၏။

ရှက်စိတ်နှင့် လဲပြိုနေရာမှ အားယူပြီး ထသည်။

“အိုး.....ကျွတ်.....ကျွတ်”

ခြေထောက်က မျက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြန်၍ ညွတ်ရွေကျမည်
အပြုတွင် လက်မောင်းကို သန်မာသောလက်တစ်စုံက ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို
ခံလိုက်ရ၏။

“အရမ်းမထနဲ့လေ၊ ခြေထောက် မျက်သွားတယ်ထင်တယ်၊
အစ်ကိုသာ ကားမောင်းရင်း မင်းလို ငေးမောလာရင်တော့ မင်းလဲ
ကားတိုက်ခံရလို့ ပွဲချင်းပြီးပါ။ အဲ.....အစ်ကိုလည်း အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲ
အရောက်ပဲ”

ထားဦးက မျက်လုံးလေး တလည်လည်နှင့် လူရွယ်ကိုမောကြည့်
လိုက်သည်။ စူးရှသော မျက်လုံးအကြည့်။ မိမိထက် အသက်ကြီးပြီး
မေးရိုးကားကားက ယောက်ျားပီသမှု အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ညွှန်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားဦး အပြစ်ပါ။ ထားဦး အတွေးတွေ
လွန်လာတာပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ထားဦးကို ခွင့်ပြုပါ”

“အို.....မင်း လမ်းကို ဘယ်လျှောက်နိုင်ဦးမလဲ၊ တက်ပါ
ကားပေါ်တက်ပါ၊ မင်းလိုရာကို လိုက်ပို့ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်”

ထားဦးက ဘေးဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။
လူအနည်းငယ်အုံလာပြီး မိမိကို ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးများကိုလည်း
ရင်ဆိုင်ရ၏။ ရှက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာသည်။ သည်နေရာမှ
အမြန်ဆုံး ခွါချင်သည့်စိတ်က ကြီးစိုးလာ၏။

“အိမ်ကိုပြန်မှာမို့လား တက်ပါ၊ ကူညီတယ်လို့ပဲ သဘော
ထားပါ”

လူရွယ်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထားဦး၏လက်မောင်းက

ပေးတဲ့ရင်း လက်တစ်ဖက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ထားဦး ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုတော့။ ကားပေါ်မှာ ထိုင်မိပြီး ကားဘီး
လိုမိတော့မှ လူအုပ်က ရဲ့သွား၏။

“ထားဦးက စိုးရိမ်နေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“လူတွေက ဘုမသိဘမသိနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ရန်ရှာမှာ စိုးရိမ်
နေတာပါ”

လူရွယ်က ပြုံးရင်း.....

“တမင်တိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ
မဟုတ်လား၊ ခု လူတွေက နားလည်တတ်ကြပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် အချို့က လူရွမ်းကောင်း လုပ်တတ်ကြတယ်
ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သတိထားဦးရှင့်”

“ဘာလဲ၊ မင်းလေးက အစ်ကိုကြီးကို ဝိုင်းရိုက်စေချင်တယ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲသလို မဟုတ်ပါဘူး”

ထားဦး ပျာပျာသလဲ ပြောတော့ လူရွယ်က ကားမောင်းရင်းမှ
အသံကလေးထွက်အောင် ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းနှင့်.....

“ခုမှ သတိရတယ်”

“ရှင်”

“မင်းကို ဘယ်ပို့ပေးရမှာလဲ”

“ပြောပါ့မယ်၊ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ ထားဦးကို လမ်း

ထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးလိုရပါတယ်”

“မင်းနာမည်က ထားဦးတဲ့လား”

“အပြည့်အစုံက ခံထားဦးပါ”

သည်လက်ပိုပြီး စကားမဆိုဖြစ်။ ထားဦးက ကားကို မှန်မှန်
မောင်းနေသည့် သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

သည်ရုပ်လက္ခဏာ.....ထားဦး မြင်ဖူးသလိုလိုပါပဲ။

နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ။

သည်အကြောင်းအရာကတော့ မိမိကစတင်၍ မေးကောင်း
သည့်အရာ မဟုတ်။ ပုံစံကတော့ ခန့်ထည်ထည်ပုံစံ။ အခြေကြီးမည့်
ပုံစံ။ ရံဖန်ရံခါတွင် သူ၏မျက်နှာသည် ပြုံးမလိုလိုနှင့် တည်သွားတတ်
၏။ သည်လူကြီးကို ထားဦး လေးစားလိုတော့ ရပါသည်။

“အို.....ဒီလူကြီးအကြောင်း ငါ ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာ
မလိုပါဘူး”

ထားဦးက အတွေးများကို ဖြတ်ရင်း ကားအပြင်ဘက်သို့
အကြည့်ကို ပို့ထားသည်။ သည်အချိန်ဆို ချစ်သူ စာအုပ်ရောင်း
နေမှာပါ။ ထင်းရှူးပုံးလေးပေါ်ထိုင်ပြီး ဝယ်သူကို မျှော်နေရှာမှာပါ။
အတွေးမှာ ချစ်သူကို မြင်ယောင်ရင်း ထားဦး မျက်ရည်ဝဲရစ်လာ၏။

“အို.....မင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပါလား၊ ခြေထောက်က
နာလာတယ်လားဟင်”

သူက ကရုဏာသံနှင့် မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်လုံးထဲ ပိုးကောင်ဝင်လို့ပါ၊ ခု ထွက်သွား

၀၂၆

“အစ်ကိုကြီးက စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ရှေ့လမ်းကိုကျွဲပြီး စိန်ပန်းတွေပွင့်နေတဲ့ ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးပါနော်”

“ခြံထဲ ဝင်လိုက်မယ်လေ”

စကားနှင့်အတူ ကားကိုခြံထဲသို့ ချိုးဝင်သည်။ ပေါ်တိုကို အောက် ကားရပ်သည်နှင့် ခင်လေး ပြေးထွက်လာသည်။ နောက်ပါးမှာ ဦးနှင့် ဒေါ်လေး လိုက်ပါလာ၏။

“ခင်လေး.....ငါ့ကို လာတဲ့စမ်းဟယ်”

စကားကြောင့် ဒေါ်လေးက အထိတ်တလန့်နှင့်.....

“ဟဲ့.....ဟဲ့ တယ်လို့ဖြစ်တာလဲကွယ်”

သူ ကားတံခါးဖွင့်တော့ ခင်လေးက ထားဦးကို အလိုက်သင့် တွဲသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ထားဦးက အကျိုးအကြောင်းကို ဦးနှင့် ဒေါ်လေးအား ပြောပြ၏။

“အင်း.....ဦးကျော်ဇောက ဟိုမှာ ကိစ္စမပြတ် ဖြစ်ပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ အစ်ကို့ကို သိ ပြောတယ်၊ ကိစ္စကို နောက်မှ ခိုင်းပါလို့ ခုတော့ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း”

ဦး ‘ဦးလွန်းအောင်’ က ငြိမ်သက်စွာနေရင်း သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်ကြည့်သည်။ ထားဦးက ပျာပျာသလဲနှင့်.....

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒါ ထားဦးနဲ့ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးပါ၊ အချိန်ရရင် အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလားရှင်”

“အေးကွယ်၊ တစ်ခုခု သုံးဆောင်သွားပါဦး၊ အင်း.....ငါ့တူကြီးကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒီနေ့မှ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကားမအားလို့ သမီးကို လာမကြိုဖြစ်တာ၊ ခုလို နှမလေးလို စောင့်ရှောက်ပြီး အိမ်တိုင် ယာရောက် ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့တူရယ်”

ဒေါ်လေးက စကားတွေ သွက်နေ၏။ ဦးက.....

“လာပါ မောင်ရင် အိမ်ထဲဝင်ပါ”

ထားဦး ဦးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

* * *

“ဒီနေ့မှ ဦးကလဲ ကားကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်လွှတ်မိတာ၊ ဦးကျော်ဇောကတော့ သင်တန်းဆင်းအခါ သွားကြိုမယ် ပြောတယ်ကွယ်၊ အင်း..... အချိန်နဲ့ ရောက်မလာတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်လို့ ထင်ပါရဲ့”

အဲဒါဘွယ်အကြောင်းအရာက စကားစပ်ရင်း နေရပ်နှင့်မိဘ အမည်များ ပြောတော့ ဦးနှင့်ဒေါ်လေးတို့၏ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာများ ဖြစ်နေတော့၏။

“အင်း.....မင်းဖေဖေဆုံးတာ ကြာပြီနော်၊ ဒေါ်လေးတို့လဲ မင်းဖေဖေဆုံးပြီးကတည်းက မရောက်တာ၊ မင်းဦးလေးနဲ့ မန္တလေးကို ပြန်ပြောင်းရသေးတယ်လေ၊ ဒီရောက်တာ နှစ်ဘာကြာလို့လဲ၊ မင်းမေမေကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို မေမေ့ကို ပြောပြပါ့မယ်၊ မေမေ အရမ်းဝမ်းသာမှာ

အမှန်ပါပဲ”

စကားဝိုင်းက စိုစိုပြည်ပြည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီး ကိုကိုကြီး နှုတ်ဆက် ပြန်သွားသည်။

“ကိုကိုကြီးဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မိဘတွေက မျိုး ရိုးစဉ်ဆက်ကို ချမ်းသာတာ၊ အစ်ကိုကောင်းကောင်း၊ မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်။ သိ ခုဝတ်နေတဲ့ စိန်နားကပ်က ကိုကိုကြီး မေမေဆီက နားပူနားဆာလုပ်ပြီး ဝယ်ထားရတာလေ”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ကိုကိုကြီးအဖေ မဆုံးခင်က အစ်ကိုနဲ့ ကလပ် မှာတောင် အရက်သောက်ဖူးသေးတာပဲ”

သည်စကားတွေကို ထားဦး စိတ်မဝင်စား၊ ထိုင်ရာမှ အသာထ ပြီး ခင်လေး အကူအညီနှင့် အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။

“ဆေးခန်း သွားပြမယ်လေ မမ၊ တော်ကြာ ဒဏ်ဖြစ်နေမယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နည်းနည်းမျက်တာပါ။ ခုတောင် လှုပ်ရှားလို့ ရနေပြီပဲဟာ”

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုကြီးဆိုတဲ့ လူရဲ့ရုပ်က ချောတာလား၊ ခန့်တာလား ဟင်”

“ခင်လေးက စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဟိ”

“ဟိ.....တွေ၊ ကွဲတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် ငါ ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မညီမ မခင်လေးက ချစ်ခင်စုံမက်နေ ပါတယ်လို့”

“ဟာ.....မမကလဲ ရှက်စရာကြီး”

ရယ်မောရင်း ခင်လေး အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းသွားသည်။ အောက်ထပ်သို့ ထမင်းဆင်းစားတော့ ခြေထောက်က သိသိသာသာ သက်သာနေပြီ။

“ခြေထောက် မသက်သာရင် ဦးက ဆေးခန်း သွားပြတော့ မလို့”

“သက်သာသွားပြီ ဦး၊ အကြောတင်သွားတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဖြစ်စက ထားဦးလဲ မွန်ထူနေတာ၊ ခြေကလဲမျက်၊ လူတွေကလဲ ကြည့်နဲ့ အရမ်းကို ရှက်သွားတာ၊ အဲဒီ ကိုကိုကြီးက အိမ်လိုက်ဖို့ မယ်ဆိုတာကိုတောင် ထားဦး မငြင်းလိုက်မိဘူး”

“မောင်ကိုကိုကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ သမီးကို ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ဖို့တောင် ဒေါ်လေး မှာလိုက်သေးတယ်”

ဒေါ်လေးက စကားကို ဖြတ်ဝင်ပြီး ပြော၏။

ကိုကိုကြီးကို.....

အို.....ထားဦး ဘာလို့ သတိတရ ရှိသွားရတာလဲ။

ရင်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်။

“တောက်.....ဒါ လူပါးဝတာ၊ စော်ကားတာ၊ ဖျံကျတာ၊ လူလည်ကျတာ”

“ဘိုး”

ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းလို့မရ။ လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်များ ပြန့်ကျဲနေ၏။

ငြိမ်းအောင်က အောက်သို့ကျသွားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ် ကောက်ယူတင်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“ငါ့ဝတ္ထုကို အရေးအသားမကြိုက်လို့၊ စာတ်လမ်းမကြိုက်လို့ ဦးအောင်ဝ ငါ့ကို ပြန်ပေးတုန်းက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြန်ယူလိုက်ပါတယ်။ ငါ့ အရည်ချင်း မပြည့်မီသေးလို့ပဲဆိုပြီး အားမာန်တွေ ပိုဝင်ပါတယ်။ ခုတော့ကွာ”

သူ ပင့်သက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဦးအောင်ဝကို သိတာ ငြိမ်းအောင်၊ ဦးအောင်ဝဟာ စာပေစားဖားကြီး၊ ကြောင်ပါးကြီး၊ လူလည်ကြီး ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ ဒါ ဦးအောင်ဝက ငါ့ကို စာပေအညွှန်းချိုး လိုက်တာပဲ၊ လူလည်ကျလိုက်တာပဲ”

“ဒေါသကို ထိန်းပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါလဲ ဦးအောင်ဝကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိတာပါလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ဆက်သွက်ပေးတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီလောက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင် ခဲ့ပါဘူး”

ငြိမ်းအောင် မျက်နှာ ခပ်ငယ်ငယ်လေး ပြစ်နေ၏။

“စာသားတွေ တစ်လုံးမကျန်ဘူး၊ သူတို့ ဦးနှောက်ဆိုလို့ ဇာတ်ကောင်နာမည်တွေ ပြောင်းထားတာပဲ ရှိတယ်။ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ငြိမ်းအောင်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ဖို့ တို့တွေရဲ့ ဦးနှောက်တွေ ဘယ်လောက် ဆွဲပွက်ခဲ့ရသလဲ၊ အိပ်ရေးတွေ ပျက်ခံ ဘဝကိုဆင်းပြီး လှေလား၊ နဖူးကချွေး ခြေမကို ဒီးဒီးကျအောင် နေပူပူကို ဖြတ်သန်း လျှောက်ရတာ၊ ခုတော့ကွာ ငါ့နာမည်နဲ့ စာအုပ် ထုတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ ယူသွားပုံတယ်”
ဒေါသက မပြေ။

အကြမ်းအိုကို မယူတော့ လက်က တုန်ခတ်နေ၏။

“ယူသွားတဲ့ဝတ္ထုကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ရိုက်ယူထားတယ်၊ နောက် မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ပေး၊ ထွက်လာတော့ ငါ့နာမည်လဲ မဟုတ်”

ဒါကို ငါက ငုံ့ခံနေရမှာလား ငြိမ်းအောင်”

ငြိမ်းအောင်ထံက အသံထွက်မလာ။

ဘဝ၏ ပွဲဦးထွက်လုံးချင်းကို အလိမ်ခံလိုက်ရသည်ဟု စိတ်က ခံစားနေရသည်။ အတန်ကြာတော့မှ ငြိမ်းအောင်က.....

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ ချစ်မင်းကို”

“ငါလား ဘာဖြစ်ချင်ရမလဲ၊ ဦးအောင်ဝကို လည်မျိုးညှစ် သတ်ချင်တာပေါ့ကွ၊ သူ့လည်မျိုးကို ညှစ်သတ်လို့ ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် သွေးကလဲ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အသွေးအသားတွေ နေမှာပဲ”

ဆိုင် လူကျလာသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို ကိစ္စပြတ်သောက်ပြီး.....

“ဦးအောင်ဝဆီ သွားမယ်၊ မင်း လိုက်ခဲ”

ဟု ဆိုသောအခါ ငြိမ်းအောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတော့၏။

စားပွဲမှာ အခန့်သား ထိုင်နေရာမှာ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် ဦးအောင်ဝ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဦးအောင်ဝက မျက်နှာထားကို ပြန်တည်လိုက်၏။

“ကိုငြိမ်းအောင်တို့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရအောင် သက်သက်လာတာ”

ယင်းစကားကို ငြိမ်းအောင်ကိုယ်စား သူက ပြောသည်။ သူ၏ ခပ်ထန်ထန်အသံကြောင့် ဦးအောင်ဝက မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။

“ကိစ္စများ အထူးရှိလို့လား ကိုချစ်မင်းကို”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ”

ပြောရင်းလက်မှာ ကိုင်ထားသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီဝတ္ထုက သိပ်ဖတ်ကောင်းလွန်းလို့ပါဗျာ၊ အဲဒီဝတ္ထုရေး တဲ့ စာရေးဆရာမကို တွေ့ပြီး မိတ်ဆက်ချင်လွန်းလို့ပါ”

သူ၏ စကားလုံးများအောက်ဝယ် ဦးအောင်ဝ၏ နဖူးပြောင် ပြောင်မှာ ချွေးပင်ဖို့လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း ဆွေးနွေးကြရအောင် လားဗျာ”

လေသံက ရုတ်ချည်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ဘာမှ ဆွေးနွေးဖို့ မလိုဘူး ဦးအောင်ဝ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လဲ၊ ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ရပ်က စာပေ နယ်မှာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ဆုံးပဲ”

ဦးအောင်ဝက ပြုံးပြီး ထိုင်ရာမှထ၏။ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ငါးရာတန်တစ်ထပ် လက်ထဲမှာ ပါလာ၏။

“အကြောင်းမကြား ခွင့်မတောင်းဘဲ စီစဉ်မိတာကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုချစ်မင်းကို၊ ရောဗျာ.....ကျွန်တော့်စေတနာပါ။ ရုံးခိုးတစ်ပုဒ်ဝယ်ရင် အလွန်ဆုံး လေးငါးထောင်ပဲ ပေးရတာပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်သောင်းတိတိ ပေးပါတယ်”

“ဘာဗျ”

ကမ်းပေးနေသည့်ငွေကို လှမ်းမယူ၊ သူ့မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း နီမြန်းသွားတော့ ငြိမ်းအောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“နည်းလို့လား၊ နည်းရင် နောက်ထပ် ငါးထောင် တိုးပေးမယ်”

သူ ဦးအောင်ဝ၏စကားများကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ လာကတည်းက ဦးအောင်ဝကို သည်းခံဖို့ မဟုတ်။ နွင့်လွှတ်ဖို့ မဟုတ်။

“ခင်ဗျား သိပ်စော်ကားလွန်းပြီ ဦးအောင်ဝ၊ ပေးစမ်း ခင်ဗျားငွေ၊ ရော့ ခင်ဗျားဘာသာ ပြန်ယူ”

“ဖျန်း”

သူက ငွေစက္ကူများကို ဆွဲယူပြီး ဦးအောင်ဝ မျက်နှာကို ငွေ စက္ကူများနှင့် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“စာရေးသမားတွေရဲ့ ဘဝအနေ ဆင်းရဲတယ်၊ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းတယ်၊ ငွေနဲ့ကိုင်ချည်လိုက်ရင် ပျော့သွားမှာပဲ၊ ညွတ်လာ မှာပဲလို့ ထင်သလား ဦးအောင်ဝ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ ယုံကြည်ချက်မဲ့တဲ့ စာရေးဆရာတွေကိုသာ ခင်ဗျား ချည်နှောင်လို့ ရမယ်၊ ကျုပ်ကို လုပ်လို့မရဘူးဗျ”

သူ့စကားကို ဦးအောင်ဝ တုန်လှုပ်စ ပြုလာ၏။

“ကိုငြိမ်းအောင် ကြည့်လုပ်ပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးစရာရှိလဲ ဦးအောင်ဝ၊ ခင်ဗျားက စကတည်းက ယဉ်သကို လုပ်လာတာကိုးဗျ၊ ပြီးတော့ ချစ်မင်းကို ကို မလေ့လာ မစုံစမ်းတာ ခင်ဗျားအမှားပဲ၊ ခင်ဗျား ယုတ်မာတာကလဲ

ပြောင်ကျလွန်းတယ်ဗျာ”

ငြိမ်းအောင်က စစ်ကူတောင်းမခဲ။

ဦးအောင်ဝ ပိုမို၍ စိတ်အိုက်လာပုံရသည်။

မိမိတို့တိုက်မှ တင်ထားသည့် စာရေးဆရာမ၏ သိက္ခာကျဆင်း
မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေပုံရ၏။

“ကျုပ်တို့မှာပါတယ် ကိုချစ်မင်းကိုရော၊ ကျုပ်တို့ရဲ့အရှက်ကို
တော့ ငဲ့ပါ”

“အရှက်ဟုတ်လား၊ အရှက်ရှိရင် သူများရဲ့ဝတ္ထုကို ပုံတူ
ကူးမချရဘူး၊ ခိုးမယူရဘူး၊ ပင်ကိုရေးတဲ့ဗျ ဟား.....ဟား.....ခင်ဗျား
စာပေတိုက်က စာရေးဆရာမတွေ နာမည်ကြီးလှပါကလား။
ကလောင်နာမည် ဆန်းပြားပြီး အရည်အသွေး ကောင်းလှပါလားလို့
အထင်ကြီး လာခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ သူများဦးနှောက် ဖောက်စားပြီး
စာရေးဆရာမ အမည်ခံနေကြတာကိုးဗျ”

ဦးအောင်ဝမျက်နှာ နီရဲတက်လာ၏။

သို့သော်လည်း ဦးအောင်ဝ မလှုပ်ရဲ။

“ကိုချစ်မင်းကို ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားဘာမှ လုပ်ပေးနေစရာ မလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
တို့တွေရဲ့ ယုတ်မာမှုကို ပြည်သူ့အားလုံး သိရမယ်၊ ခင်ဗျားကို
ကျုပ် ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းကို တိုင်မယ်”

“ဟာဗျာ.....အဲသလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသလား၊ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်
မှာ ခင်ဗျား မရူမလှ ကျဆုံးရမယ်၊ လာ.....ငြိမ်းအောင် သွားမယ်”
သူ တံတွေးကို ထို့ခနဲ ထွေးပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းများနှင့် ရင်မှာ
တင်းကျပ်နေ၏။

“အလကားလူတွေ၊ အချောင်သမားတွေ၊ မှတ်ထား ငြိမ်းအောင်
အချောင်သမားဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ အရှက်မရှိဘူး၊
အရှက်မရှိတဲ့ကောင်တွေဟာ အရှက်နည်းတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေ
မှာပဲ”

ပြောပြီး သူ တက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်သည်။
ရင်မှာ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်နေ၏။

ကိုကိုလတ် မိန်းမ ခိုးပြေးသည့်သတင်းကို နံနက်စောစော သယ်ဆောင်လာသူမှာ မမလေး ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်ရာထစမှာပင် မမလေး ရောက်နှင့်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုလတ်သတင်းကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောသော်လည်း သူက ခပ်အေးအေးသာ နားထောင်၏။

ကိုကိုလတ် အသက်က ငယ်တော့သည် မဟုတ်။

အရွယ်တော် သုံးဆယ်ကျော်ပြီမို့ လူပျိုကြီးစာရင်းပင် ဝင်နေပြီ။ တကယ်တော့ ကိုကိုလတ် မိန်းမ ယူသင့်သည်မှာ ကြာပါပြီ။

“ကိုကိုလတ်ပညာနဲ့ အဆင့်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးနေစရာ မလိုပါဘူး မမလေးရာ”

“ဟဲ့.....အစ်ကိုကြီးရဲ့သဘောက ရှိသေးတယ်လေ၊ ကိုမင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုကိုကြီးက သူကစပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အငယ်တွေ အိမ်ထောင်မပြုရဘူးလို့ သံမဏိစည်းမျဉ်း ရေးဆွဲထားတာ”

“အဲဒါ နည်းလမ်းမကျတာပဲ၊ သဘာဝကို အတွေးအခေါ်မဲ့ ပိတ်ပင်ထားဆီးတာ”

“ဟင်း.....ဟင်း၊ ငါ့မောင်က စကားပြောရင် တယ်ပြီး သားနားတာပဲ၊ စာရေးဆရာလို့ မပြောရဘူး၊ မင်းဝတ္ထုတွေကို မဂ္ဂဇင်းတော်တော်များများမှာ ဖတ်နေရတယ်ကွ၊ မေ့မေ့ကို မင်းဝတ္ထုတွေ ပြတော့ အော်ထုတ်တယ်၊ ငါ့သားကို စာရေးဆရာဘဝ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဒါတွေ ထားစမ်းပါ မမလေးရာ၊ ကိုကိုလတ်အကြောင်း ပြောစမ်းပါ၊ မေမေကကော သဘောမတူဘူးလား”

“မတူဘူး ကိုမင်းရဲ့၊ ကောင်မလေးက ကိုကိုလတ်ထက် ရှစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်၊ ကျောင်းတောင် မပြီးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ နွမ်းပါးတယ်၊ အဲဒီအချက်နဲ့ပဲ ကိုကိုလတ် နောက်ကောက်ကျရော”

သူက မမလေးကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှေးစင်းပြီး ကြည့်ရင်း

“အချစ်မှာ ပညာမဲ့သည်၊ ပညာရှိသည်၊ ဆင်းရဲသည်၊ ချမ်းသာသည် မရှိပါဘူးများ၊ ကိုကိုလတ်မှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိပါတယ်။ သူ တာဝန်ယူနိုင်ရင် ဘယ်သူ့ပဲ ယူယူပေါ့၊ မမလေးရာ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ..... မမလေးကတော့ နားလည်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး ကတော့ အမွေပြတ်ဆိုပြီး လုပ်နေတယ်ကွ”

“အင်း.....ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မမလေးနဲ့ မမကြီးလဲ မလွယ်လှဘူး”

“ဘာမလွယ်တာလဲ”

“ယောက်ျားရဖို့ မလွယ်တာကို ပြောတာ၊ သူ မိန်းမ မယူသမျှ မမလေးတို့လဲ ယောက်ျားမယူရ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“အဲမယ်လေး.....အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ငါ့မောင်ရာ မမတို့က လင်စိတ်သားစိတ်ကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း နေရတာပဲ လွတ်လပ်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီးစိတ်ဓာတ်နဲ့ လည်း ဘယ်ယောက်ဖနဲ့မှ တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မမလေးက သူ့စကားကိုသူ သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“အဲ.....မင်းကို ပြောရဦးမယ်ကွ”

“ဘာများလဲ”

“ခုတစ်လော ကိုကိုကြီးကို ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လို တစ်မျိုးတာလဲ”

“တစ်မျိုးဆိုတာက ဟိုဟာကွာ၊ အာ.....မမလေး ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ခပ်တည်တည်နေတတ်တဲ့ ကိုကိုကြီးလေ မနက် ရေချိုးရင် အချစ်သီချင်းလေးဆိုပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်တယ်ကွ၊ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ညီမတွေရှေ့မှာ ဒီပုံစံ မနေဘူးဆိုတာ မင်း အသိပဲ”

“သူလဲ တွေ့ထားလို့နေမှာပေါ့ မမလေးရာ မိန်းမတော့ ယူမှာပေါ့၊ ဒီကမ္ဘာမှာ သူနဲ့ တန်းတူမရှိဘူးလို့ တွက်ပြီး ဘဝင်မြင့် နေတာ”

“အေး.....ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တစ်ညက ကိုကိုကြီးနဲ့

တော့ ပြီးနေတာပဲ၊ မေမေကလဲ သူသားကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်လို့ မောလို့”

“မမလေးကော ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ဘာပျော်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုကိုကြီး မိန်းမရတော့.....”

“တော်စမ်း နွေးကောင်လေး၊ ငါ့မှာ ရည်းစားဆိုတာ စိတ်ကူးထဲ တောင် မရှိဘူး၊ ကဲ.....မမလေး သွားမယ်၊ ဈေးသွားရင်း မင်းဆီ ဝင်လာတာ”

“မမလေး တစ်ယောက်ထဲလား”

“ဟဲ့.....မိပိုင် ပါတာပေါ့၊ ကားထဲမှာ၊ ဈေးသွားရင် မမလေး တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်နှစ်ခါများ သွားဖူးလို့လဲ”

သူက ရယ်ရင်း.....

“မေမေကော နေကောင်းတယ်နော်”

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ မင်းအတွက်တော့ စိတ်နေ မကောင်းဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“မေမေကို ပြောပြပါ မမလေးရာ၊ ဘဝအကြောင်း သိအောင် ကျွန်တော် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတာပါလို့၊ သူ့ဘဝအတွက် သင်တန်း တက်နေတာပါလို့၊ ရတနာရွှေပြည်မှာ ကိုကိုကြီး ရှိနေသမျှတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး”

မမလေး မျက်နှာအိုသွား၏။

နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ မမလေးကို သူ ငေးကြည့်ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

* * *

နံနက်ပိုင်းက မမလေး လာသွားသည့်အကြောင်းကိုပြောရင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စုက သူထံ စာမူ လာတောင်းသည့် စကားလမ်းကြောင်း ပေါ်အရောက်မှာ ငြိမ်းအောင်က.....

“ဦးအောင်ဝတော့ ကျော့ကျော့သွားပြီ ချစ်မင်းကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငြိမ်းအောင်က သူ့လက်ထဲမှ ဂျာနယ်သုံးစောင်ကို လှမ်းပေး သည်။

“မင်း ရင်ဖွင့်ပြလို့ ဂျာနယ်တွေက ပိုင်းဆော်ကြတာလေ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ထိမှ”

“အင်း.....ငါ နာမည်ကြီးချင်လို့ ဂျာနယ်ဆရာတွေကို ရင်ဖွင့် တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မတရား မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ”

“စာပေတိုက်တော့ တော်တော်သိက္ခာကျသွားပြီ”

“အစကတည်းက သိက္ခာမရှိတာ၊ ဘာကျစရာရှိလို့လဲ”

ငြိမ်းအောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို မ၊ယူသောက်သည်။ သူက စီးကရက်ဘူးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။

“မင်း ရင်ထဲ ပေါ့သွားသလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဦးအောင်ဝကို ဝိုင်းတီးလို့”

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ သူများထမင်းအိုးကိုလဲ တုတ်နဲ့ သွားမရိုက်ချင်ဘူး။ အဖြစ်က ယုတ်မာလွန်းလို့ ရင်ပွင့်လိုက်ရတာ ဒါပေမယ့်လေ လုံးချင်းလောကမှာ ဦးအောင်ဝလို လူစားတွေ အများကြီးပါ။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့တော့ သူတို့ စာပေနယ်မှာ ရှင်သန်နေကြတာပဲ”

သည့်နောက် ထားဦးနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းစကားကို ငြိမ်းအောင် မေးသည်။

သူ ပင့်သက်ကို မှတ်တတ်သည်။

မိမိ ချီတက်လျှောက်လှမ်းနေသည့် လမ်းမ။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်ကို ထားဦးမသိ လေရှေ့လား။ ဩော်.....လူမှာ အကြီးမားဆုံး အင်အားဟာ မာနပါပဲ။

(၂၁)

သင်တန်းခန်းမမှအထွက် ကိုကိုကြီးကို မြင်တော့ ထားဦး ရင်မှာ အလိုလို မောဟိုက်လာသည်။ ကိုကိုကြီးမျက်နှာထားကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

အရှည်ကြီးက ထားဦးကို လက်ကုပ်ပြီး.....

“ကိုကိုကြီး ရောက်နေတယ်၊ နင် ဒီလူကြီးနဲ့ လိုက်သွား မှာလား”

“ငါ သိပ်စိတ်ညစ်တယ် အရှည်ကြီးရယ်၊ ဦးနဲ့ဒေါ်လေးက ကိုကိုကြီးကို သိပ်ယုံကြည်တယ်၊ အထင်လဲကြီးတယ်၊ ခုလဲ ဦးက သူ ကားယူသွားစရာရှိလို့ ကိုကိုကြီးကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာဖြစ်မယ်”

“နင့် သိလေးက နင့်ကို ကိုကိုကြီးနဲ့ သဘောတူနေသလား မှ မသိတာ”

“ငါလဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုသာ ဝင်ထွက်သွား လာနေတယ်၊ ကိုကိုကြီးက မူမပျက်ဘူးကွ၊ ချစ်စကား ကြိုက်စကား

ပြောဖို့ကတော့ ဝေးရော”

“ဟ.....သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ ရည်းစားစကားပြောရင် ဟားစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ”

ထားဦးက ပါးစပ်ကလေး ဟသွားရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့ကတော့ ချစ်မင်းကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်နိုင်ဘူးသံယောဇဉ် မထားနိုင်ဘူးနော် ဒါပဲ”

“အိုကွာ.....အရှည်ကြီးကလဲ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ ငါက ရိုးရိုးသားသားပါ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးမေမေနဲ့ ဦးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့က သိပ်ခင်ကြတာ”

“ဟင်း.....ဟင်း.....လူကြီးတွေက သူတို့ချင်း ခင်တာကို အားမရလို့ လူငယ်ချင်းပါ ဆက်ခင်ခိုင်းနေလိမ့်မယ်နော်”

သည်စကားကိုတော့ ထားဦး ရင်တုန်သည်။

ကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ အရှည်ကြီးက နောက်ဖြစ်အောင် နောက်သေး၏။

“ထားဦး.....အိမ်ကို တန်းပြန်နော်”

ကိုကိုကြီးမျက်နှာ ခပ်မည်းမည်း ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ ထားဦး သတိပြုမိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုကိုကြီးက လူကြီးပီပီအရှည်ကြီးပြောတာကို မကြားသလို နေလိုက်၏။

“ဦးကိစ္စရှိလို့ တိုက်ကြီး သွားတယ် ထားဦး”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့” ကိုကိုကြီးက နှစ်လိမ့်စွာ ပြုံးရင်း ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်

ပေးသည်။ အတူယှဉ်ထိုင်ရန် ထားဦး တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသော်လည်း ကိုကိုကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုခွဲပြီး ကားရှေ့ခန်းမှာပင် အိမ်ခြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားဘီး လိုမ့်အထွက်မှာ.....

“သင်တန်းတောင် ပြီးတော့မယ်နော်၊ ဒီသင်တန်းပြီးရင် နောက်ထပ် ဒီပလိုမာသင်တန်းတစ်ခုတက်ဖို့ကို ထားဦး စဉ်းစားရမယ်၊ ပညာတွေဆိုတာ တတ်လေကောင်းလေပဲ၊ ဘွဲ့ဆိုတာလဲ များများရလေ ဂုဏ်ရှိလေပဲ”

သည်စကားတွေကို ကြားဖန်များတော့ ထားဦး စိတ်မဝင်စားချင်တော့။ သို့သော်လည်း ကိုကိုကြီး စကားကို ထားဦး လေးစားပါသည်။ ကိုကိုကြီးသည်ဘဝကို အဆင့်မြင့်မြင့် တွေးတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကားကမောင်းရင်း လမ်းကြောင်းပြောင်းတော့ ထားဦးက.....

“ကိုကိုကြီး ဘယ်ကို မောင်းတာလဲဟင်”

“ရတနာရွှေပြည်ကိုလေ၊ မေမေနဲ့ ထားဦးကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ဒီအစီအစဉ်ကိုလဲ ဦးနဲ့ဒေါ်လေးက လက်ကိုင်သဘော တူပါတယ်”

“ထားဦး လူကြီးတွေနဲ့ စကားမပြောတတ်ဘူး ကိုကိုကြီး”

“မေမေနဲ့တွေ့ရင် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တတ်ဖို့သာ လိုပါတယ်လေ”

ထားဦးရင်ထဲက ပင့်သက်တွေကို ကိုကိုကြီး သိလိမ့်မည်

မဟုတ်။ မိမိမှာ ငြင်းဆန်ရန် အကြောင်းပြချက် မရှိသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

* * *

အားလုံးက ထားဦးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကိုကိုကြီးဟန်က သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေ၏။

“ထားဦး၊ ဒါ ကိုကိုကြီးရဲ့ မေမေလေး၊ မေမေ ဒါ ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ မေမေ မိတ်ဆွေ အန်ကယ်လွန်းအောင်နဲ့ အန်တီ ခင်ခင်သီရဲ့ တူမသမီးဆိုလဲ ဟုတ်ပါတယ်။ နာမည်က စံထားဦးတဲ့”

ကိုကိုကြီး မေမေက ထားဦးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်လံစွာ ပြုံးသည်။ ဥပမိရုပ် ခန့်ညားပုံချင်းကတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ တူပါ၏။

“သားက သမီးအကြောင်းကို တဖွဖွပြောတယ်။ ဘယ်ထိပြောလည်းဆိုရင် အန်တီဘုရားခန်းမှာ ပုတီးစိတ်ခွင့် မရလောက်အောင် သမီးအကြောင်းကို ပြောတာ”

“ထားဦးမှာ ကိုကိုကြီးပြောရလောက်အောင် ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးတွေ မရှိပါဘူး အန်တီ”

ပြောပြီး ထားဦးက ထောင့်ဘက်မှ မျက်နှာနှစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာနှစ်ခုမှာ ထားဦးကို စူးစမ်းသည့်အသွင် သဏ္ဍာန်များ ပေါ်ထင်နေ၏။ ဒါကို ကိုကိုကြီးက အကင်းပါးစွာ ဖြင့်.....

“ဟိုဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ မမကြီးနဲ့ မမလေး၊ သူတို့

အောက်မှာတစ်ယောက်၊ အထက်မှာတစ်ယောက် ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်”

ထားဦးကို မမကြီးနှင့် မမလေးက ပြုံးပြသည်။

မိတ်ဆက်ပွဲပါပဲ။

မည်သို့ သက်ရောက်သည့် မိတ်ဆက်ပွဲမှန်းတော့ ထားဦး မသိ။

သည့်နောက် ထားဦးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ဧည့်ခန်းကြီးကို မျက်လုံးဝေဝကြည့်သည်။ အခန်းနံရံတွင် ခန့်ထည်စွာ ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးက အကြည့်ကို ဆွဲယူထား၏။

ကျွန်းသားဘောင်ကြီးများကို သပြေသီးမှည့်ရောင် ပေါ်လစ်တင်ထားသည်။ မှန်ဘောင်ကြီးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလွယ်တူ ဆိုက်တူဟု ထင်ရသော်လည်း ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ခီတန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မှန်ဘောင်ကြီးထဲမှ ဓာတ်ပုံအားလုံးသည် ဘွဲ့ဝတ်နံများနှင့် အခန်းအထည် အစီအရီ ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်ဆုံး မှန်ဘောင်ချပ်ထဲတွင်မူ မည်သည့်ပုံကိုမျှ ထားဦး မတွေ့ရ။ မှန်ဘောင်လွတ်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“သမီးက ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး အတော်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးဘောင်ထဲမှာ ဘာဓာတ်ပုံမှ မရှိဘူးနော်”

စကားကြောင့် အန်တီမေဦးခိုင် မျက်နှာ ဆွတ်ဆွတ်ယုံယုံ ဖြစ်သွားဟန်ရှိပြီး ကိုကိုကြီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို ထားဦး သတိပြုမိ၏။

“အင်း.....အန်တီမှာ သားသမီး ငါးယောက်ရှိတယ် သမီးရဲ့ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဘွဲ့ဝတ်စုံတွေနဲ့ ရိုက်ထားတာ ခေါင်းရင်းဘက်က ဘောင်အကြီးဆုံးပုံက သမီးရဲ့ကိုကိုကြီးလေ”

ထားဦးမျက်နှာ ရဲရဲကလေး ဖြစ်သွား၏။

သမီးရဲ့ ကိုကိုကြီးတဲ့။

ဟုတ်လို့လား။

မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုကိုကြီးကတော့ ထားဦးကို အားနာစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကိုကြီးပုံပြီးတော့ ကိုကိုလတ်၊ ကိုကိုလတ် အောက်က မမကြီးနဲ့ မမလေးလေ၊ ဓာတ်ပုံမရှိတဲ့ ဘောင်အလွတ်ကြီးကတော့ အန်တီအငယ်ဆုံးသားအတွက်ပဲ”

“ဪ.....သူက ဘွဲ့မရသေးဘူးလား အန်တီ”

“အင်း.....အငယ်ဆုံးက ဆိုးတယ်ကွယ့်၊ ဘယ်လို အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး စာရေး.....”

“မေမေ ဒီကောင်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့ ကိုကိုလတ် ရတနာရွှေပြည်မှာ ချုပ်ငြိမ်းပြီးလို့ ကျွန်တော် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

အန်တီမေဦးခိုင် နှုတ်ပိတ်သွား၏။

ထားဦးက ကိုကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာထား တည်ကြီးနှင့် ပြစ်နေသော ကိုကိုကြီးကို အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ဟန်များ ရှိနေ၏။

ညနေစာကို ကိုကိုကြီး မိသားစုနှင့်အတူ ထားဦး စားဖြစ်သည်။

မမှောင်ခင်မှာ ကိုကိုကြီးက အိမ်ပြန်ဖို့သည်။

ညရောက်တော့ ညဉ့်နက်သည်ထိ ထားဦး အိပ်မလျော်ပါး ဝေနေသောအတွေးများတွင် ကိုကိုကြီးနှင့် ချစ်မင်းကိုက အထင်ကရ ပါဝင်နေ၏။ -

ဦးနှင့်ဒေါ်လေး၏ ခွင့်ပြုမှုအောက်မှာ ကိုကိုကြီးသည် အိမ်သို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာပါသည်။ ထားဦးကိုယ်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ဆုံးဖြစ်ရသည်ကတော့ ကိုကိုကြီးကို သူမ၏ အသည်းနှလုံးက စကားမပြောတတ်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဘဝမှာ.....

ချစ်သူကိုသာ ထားဦး တန်ဖိုးထားပါသည်။

(၂၂)

သင်တန်းနားရက်မှာ ခင်လေးက အိပ်ခန်းလာရှင်းရင်း သူမ
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍.....

“မမ”

“ဘာလဲ ခင်လေး”

“မနေ့က မန္တလေးက စာလာတယ်”

“ဟုတ်လား ငါ့ဆီလား”

“မမဆီ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေကြီးဆီ လာတာ၊ မမကို
သင်တန်းပြီးရင် မန္တလေးပြန်လာဖို့လဲ မှာတယ်၊ ဖေဖေကြီးက
မေမေကြီးကို ဖတ်ပြနေလို့ ကျွန်မ ကြားတာ”

“ဪ.....”

ထားဦး ဖေဖေနှင့် မေမေကို သတိတရ ရှိလိုက်သည်။
မေမေသည် စာရေးလျှင် မိမိထံ ဘယ်တော့မှ တိုက်ရိုက်မရေး။ သူ့
မောင်ထံ ရေးသည်။ သူ့မောင်မှတစ်ဆင့် အကျိုးအကြောင်းကို

ကြားသိစေ၏။

တကယ်တော့ မန္တလေးမှ စာလာသည်ဆိုသည့် သတင်းက သုမအတွက် ဘာမှမထူးခြား။ နောက်ပြီး သင်တန်းတစ်ခု တက်ပြီး ဘိုင်း ထားဦး မန္တလေး ပြန်နေကျ။

“မမ”

“ဘာလဲဟဲ့၊ တမထဲ မနေတော့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမ အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့ဆို”

“ဘာ”

သည်တစ်ခါတော့ ထားဦး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ ခင်လေးကိုလဲ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြည့်ရင်း.....

“နင့် ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဖေဖေကြီး ပြောနေတာ ကြားတာပဲ၊ ကိုကိုကြီးဟာ လူတော် လူကောင်းပါတဲ့၊ မမက ငါပြီးရင် ပြီးမှာပါတဲ့၊ မေမေကြီးကို အဲဒီစကားတွေ ပြောနေတယ်၊ ခု မန္တလေးကလာတဲ့စာ ဖတ်ပြီး တော့လဲ ဖေဖေကြီး ပြုံးနေတယ် မမရဲ့။”

သည်စကား အမှန်ပဲလား။

ဦးက မိမိကို ဘာမှ တရားဝင် မပြောသေး၊ တရားဝင်ပြော နိုင်ခွင့်လည်း ဦးမှာ မရှိဟု ထားဦး ယူဆသည်။

မိမိဘဝတွင် ဖေဖေနှင့်မေမေ ရှိသေးသည်။ ဦးသည် ယင်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ပုန်းထဲကနေ တိုင်ပင် ခဲ့ရင်လဲ မေမေက အကျိုးအကြောင်းကို မိမိထံ လှမ်းစာရေးဖို့

ကောင်းသည်။

“ဟိုအစ်ကိုတော့ သနားစရာပဲနော်”

“ဘယ်အစ်ကိုလဲ ဟဲ့”

“ကိုမျက်မှန်ကြီးလေ လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်အဟောင်းတွေ ရောင်းနေတဲ့ လူကြီးလေ”

ခင်လေးပြောမှ ထားဦးရင်မှာ ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ဖြစ်သွား၏။

“ငါ အဲဒီကိစ္စတွေ ဘာမှမသိဘူး ခင်လေး၊ သိလဲ မသိချင်ဘူး။

ကိုကိုကြီးကို သာမန်အနေအထားနဲ့ ခင်တယ်၊ ဒီထက်ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်းစားလို့ မရဘူး”

“ဟင်.....ကိုကိုကြီးကို မမက မကြိုက်ဘူးလား”

ထားဦး ခင်လေးကို စကားပြန်မဆို ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း

မျက်လုံးကို မှေးစင်းထားမိ၏။

လူကြီးလူကောင်းဆန်တဲ့အချစ်ဆိုတာ လူကြီးတွေကို အပူကပ်

တာလား၊ တစ်ဆင့် နားဖောက်ခိုင်းတာလား.....။

အို.....လူကြီးတွေအားလုံး စကားကျွဲထားကြပြီလား။

အဆောင်ကို မောင်မောင်ဌေး စောစောစီးစီး ရောက်လာတာကို
က ထူးခြားနေ၏။

“မင်း ရောက်လာတာ ငါ ရင်တုန်နေတယ် မောင်ဌေး”

“အေး.....ရင်တုန်ပြီးရင် မင်း ရင်ခုန်ရမယ် ချစ်မင်းကို”

“ဘာလဲ၊ ထားဦး လင်နောက် လိုက်သွားလို့လား”

“အေး.....ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့”

သူက ရယ်ပြီး မောင်မောင်ဌေး ပုခုံးကို ဆုပ်ဖက်သည်။

“မင်းအတွက် ငါ လာရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ဆီလာမှတော့ ငါ့အတွက်ပေါ့”

“မင်းမှာ ရေးပြီးသား လုံးချင်းတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒုတိယ ဦးအောင်ဝ”

ဦးအောင်ဝနှင့် နှိုင်းလိုက်သဖြင့် မောင်မောင်ဌေး မျက်နှာရှုံ့
မဲ့သွား၏။ သူနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့သည် ဦးအောင်ဝအကြောင်းကို

သုငယ်နှင့် အားလုံး သိသည်။

“မင်း သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ ချစ်မင်းကို”

အလေးအနက် ပြောလာတော့ သူက ဆေးပေါလိပ်ကို

ဖွာရင်း နားကိုစွင့်သည်။

“ပွင့်ဦးစာပေတိုက်ကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတယ်၊ လူတွေတော့ မသိဘူး”

“အဲဒါ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲရဲ့ စာပေတိုက်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါ ညက ငါ့အစ်မ အိမ်လာလည်လို့ မင်းအကြောင်း ပြောပြတော့ သူက မဂ္ဂဇင်းမှာ အတော်နာမည်ရနေတာပဲတဲ့၊ ရေးအားကောင်းရင် သူ့တိုက်ကနေ မင်းကို စင်တင်မယ်တဲ့”

“မောင်ဌေး မင်း လာနောက်နေတာလား”

“နောက်ဖို့အတွက်များ အပင်ပမ်းခံပြီး စောစောစီးစီး ရောက် လာ မလားကွ”

သူ့ရင် သိမ်သိမ်ခနဲနေသည်။

သည်စကား သည်အကြောင်းအရာက သူ့ဘဝတွင် အမျှော်လင့် ဆုံးပါပဲ။

“အစ်မနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းက မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ငါ လာခေါ်တာ”

“လိုက်မယ်သူငယ်ချင်း၊ ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးနော်

ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ သွက်လက်နေ၏။

သူ့ဘဝအတွက် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါစေဟုလည်း သူ ဆုတောင်းနေမိသည်။

* * *

မောင်မောင်ဌေး၏ယောက်ဖဖြစ်သူကို ကိုထွေးဟု သိရပြီး အစ်မနာမည်ကို မမသီတာဟု မှတ်သားထားမိသည်။

မိတ်ဆက်ပေးအပြီးမှာ ကိုထွေးက.....

“မောင်မောင်ဌေးပြောလို ဆရာအရည်အသွေးကို သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ မြင့်တင်ပေးမယ်၊ ဆရာကလဲ ကြိုးစားပေါ့၊ စာအုပ်ထွက်လို့ ကံတရားက ဆရာဘက် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရပ်တည်ရင် ခံစားမှုတွေက တရားနည်းလမ်းကျကျ ဖြစ်ရပါနေမယ်”

“ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းမှာသာ နာမည်ရှိတာ လုံးချင်းက ခု ပွဲဦးထွက်ဆိုတော့ အတိမ်းအစောင်းကို ကိုထွေးတို့အတွက် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြတယ်”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကိုထွေးတို့ လင်မယားက ပြီးသည်။

“ဒါတွေကို တွေးပူတတ်ရင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဝါသနာ ယုံကြည်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တာ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ ခံယူချက်လဲ ရှိတယ်”

အပြန်မှာ အားတွေ တက်ခဲ့ရသည်။

မောင်မောင်းငွေကို ကျေးဇူးစကား အထပ်ထပ်ပြောပြီး လမ်းခွဲအထွက်တွင်.....

* * *

“ကိုမင်း.....ကိုမင်း”

ခေါ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်.....ကိုကိုလတ်”

သူထံသို့ ကိုကိုလတ်အပြေးကလေး ရောက်လာပြီး သူ့လက်ကိုင် ဆုတ်ကိုင်သည်။

“ကိုကိုလတ် ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

“စမ်းချောင်းမှာ နေတယ် ကိုမင်း၊ ကိုမင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကိုလတ် အရမ်းဝမ်းသာတယ်”

ကိုကိုလတ်လက်ထဲမှာ ပလပ်စတစ် အိတ်ထူတစ်ခု ကိုင် ထားသည်။ အိတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း တွေ့၏။

“လမ်းကြိုတာနဲ့ ၂၆-လမ်း ဈေးဝင်ဝယ်တာ၊ ညီမလေးက ကျောင်းသွားတယ်လေ၊ ကိုလတ်က အလုပ်မသွားခင် ချက်ပြုတ် ထားရတာပေါ့၊ ဟဲ့.....ဟဲ့၊ ဘဝကို ရုန်းကန်တော့ ကိုမင်း ပြောနေတဲ့ လူတန်းစားအကြောင်းကို သိရတယ်ကွ”

အရှက်ပြေစကားလားတော့ မသိ။

ပြောပြီး ကိုကိုလတ်က ရယ်နေ၏။

“ကိုမင်း အိမ်လိုက်ခဲ့ကွာ၊ အိမ်ကို ရောက်ဖူးအောင်ပေါ့”

သူ စမ်းချောင်းကို လိုက်ပါခဲ့သည်။

ကိုကိုလတ် နေထိုင်သည့်အခန်းက ကန်ထရိုက်တိုက် ခြောက် လွှာ၊ နှစ်ချပ်နှင့် ငှားနေသည်ကို သဘောပေါက်ထား၏။

“ယူတဲ့ မိန်းမကို သဘောမတူလို့ဆိုပြီး ကိုလတ်ကို ကိုကိုကြီးက ကုမ္ပဏီက အလုပ်ထုတ်ပစ်တယ်လေ”

“ဒီကုမ္ပဏီက သူ ပိုင်တာလား၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တာပဲဟာ”

“ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ကိုလတ်ဝင် လုပ်တယ်၊ နေရာလေးက အခန်းကျဉ်းပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်း တယ်ကိုမင်း၊ ကိုလတ်လဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစား နေပါတယ်”

“ကိုလတ် မိန်းမကော”

“ကျောင်းသွားတယ်လေ၊ တိုက်ခန်းသော့ကို တစ်ချောင်းစီ ယူထားကြတာ”

ကိုကိုလတ် သူ့ဘဝနှင့်သူ ဖျော်နေသည်ကိုတော့ နားလည်ထား မိ၏။ တကယ်တမ်းကျ ဘဝဆိုသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဖို့ မလို။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည်ကို ကြိုးစားဖန်တီးရုံသာ ရှိသည်။

“ကိုမင်း ဘယ်မှာနေလဲ”

သူက ငှားနေသည့် ဘော်ဒါဆောင်ကို ပြောပြသည်။

“မမလေးကတော့ ရက်ခြားလာတယ်၊ လာရင် စားစရာနဲ့ ဝတ်စုံကို ယူယူလာတယ်”

“ကိုလတ်ဆီတော့ မလာကြဘူး၊ ကိုလတ် မိန်းမကိုလဲ သူတို့ မကြည့်လင်ကြဘူးလေ၊ တကယ်ဆို မေမေဟာ ကိုလတ်ကို.....”

“မဟုတ်ဘူး၊ စကားကို ရှေ့မဆက်နဲ့တော့ ကိုလတ်၊ ဘာလဲ ရတနာရွှေပြည်က လူတွေ မလာတာနဲ့ ကိုလတ် အားငယ် နေသလား၊ ဝမ်းနည်းနေသလား”

ကိုကိုလတ်က ခေါင်းကို အသာခါယမ်းသည်။

“ကိုလတ် အားမငယ်တတ်ပါဘူး၊ မလုပ်ခင်ကတည်းက လုပ်ခဲ့ရင် ဒီပုံစံဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုလတ် နားလည်ပြီးသားပါ၊ အေးပေါ့လေ၊ ဒါတွေ စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ လူဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ရုန်းကန်ကြရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီးကိုတော့ ကိုလတ် မကျေနပ်ဘူး”

“ကိုလတ်ကို အမွေဖြတ်လို့လား”

ကိုကိုလတ်က ပင့်သက်ကို ဖွဖွချပြီး.....

“ရတနာရွှေပြည်မှာ အတွင်းပစ္စည်း တော်တော်များများ ရှိ တယ်ဆိုတာ ကိုမင်း သိလား”

“အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုလတ်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို မက်ပြီး ကိုကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ကို စွန့်ပယ်ရင်လဲ ရတနာရွှေပြည်မှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုကိုကြီး နေစမ်းပါလေစေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလတ်မှာ လက်ရှိတယ်၊ ခြေထောက်ရှိတယ်၊ ဦးနှောက် ရှိတယ်၊ ပညာရှိတယ်၊ ဘဝကို ဘာမှ အားငယ်စိုးရွံ့နေစရာ မလို ဘူး၊ အမြဲကိုင်တွယ် အသုံးပြုနေတဲ့ သော့ဟာ ပြောင်လက်နေသ

လို ရုန်းကန်နေတဲ့ဘဝဆိုတာလဲ တောက်ပလာမှာပါ ကိုလတ်ရဲ့”
သူ ပြန်တော့ ကိုကိုလတ်က အောက်ထိ ဆင်းလိုက်ပို့သည်။

သူ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိဖြစ်၏။

ကိုကိုလတ် သူ့ကို အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောချင်နေသလို

ပါပဲ။

သို့သော်လည်း ကိုကိုလတ် ပင့်သက်ကိုသာချခဲ့သည်။

အပိုင်း (၃)

(၂၄)

“ဦးမှာ တူမလေးဆိုလို့ ဒီတူမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှားရှား ပါးပါးရှိတယ်။ ဦးနဲ့ သမီးဒေါ်လေးရဲ့အချစ်က သမီးရဲ့ အဖေကြီး အမေကြီးရဲ့ အချစ်လောက် မပိုပေမယ့် လျော့တော့မလျော့ဘူးဆိုတာ ဦး ပြောရဲပါတယ်”

နံနက်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ဦး၏စကားက ပီပီပြင်ပြင် ရှိလွန်းသည်။ ပြောပြီး ဦးက ထားဦး၏မျက်နှာကို လှမ်းပြီးအကဲ ခတ်၏။

ထားဦးကတော့ မျက်လွှာကို အသာချထားသည်။ ဦး ဆက် လာမည့်စကားများကိုလည်း မစဉ်းစားဘဲနှင့် သိထား၏။

“စကတည်းက ဦး စကားပြောချင်နေတာပါ။ သင်တန်း တစ်ဖက်နဲ့မို့ ဦး ပြောမထွက်ခဲ့ပါဘူး၊ ခု သင်တန်းလဲ ပြီးဆုံးပြီ။

ပြောဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ဦး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ထားဦး ဦးကို ခေါင်းအသာမော့ပြီး ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမဆီကိုလဲ ဦးအကျိုးအကြောင်း စာရေးပြီးပြီ ဖုန်းနဲ့လဲ စကားပြောပြီးပြီ၊ မမကလဲ ဦးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားကို သဘောတူ လက်ခံတယ်”

“ဦး ထားဦးကို ဘာပြောချင်တာလဲဟင်”

ဦးက ပြုံးရင်း.....

“ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ သမီး”

ဦးက စကားမဆက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသေး၏။ သည်စကား သည် ဦးအတွက်တော့ ကုသေတစ်သန်း တန်နေလိမ့်မည်။

“သမီးမှာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း အားနည်းပေမယ့် ပစ္စည်း ဥစ္စာဓနပိုင်းမှာတော့ အားလုံးကို အပေါ်စီးက ကြည့်လို့ရပါတယ်။ ပညာတွေလဲနဲ့၊ အရွယ်ကလဲ တင့်နေတဲ့အချိန်မှာ သမီးရဲ့ဘဝ ရှေ့ရေးကို လမ်းညွှန်ဦးဆောင်နိုင်မယ့်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ချထားပေးဖို့ တာဝန်က ဦး အပါဝင် သမီးရဲ့ အဖေကြီးနဲ့ အမေကြီးမှာ တာဝန် ရှိနေပြီ”

ထားဦးက ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့သောက်သည်။

ဒေါ်လေးက ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်ပေးပြီး ထားဦး

ရှေ့သို့ ပန်းကန်ချပေး၏။

“ကိုကိုကြီးဟာ တကယ့်လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ

သမီး၊ သမီးဟာ ဦးရဲ့တူမ ဆိုပေမယ့် သမီးအရင်းလို ချစ်ခင်တဲ့ ဦးရဲ့မေတ္တာကိုတော့ သမီး ပထမဆုံး ယုံကြည်နားလည်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကြီးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ အကုန်ရှိတယ်။ အသောက်အစား ကင်းတယ် ဆိုတာလဲ ဦး လေ့လာသုံးသပ်ပြီးသား၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သမီးမှာ ငြင်းဆရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ဦး ထင်တယ်”

ထားဦး ပင့်သက်ကို အသာချလိုက်သည်။

ထားဦးမှာ ဆိုရန်စကားတစ်ခွန်းပဲ ရှိပါ၏။

“ထားဦး ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး ဦး”

“ဪ.....သမီးရယ်၊ သမီးစိတ်အပင်ပမ်းခဲပြီး စဉ်းစားနေဖို့လဲ မလိုဘူးလေ၊ ဦးတို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပဲဟာ”

“ရှင်”

ထားဦး ဦးကို အထိတ်တလန့် ကြည့်တော့ ဒေါ်လေးက အခြေအနေကို နားလည်စွာဖြင့်.....

“အို.....အစ်ကိုကလဲ သမီး စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့၊ သမီးရဲ့ သဘောထားနဲ့ဆန္ဒ ပါရဦးမှာပေါ့”

“ဟ.....ငါက သမီးအတွက် အကောင်းဆုံး စီစဉ်တာပဲဟာ”

ထားဦး ရင်မှာ လှုပ်ခတ်လာရသည်။

ဦးသည် စေတနာနှင့် မိမိနှလုံးသားကို ဖွဲ့ရွှေ့ဖျက်ဆီးတော့မည် လား။ မိမိအသည်းနှလုံးကို ဦးသည် သူ့ပွဲရုံမှ ရောင်းကုန်ပစ္စည်း

တစ်ခုလို သဘောထားနေလေရောလား။

ထိုအနိက် ကားရပ်သံကြောင့် အားလုံး ပေါ်တီကို အောက်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးက သွက်လက်စွာဖြင့်.....
“ဟေ့.....ကိုကိုကြီး”

* * *

ရွန်းလက်သောအပြုံးနှင့် ကိုကိုကြီး တိုက်ထဲဝင်လာသော
အခါ ထားဦးက ခေါင်းကို အသာငုံလိုက်သည်။

“ထိုင် ကိုကိုကြီး၊ တစ်လက်စထဲ ကော်ဖီ ဝင်သောက်ကွာ၊
နောက်ပြီး မင်းညီမကို အပြင်လိုက်ပို့ပေးပါဦး။ မနက်က သွားစရာရှိ
တယ်လို့ သူ့အဒေါ်ကို ပြောနေတယ်၊ ဦးကလဲ ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်
တော့မှာ”

စကားတွေက အဖွင့်အပိတ်နှင့် ရှိနေ၏။

ထားဦး ဘာမှ မပြောချင်တော့။ သည်နေ့ မြို့ထဲထွက်ဖို့
ကိစ္စ ပြောထားမိသည်ကိုက မိမိအမှား ဖြစ်နေသည်။

ကားပေါ် တက်ထိုင်ဖြစ်သည်အထိ ကိုကိုကြီးကို စကားမ
ပြောဖြစ်။ ကိုကိုကြီးမျက်နှာ ကြည့်ရသည်ကိုက စိတ်မှာပင်ပမ်းသလို
ခံစားရသည်။

ကိုကိုကြီး ကားစက်နှိုးပြီး ဘီးလိုမ်အတွက်မှာ ထားဦး၏
သက်ပြင်းချသံက ပွင့်အန်သွားရလေ၏။

“သက်ပြင်းချစရာအကြောင်းတွေများ ရှိနေလို့လား ထားဦးရဲ့”
“ထားဦး ရင်တွေ မောလို့ပါ”

“နေမကောင်းဘူးလား၊ ကိုကိုကြီး ဆေးခန်းမောင်းပို့မယ်လေ”
“နေကောင်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ စောစောက မောလို့ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အမျိုးမျိုးပါလားကွယ်”

ထားဦးက ရယ်ရင်း ကိုကိုကြီးကို စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

“ကိုကိုကြီး မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလားဟင်”

“ဘာများလဲ ထားဦးရယ်”

“အင်းလေ.....ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။

ကိုကိုကြီးက သူမကို ကြည့်နေတော့.....

“ကိုကိုကြီး ထားဦးကို မစောင့်နဲ့တော့နော်၊ ထားဦး လမ်းသုံး
ဆယ်ကို ဒီကနေ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းက
လမ်းသုံးဆယ် အဝင်လေးက တိုက်မှာ နေတာ၊ ထားဦးသူငယ်ချင်းနဲ့
အချိန်တော်တော်ယူမှာ”

“အပြန်ကော”

“တက္ကစီငှားပြီး ပြန်မယ်၊ ကျေးဇူးနော် ကိုကိုကြီး”

ကိုကိုကြီးက လက်ပြပြီး ကားမောင်းထွက်သွားသည်။

ထားဦး ကိုကိုကြီးကို တွေ့တွေ့ကလေး ရပ်ကြည့်နေပြီး

အတန်ကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကို ဖြတ်အကူးတွင်.....

* * *

“ထားဦး”

နောက်ပါးမှခေါ်သံကြောင့် လှည့်အကြည့်တွင် ထားဦး၏ မျက်လုံးပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

“ကိုမင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ချစ်မင်းကိုပါ။ ဆလွန်းကားလှလှလေး ခိုလှုံ့ပိလမ်းပေါ် လိမ့်လာတယ်၊ ဈေးရှေ့မှာ ရပ်တယ်၊ ထားဦး ကားပေါ်က ဆင်းလာတယ် လက်ကလေးပြဲ နှုတ်ဆက်သွားတယ် အားလုံးအားလုံးကို ကိုယ် မြင်ပါတယ်”

ထားဦး မျက်လုံးပိုပြီး ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“ဟို....ဟိုဟာလေ”

“ဘာကို ဟိုဟာတာလဲ ထားဦး”

“စောစောက ကားနဲ့လိုက်ဖို့တာ ထားဦးရဲ့ကားစင်ပါ။ ကိုမင်း ထားဦးကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ ကိုမင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး အတွေ့ မခံပေမယ့် ထားဦး မျက်နှာမများဘူး၊ သစ္စာမမဲပါဘူး”

သူ ပြုံးတော့ ထားဦး မလုံ။

“ထားဦးက လိမ်ညာတတ်နေပြီပဲ”

“ထားဦး မလိမ်တတ်ပါဘူး”

“ထားဦး ကိုယ့်ကို ဒုတိယအကြိမ် လိမ်လိုက်ပြန်ပြီပဲ၊ ဦးကိုကိုကြီးဟာ ထားဦး ကာစင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ငွေကြေးဂုဏ်ရှိန်တွေနဲ့ ဝိုင်းထွာမယ်ဆို ရင် ကိုယ် ထားဦးကို အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ”

ပြောပြီး သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လမ်းပေါ်မှာ မှင်တက်စွာ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ထားဦး မျက်ဝန်း မှ မျက်ရည်ပေါက်များ တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်။

“ဪ.....ချစ်သူရယ်”

ချစ်သူဘဝမှာ သံသယဆိုတာ ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်ပဲကွယ်။

အရက်ခွက်ထဲမှ ပေါလာပေါ်နေသော ရေခဲတုံးလေးများကို သူ ခပ်စိုက်စိုက်ကလေး ကြည့်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ တိုင်းတစ်ပါးဖြစ် အရက်ပုလင်းမှာ အရက်လက်လေးသစ်ခန့်သာ ကျန်သည်။

“ကျောင်းပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး သောက်တာ၊ ရက်တွေ ဆက်တိုက် ပါလာ၊ ချစ်မင်းကို၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ စာရေးဆရာ အရက်သမားပုံ ပေါက်နေပြီ၊ ဘာလဲ အောင်မြင်တဲ့ဒဏ်ကို မင်း မခံနိုင်ဘူးလား။”

“ငါ.....”

“အေး.....မင်းကို ပြောနေတာ၊ မင်းရဲ့အရည်အချင်း၊ မင်းရဲ့ စနစ်လက်နဲ့ လုံးချင်း သုံးအုပ်မှာတင် အောင်မြင်တယ်၊ ရောင်းတန်းဝင် စာရေးဆရာဘဝကို ချက်ချင်း ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီဒဏ်တွေကို မင်း မခံနိုင်ဘူး၊ အရက်တစ်ပုလင်းရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ အမြည်းဖိုးကို တွက်စမ်း ချစ်မင်းကို၊ တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေတုန်းက လမ်းဆေး

မှာ အုပ်အပေါင်း ထိုင်ရောင်းရတဲ့ဘဝကို မင်း ပြန်တွေးကြည့်၊
ငွေတန်ဖိုးကို မင်း နားအလည်ဆုံးပဲ”

“မင်း ငွေမက်သလား”

“မမက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငွေမဲ့လို့ တို့ဘဝ အထိနာခဲ့ရတယ်။

ငါက သားနဲ့မယားနဲ့ဆိုတော့ မင်းလို လောကကို အရွံ့မတိုက်ခဲ့
ဘူး ချစ်မင်းကို၊ သားသမီးတွေရဲ့ ငိုကြွေးသံတွေက ငါ့သွေးကို
ကြောင်နေစေတယ်ကွ”

သူက ခေါင်းကို ငိုက်ချထားသည်။

ငြိမ်းအောင် အရက်မသောက်တတ်သည်တော့မဟုတ်။ သောက်
တတ်သည်။

သို့သော်လည်း ငြိမ်းအောင်၏ဘဝက ငြိမ်းအောင်ကို
အရက်ဆိုင်နှင့်ဝေးရာ တွန်းပို့ထား၏။

ငြိမ်းအောင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ဘဝတွေ ရှိသည်။ သည်
မှီခိုဘဝများကို ငြိမ်းအောင် ညှာတာသည်။ ကြင်နာသည်။ အရှင်းဆုံး
ဆိုလျှင် ငြိမ်းအောင်သည် သူ့ မိသားစုအတွက် လူ ပီသ၏။

“ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ် ငြိမ်းအောင်”

“စိတ်ညစ်တယ် ဟုတ်လား”

ဝေသီနေသည့် သူ့မျက်လုံးကို ငြိမ်းအောင်က စိုက်ကြည့်၏။

“ငါ အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ ကျဆုံးခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစား
လိုက်ရတယ် ငြိမ်းအောင်၊ စာပေမှာ ငါ အောင်မြင်သွားပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အချစ်မှာ ငါ ကျဆုံးသွားတယ်”

“ဟင်”

“မင်း အံ့ဩနေလား”

“ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဖူးဘူး”

ဘေးစားပွဲမှ ရယ်သံနှင့် စကားအချို့ လွင့်လာသည်။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ခပ်နွဲ့နွဲ့အသံကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး

ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ထပ်ဖြည့်၏။

“ထားဦး ငါ့ကို ရက်စက်တယ် ဆိုတာ လောက်ပဲ သိထားပါ
ကွာ”

“အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဘဝကို မမျောနဲ့
သူငယ်ချင်းရာ”

“ငါ”

“အေ.....မင်းကို ပြောနေတာပေါ့”

သူက အရက်သံနှင့် ရယ်၏။

“ငါ ထားဦးကြောင့် အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။

ဒါပေမယ့် ထားဦးကြောင့် ငါ့အောင်မြင်မှု မပျက်စီးစေရဘူးဆိုတာ
မင်း ယုံကြည် ငြိမ်းအောင်၊ ခံစားရတာက ခံစားမှုတစ်ပိုင်းပဲ၊ ငါ့ရဲ့

အောင်မြင်မှုကို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မဆုတ်ယုတ်စေရဘူး၊
ဒါပေမယ့် ထားဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းခံစားနေရတာကတော့

အမှန်ပဲ”

“ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း
တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါကတော့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်

အနေနဲ့ သတိဆိုတာ အမြဲပေးနေရမှာပဲ”

“မင်းဟာ ငါ့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပဲ ငြိမ်းအောင်”
ချိစ်တစ်ပွဲ ထပ်မှာသည်။

ငန်ကျိုကျိုအရသာကို သူ နှစ်သက်နေဆဲမှာ.....

* * *

“အာ.....ဆရာနှစ်ပါးရယ်၊ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့
ပါလားဗျာ၊ ဒါတောင် ရွှေမောင်မောင်က နတ်လမ်း ညွှန်လိုက်လို့
ခင်ဗျ”

သည်အသံက သူ့ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းကျက်ပူးထားသည့်
အသံ။

ရေခဲတုံးကို ရေခဲညှပ်နှင့် ဆယ်မ၊ရင်း သူက မော့ကြည့်သည်။
ရွှေမိုးစာပေက ဦးငွေတိုး။ ဦးအောင်ဝလို့ စာပေတိုက်ပိုင်ရှင်။
ဦးအောင်ဝနှင့်လည်း အကျင့်စရိုက် ထပ်တူညီသည်။

မအောင်မြင်ခင်က စာမူကလေးပိုက်ပြီး သူ ဦးငွေတိုး
ရှေ့မှောက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သည်တုန်းက ဦးငွေတိုးဟန်ပန်က သည်ပုံစံ သည်အချိုး
မဟုတ်။ မျက်နှာမူနံတည်တည်နှင့် စာရေးဆရာကို မထိလေးစား
ကြည့်တတ်သည့်အကြည့်။ စာမူကိုပင်မကြည့်ဘဲ တစ်ခြားတိုက်နှင့်
ဆက်သွယ်ကြည့်ပါ ဆိုသည့်စကားကို ဦးငွေတိုး ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မိမိရှေ့ဝယ် မျက်နှာပြောင်ပြောင်
ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် အရောတဝင် လာပြုလျက်ရှိ၏။

“အားပါးပါး.....ပုလင်းမှာ လက်ကျန် နည်းနေပြီပဲ၊ ထပ်လုပ်ပါ
ဦး ဆရာတို့ရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒါန ပြုပါရစေ၊ ဟေ့.....ဝိတ်တာ”

ခေါ်သည်ကြောင့် ဝိတ်တာက အနားသို့ ရောက်လာ၏။

ဦးငွေတိုး မမှာခင်မှာ သူက.....

“ဦးငွေတိုး မမှာပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတိုက်တာလဲ
ကျွန်တော်တို့ မသောက်ချင်ဘူး”

“စေတနာပါ ဆရာတို့ရယ်၊ ကျွန်တော့် စေတနာပါ”

ဦးငွေတိုးက အရယ်နှင့် ပြော၏။

“စေတနာ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဟာသတွေ လာပြောမနေနဲ့
ဗျာ၊ ဒီမယ် ငြိမ်းအောင်”

သူက ငြိမ်းအောင်ကို စကားဖြတ်ခေါ်တော့ ငြိမ်းအောင်က
သူ့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်၏။

“မင်းကို ငါ မေးမယ်”

“မေး”

“မင်း မအောင်မြင်ခင် ငါ မအောင်မြင်ခင်က ဒီလူကြီး ဒီလို
စေတနာစကား ပြောဖူးလားကွာ”

“မပြောဖူးပါဘူးကွာ”

“ဟား.....ဟား”

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်ကြသည်။

ရယ်ရင်းနှင့်လည်း အရက်ခွက်ကို မ၊ယူ မော့၏။

“ဆရာတို့ အရမ်းပျော်နေကြတာကိုး၊ ကောင်းတယ်ဗျ

“နှစ်သက်လဲ ဆရာတို့နဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလား ဝင်မော့ပြီး ပျော်ပါရစေ”

“ဘယ်လိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ပျော်နေတယ်ဆိုရအောင် ကျုပ်တို့ အရက်ကို စောက်ထိုးမိုးမျှော် သောက်နေလို့လား၊ ဒီမှာ ဦးငွေတိုး ပြောဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာရအောင် ခင်ဗျားမှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟင်း.....ဟင်း”

“လုပ်ပြီး မရယ်နဲ့လေဗျာ၊ ဘာလဲ ကျုပ်ဆီက စာမူ လိုချင်လို့လား”

“အိုး.....အိုး.....စာမရေးဘဲ ဖေဒင်ဟောဖို့ ကောင်းနေပြီ”
သူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။

“ခု ဆရာရေးနေတဲ့တိုက်ထက် စာမူခကို တိုးမြှင့်ပေးပါ့မယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တိုက်ကို သုံးအုပ်လောက် ချိုးမြှင့်ပါ။ ဆရာ လက်ခံရင် သုံးအုပ်စာကို တစ်ခါတည်း ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

သူ အတန်ကြာ စဉ်းစားသလို လုပ်နေတော့ ဦးငွေတိုးက သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ ကြည့်နေ၏။

“ဦးငွေတိုး”

“ဆိုပါ ဆရာ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတိုက်မှာ မရေးဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ၊ စာမူခကို ကျေနပ်သလို ညှိပါ”

“ငွေကြေးစကား သိပ်မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့တွေက ငွေကို သိပ်ရှေ့တန်းတင်တယ်၊ စာရေးဆရာတွေ မွဲတယ်၊ ချို့တဲ့တယ်။

ငွေပြုများရင် ပါလာမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ တွက်တယ်၊ ဒီမယ် ဦးငွေတိုး”

ဦးငွေတိုးက မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် သူ့ စကားကို နားစွင့်နေသည်။

“စာရေးဆရာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်ဗျ၊ အမှန်အကန်စာရေး ဆရာနဲ့ အကြံအပန်စာရေးဆရာဆိုတာ၊ အကြံအပန်စာရေးဆရာဆို တာ စီးပွားရေးသမား စာရေးဆရာ အတုအလိမ်တွေကို ပြောတာ၊ အဲဒီလူမျိုးတွေနောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်၊ ခင်ဗျားက ငွေကလေးပြု လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားစီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ကုန်းကောက်ပြီး ကိုင်လိုက်ပေး လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ မပြားယောင်းနဲ့၊ ခံစားခံစားချင်လို့၊ ချမ်းသာချင်လို့ စာရေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာရေး ဆရာ ဖြစ်ချင်လို့ စာရေးတာ၊ သွား.....သွား ခင်ဗျား သွားတော့ဗျာ”

သူက အရက်မှူးမှူးနှင့် ဇွတ်အော်သည်။

ဦးငွေတိုးက သူ့ကို ခပ်ထန်ထန်ကြည့်ပြီး ထံပါးမှ ခပ်ဆတ် ဆတ် ထွက်သွားပါ၏။

“ဟား.....ဟား..... ငါ့လုံးချင်းတွေ ဒီလောက်ပဲ ရောင်းအား ကောင်းနေသလားဆိုတာ ငါ မသိဘူး ငြိမ်းအောင်၊ ငါသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ငါ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်၊ စာရေးတယ်၊ ဒါပဲ ဟား.....ဟား.....”

သူ့ ရယ်သံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲမှ လူများက လှမ်းကြည့်ကြ သည်။ အရက်လက်ကျန်ကို ရှင်းပြီး သူနှင့် ငြိမ်းအောင် အင်ပါယာမှ

သွတ်ခဲ့သည်။

“မူးတယ်ကွာ”

“အရက်သောက်တာ မူးမှာပေါ့ကွာ၊ အချိုရည်သောက်တာမှ ဟေ့တိပဲ”

“မင်း မမူးဘူးလား ငိမ်းအောင်”

“မူးတယ် မယိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ မူးနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းမိန်းမကို သတိမရဘူးလား”

“ဟဲ...ဟဲ”

“မဟဲနဲ့၊ ငါမေးတာ ဖြေ”

“သတိမရပါဘူးကွာ”

“အေး.....မင်းက မင်းမိန်းမကို သတိမရပေမယ့် ငါကတော့ ထားဦးကို သတိရတယ်၊ ထားဦးကို မေ့ပျောက်ချင်လို့ အရက်သောက်တာ အရက်မူးတော့လဲ သူ့ကိုပဲ သတိရတာပဲ”

“ကောင်းတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲကွ”

“မသိဘူး၊ ကောင်းတော့ ကောင်းတာပဲကွ ဟား.....ဟား”

အရယ်တွေ ပွင့်ထွက်၏။ နှစ်ယောက်သား ပန်းဆိုးတန်းလမ်းပေါ်မှာ တွဲတွဲဖက်ဖက်။

ညလေအေးက ခပ်စိမ့်စိမ့် တိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအနိက် ကားတစ်စီးက နှေးနှေးသောအရှိန်နှင့် သူတို့ဘေးမှ

ပြတ်မောင်းသွားသည်။ မူးယစ်ဝေသီနေသည့် ကြားထဲက သူကားထဲသို့ လှမ်းကြည့် မိပါ၏။

အို.....ထားဦးရယ်။

ထားဦးဘေးမှာ ကိုကိုကြီးလဲ ရှိနေပါသလား။

“အရှည်ကြီးရယ်၊ ငါ့ကို ကိုမင်း မုန်းသွားပါပြီ၊ ငါ့ကို အထင်တွေလွှဲပြီး သူ စိတ်နာသွားပြီ၊ ငါ့သူ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဟာ၊ ကိုမင်းကို တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့ကို ကူညီပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်လိမ့်ကျသည်။ မိမိမှာ အားကိုး တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ အရှည်ကြီးတစ်ယောက်သာရှိတော့ သည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက ‘မဟာ’ ယူပြီးကတည်းက ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်မြေ ပြန်ကုန်ကြပြီ။

“ကိုကိုကြီးကားနဲ့ အပြင်ထွက်တာကိုက ထားဦးအမှားပဲ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုကြီးနဲ့ ထားဦး အပြင်မထွက်သင့်ဘူး”

“ငါ့မှာ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ရဲ့စကားကို သွေဖီလို့ မရဘူးဟာသိ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ အပြင်ထွက်တာ ရံဖန်ရံခါမှပါ၊ ဒါကလဲ

သမီးကြီးမှ လိုက်ဖြစ်တာပါ။ ငါက ကိုကိုကြီးကို ငါ့ ကာစင်လို့
ဦးလွယ် ပြောခဲ့မိတယ်။ အဲဒါကို ကိုမင်းက လုံးဝ လက်မခံဘူး
ဦးကိုကိုကြီးဟာ ထားဦး ကာစင် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ကိုကိုကြီးရဲ့
အမည်ကိုလဲ သူ သိနေတယ်”

“ချစ်မင်းကိုက ကိုကိုကြီးကို သိနေသလားမှ မသိတာ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွာ၊ ငါ့ကို အထင်လွဲသွားတာတော့
အမှန်ပဲ”

“နင်က လိုက်မရှင်းပြဘူးလား”

“သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာ အရှည်ကြီးရယ်၊
ကိုမင်းဟာ ခုအောင်မြင်နေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်
သူ အောင်မြင်တာတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ငါသွားတွေ့ရင်
သူ အောင်မြင်နေလို့ လာတွေ့တယ် ထင်နေမလား မသိဘူး”

သည်ကိစ္စကိုတော့ ထားဦး ကြီးတင်စဉ်းစားခဲ့သည်။

“ချစ်မင်းကို ဒီလောက်ထိတော့ စိတ်ဓာတ် မသေးသိမ်
ပါဘူးဟာ၊ သူ့ကြိုးစာမှုနဲ့ အောင်မြင်မှုကိုတော့ နင်ဂုဏ်ယူရမယ်”

“ဟင်းအင်း၊ သူနဲ့စချစ်ကတည်းက သူ့စာရေးဆရာ အလုပ်
ကို ငါ အားမပေးခဲ့ဘူး”

“ဟဲ့နင်သူနဲ့ မသိခင်တုန်းက ချစ်မင်းကိုဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ
ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လှပါ့ချည်ရဲ့ဆို”

“သဘောကျတာက သူ့စာတွေကိုလေး၊ သူ့စာရေးဆရာ
ဘဝကို သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ဝါသနာ

အလျောက် စာရေးတယ်။ နောက် ပြီးဆုံးသွားမယ် ထင်ခဲ့တာ၊
ခုတော့ သူက ခြေစုံပစ်ပြီးကို ဝင်တာ၊ ဒါပေမယ့်လေ ငါ့သူ့ကို
ချစ်တာတော့ ချစ်တာပါပဲ။ သူ အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာ
ငါ့အချစ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကဲ.....ခု၊ ဘာလုပ်မလဲ”

“ကိုမင်းဆီ သွားချင်တယ်။ နင်လိုက်ခဲ့ဟာနော်၊ ငါ့အိမ်ကို
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပစ်ချာသွားကြည့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ နင့်ဆီလာတာ
ငါ့မှာ လမ်းတွေတောင် မှားလို့ဟာ”

အရှည်ကြီးက ရယ်သည်။

သည်နောက် အရှည်ကြီး အဝတ်စားလဲပြီး နှစ်ယောက်သား
အပြင်ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အငှားကားတစ်စီးကို
လက်ရပ်ထားသည်။

“ချစ်မင်းကို နေတဲ့နေရာ နင် သိလို့လား”

“သိတယ်၊ ကိုမင်း ပြောထားဖူးတယ်”

“နေပါဦး ထားဦး၊ နင့်ကိုငါ မေးပါရစေဦး၊ နင့်ကို နင့်မိဘ
တွေက ကိုကိုကြီးနဲ့များ သဘောတူနေသလားဟာ”

စကားအတွက် ထားဦး မျက်နှာကလေး အိုသွား၏။

ရှေ့ခန်းမှ ကားဆရာက ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်
ထဲကနေ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် အရှည်ကြီး၊ ကိုကိုကြီးက ဦးကို အပိုင်ကင်
ထားတယ်၊ ဦးက ငါ့အမေ သူ့အိမ်ကို အပိုင်ကိုင်တယ်၊ အမေက

လဲ သူ့မောင်ပြီးရင် ပြီးရောဆိုပြီး ငါ့ကို ကိုကိုကြီးနဲ့ နေရာချထား
သဘောတူလိုက်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“အေးပေါ့ဟ၊ ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ၊ ဘာလုပ်လို့ လုပ်စွဲ
မှန်းလဲ မသိဘူး”

“အဲဒီ ကိုကိုကြီးက နင့်ကို ရည်းစားစကားပြောလား”

“မပြောဘူး၊ အဲဒါကိုက လူကြီးလူကောင်းတဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ငါ့ဦးလေးက ပြောတာ”

“ဖွတ်.....ဘာလူကြီးလူကောင်းလဲ၊ အဲဒါ သရဲဘောနည်းတာ
လူကြီးတွေကို အယုံသွင်းပြီး နင့်ကို မယားလုပ်တာ”

“ဟယ်.....ကောင်မ စကားပြော စုတ်ပဲ့လိုက်တာ”

လမ်းထိပ်မှာ ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးပြီး
ကားပေါ်မှဆင်း၍ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ဝင်းအတွင်းသို့ ခြေဖျားကလေး
ထောက်ပြီး လှမ်းအကြည့်မှာ.....

“ဘယ်သူ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“အမယ်လေး”

ပန်းချဲ့ထဲမှ ရုတ်တရက်ထပြီး မေးလာသည့်အသံကြောင့်
အရှည်ကြီးက လန့်အော်အော်၏။

“ရှင်ကလဲ အရမ်းပဲ”

“အာ.....ကျုပ် ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူ့တွေ့ချင်လို့လဲလို့
အေးတဲ့ဟာ”

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့ရှင်”

အရှည်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သူက ပြုံးသည်။ ထားဦးက ပင့်သက်
အသာချပြီး သူ့မျက်နှာကို အကူအညီတောင်းဟန်နှင့် ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်ဘာ အကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ဟိုလေ.....ကျွန်မတို့ ကိုချစ်မင်းကိုကို တွေ့ချင်လို့ပဲ
ဘဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုချစ်မင်းကို ကိုခေါ်ပေးပါနော်”

“ကိုချစ်မင်းကို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ.....စာရေးဆရာချစ်မင်းကိုကို ပြောတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ထားဦးမျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“ပြောင်းသွားတာကြာပြီ၊ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ
လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမသွားဘူး၊ ဒီလူက သိပ်ပြီး လျှို့လျှို့ဝှက်
ဝှက်နေတာ”

မျှော်လင့်ထားမှုတွေ အပြိုပြိုအလဲလဲ ဖြစ်ကုန်ရသည်။ မျက်လုံးစုံ
အမှိတ်မှာ ရှည်ကြီးက လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“စိတ်ကိုတင်း ထားဦး၊ ချစ်မင်းကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်
ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူထိုင်တတ်တဲ့ မြို့လယ်က လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တွေကို ကားငှားပြီး လျှောက်ရှာမယ်”

ကားတစ်စီး ငှားပြီး ရှာပုံတော် ဖွင့်သော်လည်း.....
ချစ်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ ထားဦး မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါချေ။

* * *

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် ကိုကိုကြီးကို အခန့်သား
ထိုင်လျက် တွေ့ရသည်။

“ထားဦး”

ကိုကိုကြီးက တိုးညှင်းသောအသံနှင့် ခေါ်၏။
ဧည့်ခန်းတွင် ဦးနှင့်ဒေါ်လေး မရှိ။ ပြီးတော့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ
ကားမရှိသည်ကိုလည်း ထားဦး သတိပြုခဲ့မိ၏။

“ထိုင်ပါဦး၊ ကိုကိုကြီး ထားဦးကို စကားပြောချင်လို့ပါ”

ကိုကိုကြီး ရှေ့ဆိုဟာဆက်တိမှာ ထားဦး ဝင်ထိုင်ဖြစ်သော်လည်း
ကိုကိုကြီးကို မကြည့်မိ။ ခေါင်းကိုအသာ ငဲ့ထားလိုက်သည်။

“အကျိုးနဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ စီစဉ်ထားတာတော့
ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ထားဦး သင်တန်းတက်နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ဆိုးတာရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့သိက္ခာ
ပိုင်းကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အပိုင်းရယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကိုကြီး
စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ထားဦး မျက်လွှာကို ချထားဆဲ။ ကိုကိုကြီး မိမိကို မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေလိမ့်မည်ကိုတော့ စိတ်က သိသည်။

“ကိုကိုကြီးဟာ ထားဦးထက် အသက် ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်
ကြီးလိမ့်မယ်နော်”

သည်တစ်ခါတော့ ထားဦးက ကိုကိုကြီးကို မျက်လုံးလှန်
ကြည့်၏။

“ထားဦးထက် ကိုကိုကြီးက အသက်အရွယ်ကြီးတော့ ဘာပဲ
လုပ်လုပ် ဦးနှောက်နဲ့ အတော်ကို ချင်ချိန်ရတယ်၊ ကိုကိုကြီးဘဝမှာ
ဘယ်မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ ကျွမ်းလဲမကျွမ်းငင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး
လဲ မနေခဲ့ဘူး။ ထားဦးက ကိုကိုကြီးရဲ့ ပထမဆုံး လူသားမိန်းမပဲ”

ကိုကိုကြီးက စကားတန်ပြီ အိတ်ထဲမှာ စီးကရုတ်ဘူးကို
ထုတ်၏။ စီးကရုတ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ ပြီး မီးညှို့ပြီး
တစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

“ထားဦးဟာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုကိုကြီး
နားလည်သိတယ်၊ ကိုကိုကြီးဘာစကား ပြောချင်တယ်ဆိုတာလဲ
ထားဦး သိပုံလိမ့်မယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားလဲ ပြောမနေချင်ဘူးလေ၊ ထားဦးနဲ့အတူ ဘဝတစ်ခု
ထူထောင်ဖို့ ကိုကိုကြီးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိတယ်၊ ကိုကိုကြီးဘက်က
ယောက်ျားပီသစွာနဲ့ သေတပန်သက်တဆုံး လက်တွဲမယ်လို့ ကတိ
သစ္စာပြုတယ်”

“ဘယ်.....ဘယ်လို ကိုကိုကြီး”

သိလျက်နှင့် ထိတ်တိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေ၏။

ကိုကိုကြီးမျက်နှာကတော့ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။

“ကိုကိုကြီး ပြောတာ ရှင်းပါတယ်၊ ထားဦးကို ကိုကိုကြီး
မြတ်နိုးတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဦးနဲ့ဒေါ်လေးကို မေမေနဲ့ တွေ့ပေးပြီး

နားဟောကံခိုင်းတယ်၊ အားလုံးကလဲ သဘောတူ လက်ခံကြတယ်
လေး ကိုကိုကြီးဘဝမှာ ချစ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသူ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိသလို ချစ်ခြင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ
တစ်ဖိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်ရမယ်လို့ နားလည်ထားတယ်၊ ကိုကိုကြီးကို
ယုံကြည်အားကိုပါ ထားဦး၊ ကိုကိုကြီးဟာ ထားဦးအတွက် ယောက်ျား
ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရပါစေမယ်”

“အို.....ထား.....ထားဦး ဘာမျှ မစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး၊
ဘာကိုမှလဲ မတွေးချင်သေးပါဘူး၊ ထားဦး နားပါရစေနော်၊ ထားဦးကို
ခွင့်ပြုပါနော်”

ထားဦး ကိုကိုကြီးထံမှ အပြေးကလေး ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်
ထပ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း မျက်ရည်စက်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကြွ
သက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးကို
မျက်နှာနှင့်အပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ပါ၏။

(၂၇)

အချစ်၏ ကျဆုံးခြင်းနှင့် ဘဝ၏အောင်မြင်ခြင်းကို သူ
တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရသည်။ ထားဦးနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာသည်
နှလုံးသည်းပွတ်ကို ကြီးစွာလောင်မြိုက်ခဲ့ပါ၏။

ထားဦးနှင့် ပတ်သက် သော အကြောင်းအရာများကို နာကျင်စွာ
တွေးတောမိလျှင် ကိုကိုကြီး၏ပုံရိပ်က အာရုံကို ကြီးစိုးလာပြန်၏။
ကိုကိုကြီးနှင့် ထားဦး။

ထားဦးနှင့် ကိုကိုကြီး။
သူတို့၏ ရယ်ပြုံးမျက်နှာများက တစ်သက်မှစရာမရှိ။ ပြီးတော့
ထားဦးက သူ့ကို လိမ်ညာခဲ့သေးသည်။ သူ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်
လိုက်၏။

“အသိအကျွမ်းမို့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါဆို ငါ ဖြေသာပါ
သေးတယ်၊ ငါ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ကောင်ပံ
သေးသိမ်တဲ့စိတ်ဓာတ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထားဦး ငါ့လို

ဒါနဲ့သွားပြောတာ၊ သူ့ဖောက်ပြန်မှုကို ဖုံးကွယ်တာပဲ။ အေးလေ
ကိုကြီးက ငါ့ထက် အစစအရာရာ သာတယ်။ အချစ်ကို ငွေကြေး
ခန့်ထားဦး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

သူ့အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။
သည်အကြောင်းတွေကို သူ ဘာလို့ တွေးနေရတာလဲ။

မေ့ချင်လို့ ရန်ကုန်ကခွါပြီး ပဲခူးမှာ လုံးချင်းတစ်အုပ်လား
ရေးနေသည်မှာ တစ်လစွန်းစွန်းပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ပင့်သက်ကို ဖူးခနဲ
မှုတ်ထုတ်ပြီး ရေးပြီးစာရွက် များကို သိမ်းဆည်းသည်။

“ငါ့ကို ထုတ်ဝေသူကတော့ မျှော်နေတော့မှာပဲ”

အထုပ်အပိုး ပြင်ရသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်တော့ သက်လွင်က
အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“ဟ ပြန်တော့မလို့လား”

သက်လွင်က မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် မေးသည်။
ရောက်လာတုန်းကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့်။ ပြန်တော့လည်း
စည်တော်လေးမှ မရွှမ်း။

“ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းတော့မယ်၊ လာကတည်းက ဝတ္ထုလာရေး
တာပါလို့ ပြောထားတာပဲဟာ၊ ဝတ္ထုပြီးတော့ ပြန်မှာပေါ့”

“ရန်ကုန်မှာ အခန်း ပြန်အပ်ခဲ့တယ်ဆို”

“အေးလေး၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်မှာ သွားနေမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပူပန်နေရတာလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက်

တွေ ပေါတာ ဝယ်နေမှာပေါ့”

ဆိုက်ကားငှားပြီး ကားဂိတ်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်ရောက်တော့
ကားလက်မှတ်ကို သက်လွင်က စီစဉ်ပေး၏။

“ရန်ကုန် ဆင်းခဲ့ပါဦးကွာ၊ ရန်ကုန်က လူတွေအကြောင်းကို
မင်း စာရေးပါဦး”

“ငါ့ကိုယ်စား မင်းပဲ ရေးပါ၊ မင်းက အောင်မြင်နေပြီ
မဟုတ်လား၊ ငါတင်ပြတာတက် မင်း တင်ပြတာ ပိုပြီးထိရောက်
ပါတယ်”

ကားစက်နှိုးသံ ကြာသည်။

“လာလည်ဦး”

“အေးပါ၊ မင်း တိုက်ခန်းဝယ်ပြီးရင် စာလှမ်းရေးလေ”

ခေါင်းအညိတ်တွင် ကားက စတင်ထွက်ခွာသည်။

လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်သည်။
မျက်လုံးကိုမှေးအစင်းတွင် ထားဦး၏ပုံရိပ်က ထင်ဟပ်လာ၏။

ဒုက္ခပါပဲ။ ထားဦးကို ငါ ဘာလို့ မမေ့နိုင်သေးရတာလဲ။

* * *

တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းတားရန် ပြင်ဆဲတွင် မိမိပခုံးကို တစ်စုံ
တစ်ယောက်၏ ကိုင်တွယ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဟင်.....ဦးလေးစာအောင်”

ဦးစာအောင်ကို မြင်သည်နှင့် သူ့ မျက်လုံး ဝင်းလက်သွားသည်။
ရတနာရွှေပြည်မှ ခွါကတည်းက ဦးစာအောင်ကို မတွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ

ယခုတိုင်။ သူ ဦးစာအောင်၏ လက်ကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်
ကိုင်သည်။

“ဦးလေးစာအောင် အရမ်းပိန်သွားတယ်နော်”

ဦးစာအောင် မျက်နှာ မှိုင်းညှို့ သွားသည်ကို သူ သတိပြုမိ၏။

“ဦးလေးစာအောင် ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ မေမေ နိုင်းလိုက်
လို့လား။”

ဦးစာအောင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း.....

“ဦးလေးစာ ရတနာရွှေပြည်မှာ မနေတော့ဘူး ကိုမင်း”

“ဗျာ”

သူ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ တကယ်ဆိုမူ ဦးစာအောင်သည်
ရတနာရွှေပြည်၏အရိပ်။ သူငယ်စဉ်ကတည်းက ရတနာရွှေပြည်မှာ
အမှုတော်ထမ်းခဲ့သူ။ ကိုကိုကြီးမှအစ အားလုံးသော ညီအစ်ကိုမောင်
နှမများသည် ဦးစာအောင်၏ အချီအဖိုးနှင့် မလွတ်။ ပြီးတော့.....
မေမေဆိုလျှင် ဦးစာအောင်ကို လုံးဝ အယုံအကြည် ရှိသည်။
ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက ဦးစာအောင်သည် အိမ်ပါ လူယုံတော်။

သူက ဦးစာအောင်လက်ကို ဆွဲပြီး နီးရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ရတနာရွှေပြည်မှာ အပြောင်းအလွဲတွေ အများကြီးပါပဲလား
ဦးလေးစာအောင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း။ နောက်ဆို လူပါအပြောင်းအလဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို”

“လူအပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာက ကိုကိုကြီး မိမိမိ
ယူတော့မှာ”

“ဟင်”

ရင်မှာ တင်းခနဲဖြစ်ရင်း ထားဦးမျက်နှာကို ရုတ်ချည်းမြင်ယောင်
သည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဦးလေးစာအောင်”

သိနေလျက်နှင့် သည်စကားကို သူမေးမိသည်။

“ကောင်မလေး မိဘတွေကတော့ မန္တလေးကပဲ၊ နေပါဦး
သူ့နာမည်က စံ.....အဲ.....စံထားဦးတဲ့ ကိုမင်းရ၊ လူကြီးခင်း
ပဏာမ ဆွေးနွေးပွဲတော့ ပြီးသွားကြပြီ”

“ဪ.....”

လှုပ်ခတ်သောရင်ကို သတိနှင့် ထိန်းသည်။

ထားဦးကို သူ့ အသည်းနှလုံးက ထုတ်ထားခဲ့ပြီးပဲ။ ထားဦးနှင့်
ပတ်သက်သောအကြောင်းစကားကို သူ ဘာလို့ ချောက်ချောက်
ချားချား ဖြစ်နေရတာလဲ။

“အင်း.....ဒါတွေ ထားပါလေ၊ ကိုကိုကြီး မိန်းမယူတာ
မယူတာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်.....ဘယ်လို ကိုမင်း.....ကိုမင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးစာအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ ကိုမင်းရယ်၊ ရတနာရွှေပြည်မှာ

ကိုမင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရတနာရွှေပြည့်ရဲ့ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှုတွေဟာ ကိုမင်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေရမယ်”

သူ လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်ရန်ပြင်ရင်းမှ ဦးစာအောင်ကို နားမလည်နိုင်သောအကြည့်များနှင့် ကြည့်သည်။

“ကိုကိုကြီးဟာ သိပ်ရက်စက်တယ်”

သည်စကားကို ဦးစာအောင်က တစ်လုံးချင်း ပြော၏။

“ဒါတွေ ကျွန်တော် သိထားပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်းကိုတင် နှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုလတ်ကိုလဲ သူ ရက်စက်တယ်၊ ပြီးတော့ မမကြီးနဲ့ မမလေးကိုပါ သူ ဆက်ပြီး ရက်စက်မယ်၊ ဒေါ်မေဦးခိုင်ဟာ သူ့သားကြီးရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ပဲ ကိုမင်း”

သူ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုမင်း”

သူ လက်ဖက်ရည် သောက်နေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။

“ဦးလေးစာ စကားပြောရပါစေ”

“ခုပြောနေတာတွေကလဲ စကားပဲ မဟုတ်လား ဦးလေးစာ အောင်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခုပြောမယ့်စကားက ဦးလေးစာရင်မှာ နှစ်ကာလ ကြာစွာ သိုသိပ်ထားခဲ့ရတဲ့စကားပဲ ကိုမင်း”

သူ မျက်ခုံးတန်းနှစ်ခု တွန့်တက်သွား၏။

ဆက်လာမည့်စကားကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်သည်။

“ဒေါ်မေဦးခိုင်ဟာ ကိုမင်းအမေအရင်းလို ထင်နေသလား”

“ဗျာ”

သူ့ရင် သိမ်ခနဲ ပြစ်သွားရ၏။

“အင်း.....ဦးလေးစာဟာ စည်းအပြင်ဘက်က လူပါ၊ ဒါပေမယ့်

ကိုမင်းကို ဦးလေးစာ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။ ကိုမင်းပေးပေး ဦးမြထွန်းကိုဟာ ဦးလေးစာရဲ့ အရှင်သခင်စစ်စစ်ပဲ”

“ဘယ်....ဘယ်လို ဦးလေးစာအောင် ကျွန်တော့်ပေးပေး နာမည်က ဦးမြထွန်းကို ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ပေးပေး ဦးမြထွန်းညှိကကောဟင်”

ဦးစာအောင်၏ မျက်လုံးများ နှိပ်စွန်းသွားသည်။ အတိတ်၏ ရုပ်ပုံကားချပ်များကို ဦးစာအောင် မြင်ယောင်နေပါလိမ့်မည်။

“ပြောပြမယ်လေ ဦးလေးစာ ကိုမင်းကို အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြပါမယ်၊ မပြောခင် ဦးလေးစာရဲ့ အရှင်သခင်အပေါ် ထားတဲ့သစ္စာ သံယောဇဉ်ရယ်၊ သားဖြစ်တဲ့ ကိုမင်းအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ရယ် သည်နှစ်ခုကိုတော့ ကိုမင်း နားလည်ပေးပါ”

သူ ဦးစာအောင်ကို ယုံသည်။ စကားနည်းသော၊ ရိုးသားသော သည်လူကြီးရင်မှ ခံစားမှုကလည်း မိမိဘဝနှင့် ဆက်နွယ်နေ၏။

“ကိုမင်း ပေးပေး ဆရာဦးမြထွန်းကိုနဲ့ ဦးမြထွန်းညှိဟာ ညီအစ်ကို ကိုမင်း၊ ဆရာဘဝဟာ ကံဆိုးပါတယ်ကွယ်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကိုမင်း မေမေကို ရပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာပါဘူး”

ဦးစာအောင်က စကားတန်ပြီး အကြည့်ကို လမ်းမဘက်ညှိ

ပို့သည်။ အတန်ကြာလောက်မှ.....

“ကိုမင်း သုံးနှစ်သားအရွယ်၊ လူမှန်းမသိတတ်သေးတဲ့ အရွယ် ပေါ့လေ။ ကိုမင်းမေမေ ဆုံးသွားရှာတယ်။ အဲ...ကိုမင်း မေမေစိတ် နဲ့ပဲ ဆရာလဲ ဘာသက်ဆိုးရှည်ရှာလို့လဲ၊ မသေခင်အချိန်လေးမှာ ရှိတဲ့အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုမင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သူ့အစ်ကို မြထွန်းညိုနဲ့ မရီးကို အပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက ကိုကိုကြီးက အားလုံး သိတတ်နေပြီလေ”

ရေရှေးကြမ်းကို ငဲ့သည်။

တစ်ခုံမော့သောက်ပြီး ဦးစောအောင် စကားကို ဆက်၏။

“ကိုမင်းရဲ့ ဦးလေး မွေးစားပေပေပေါ့လေ၊ ဦးမြထွန်းညိုက အရေးပိုင်ဆိုတော့ ရရစားစားနဲ့ ဂုဏ်အရှိန်အဝါပဲ ရှိတယ်ပေါ့၊ ရတနာရွှေပြည်ခြံကြီးကို ဝယ်တာ ကိုမင်းရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေနဲ့ ဝယ်တာ၊ အင်း.....ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေက ကိုမင်း ဆယ်ဘဝစား မကုန်ပါဘူး၊ ကံတရားက ကိုမင်းဘက်မှာ မရှိချင်တော့ ဦးမြထွန်း ညိုမများလဲ ကိုမင်း ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ဆုံးသွားရှာတယ်၊ ဒီတော့.....”

“တော်.....တော်ပါပြီ ဦးလေးစောအောင်၊ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါပြီ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော့်အမွေတွေကို ကိုကိုကြီးက လက်ဝါး ကြီး အုပ်ချင်တယ်၊ အပိုင်စီးနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ရတနာ ရွှေပြည်မှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်တယ်၊ မေမေ့ကို ရုပ်သေးရုပ်အဖြစ် ကြီးကိုင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဦးလေးစောအောင်၊ အဲဒါဟာ

ပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ မတော်လောဘ ကြီးစားမှုတွေ မဟုတ် လား”

“ဒါပေမယ့် ကိုမင်း၊ ဦးလေးစော တစ်ခုမေးမယ်”

သူ့မျက်နှာ မှန်နေပြီကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

မခံချင်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများက သူ၏ မာန်နှင့်မာနကို နှိုးဆွ နေ၏။

“ရတနာရွှေပြည်မှာ ကိုကိုကြီးကလွဲပြီး အားလုံးက ကိုမင်း အပေါ် သဘောထား မှန်ကန်တယ်၊ ကိုမင်းမေမေ ဒေါ်မေဦးခိုင်ဆို ကိုမင်းကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ပြုစုယူခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အဖြစ်မှန်တွေ မပြောကြတာလဲ၊ ဦးလေးစောအောင်လဲ ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်တယ်”

“ဪ.....ကိုမင်းရယ်၊ ဦးလေးစောဘဝက နီးရာစားကို ကြောက်နေရတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုကြီးကလဲ ရတနာရွှေပြည်က လူသားအားလုံးကို ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှုတ်ပိတ် ခဲ့တယ်လေ၊ ဦးလေးစောကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ ကလေးရယ်”

ညနေက အေးစပြုလာသည်။ တင်းမာသော အနေထားမှ ပကတိ ငြိမ်သက်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ဦးစောအောင်က အကဲခတ် ကြည့်သည်။

“ဦးလေးစော သွေးထိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်းနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဦးလေးစော မခံချင်လွန်းလို့ပါ၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဦးလေးစောက အသိဆုံး မဟုတ်လား၊ ကိုမင်းကို ဦးလေးစော အချစ်ဆုံးဆိုတာလဲ

ကိုကိုကြီး သိတယ်။ ဒီတော့ ဦးလေးစာကို ရတနာရွှေပြည်မှာ ခိုလှုံခွင့် ဘယ်ပေးတော့မလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နှစ်နဲ့ချီပြီး မျှိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကိုမင်းဘဝအတွက် ပြောပြရလို့ ဦးလေးစာ သေမယ်ဆိုလဲ သေပျော်ပါပြီ။ ဦးလေးစာရဲ့သစ္စာတရားကို တမလွန်က ကိုမင်း ဖေဖေ ကောင်းချီးပေးပါလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ဦးစာအောင်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များ ဝဲရစ်လာ ၏။ သူ ဆွတ်ပျံ့စွာ ခံစားရင်း နားလည်ထားသောဘဝတစ်ခု အတွက် မိမိ ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ။

ထိုသည့်အခါ ရတနာရွှေပြည်သည်လည်းကောင်း.....

မေမေဒေါ်မေဦးနိုင်သည်လည်းကောင်း.....

သူ၏စိတ်အာရုံဝယ် ဝဲလည်လှည့်လာ၏။

“ဦးလေးစာ ပြန်တော့မယ်။ ကိုမင်း ညနေတောင်စောင်းလာ ပြီ”

“ဦးလေးစာအောင် ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

“တာမေ့ ပြန်မယ်။ ကမ်းနားမှာ မီးအိမ် လာဝယ်ရင်း ကိုမင်းကို တွေ့တာ”

သူက အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်ငွေငါးရွက်ကို ထုတ်သည်။

“ဦးလေးစာအောင်အတွက် ကျွန်တော့် အကူအညီပါ”

“အို.....ကိုမင်းမှာ အသုံးများ လျော့သွားမလားကွယ်”

“ယူပါ ဦးလေးစာအောင်၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေတုန်း ကူညီရတာပါ”

လက်ချောင်းကလေးများ ကတုန်ကယင်နှင့် ဦးစာအောင်က လှမ်းယူသည်။

“ဦးလေးစာအောင် အခုနေတာ အမျိုးတွေနဲ့လား”

“ဆွေမျိုးနီးစပ်ပေါ့ ကိုမင်းရယ်၊ မစပ်လဲ ရပါတယ်။ ဦးလေး စာဘဝမှာ ကိုမင်းတို့မိသားစုသာ ဆွေမျိုးပါ”

“အင်း.....ဘဝတွေက အပြောင်းအလဲ တယ်များပါလားနော်။

ဦးလေးစာရဲ့လိပ်စာ ကျွန်တော့်ပေးခဲ့၊ ကျွန်တော် မကြာခင် တိုက် ခန်း ဝယ်မှာ၊ အဲဒီကျ ဦးလေးစာကို လာခေါ်မယ်”

“တကယ် ပြောတာလားကွယ်”

“တကယ်ပါ ဦးလေးစာအောင်၊ အကြာဆုံး လေးငါးဆယ် ရက်ပဲ။ ဦးလေးစာအောင်သာ အထုပ်အပိုး ပြင်ထား”

မြူးရွှင်သွားသော ဦးစာအောင်မျက်နှာကို သူပြုံးပြီး ကြည့်သည်။

လိပ်စာရေးပေးပြီး ဦးလေးစာ မျှော်နေမယ်နော် ဆိုသည့်စကားကို ဦးစာအောင် အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောပါသေးသည်။

ဖုန်းဆက်အကြောင်းမကြား စကားလူကြုံမပို့ဘဲနှင့် ဖေဖေနှင့်
ဆမေ မန္တလေးမှ ရောက်လာသည်။ အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်ရှိလာ
သည့်အတွက် ဦးက သူ့အစ်မကို အပြစ်စကားဆို၏။

“မမကလဲဗျာ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လာကြိုမှာ
ပေါ့၊ ကျွန်တော်က ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လာမယ်ထင်နေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် လာမယ်ဆိုရင်လဲ ကြိုတင်အကြောင်းကြားဖို့တော့ ကောင်းတယ်”

“ဟဲ့.....ဒီခရီး ဒီလမ်းနဲ့ ဒီအိမ်ကို ငါ မလာတတ်တာကျ
နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ အစ်ကိုကြီးလဲ ပါသားပဲဟာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့မမရယ်၊ လာမယ်ဆို ဘူတာကို ကားနဲ့
လာမကြိုရဘူးလား”

“အမယ်လေးဟယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အဝေးကားတွေ အများကြီးပါ”
ဦးမျက်နှာ ပြုံးရိပ်သန်းသွား၏။ ကိုယ့်အစ်မ၏ စိတ်ဓာတ်ကို
တော့ ဦးသိပါလိမ့်မည်။ သူမကို တွေ့တော့ မေမေမျက်နှာ

ဝင်းလက်သွား၏။

“သမီး.....အို.....မေမေသမီးကတော့ လှလို့ပလို့ပါပဲလား။”

မေမေက ထားဦးကို ထွေးဖက်သည်။ မေမေရင်ခွင်ကတော့

ထားဦးအတွက် အစဉ်ထာဝရ နွေးထွေးနေပါ၏။

“အလို..... သမီးက မျက်ရည်ကျနေပါလား။ ဘာလဲ မေမေကို အတိုးချပြီး လွမ်းတာလား၊ ပြုံးစမ်းပါ သမီးရယ်၊ ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ရမယ့်အချိန်မှာ မျက်ရည်ဆိုတာ မကျဘူး။”

ထားဦးက မေမေကို မျက်ရည်များနှင့် ပြုံးပြသည်။

ညဘက်မှာ ထားဦး အောက်ထပ်သို့ မဆင်းတော့။ ဖေဖေ မေမေ ဦးနှင့်ဒေါ်လေးတို့၏ လေးပွင့်ဆိုင် ဆွေးနွေးပွဲ၏ အကြောင်း ရာကို ထားဦး သိထားပါသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ မန္တလေးမှ ဆင်းလာကတည်းက ဦး၏ အစီအမံကို လက်ခံသဘောတူရန်မှန်း ထားဦး နားလည်၏။

အရာအားလုံးအတွက် မိမိမှာ ထွက်ပေါက် မဲ့နေရပါပြီ။ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုရွိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ချစ်သူ သိနိုင်ပါ့မလား။

“ဪ.....ကိုမင်းရယ်”

အခြေအနေ အရပ်ရပ်နဲ့ အပြစ်မှန်အားလုံးကို ကိုမင်း သိ လို့လားကွယ်၊ ငိုကြွေးသံတွေကို ကိုမင်း ကြားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

* * *

ဖေဖေနှင့်မေမေ မန္တလေးမှ ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင်

ကိုကိုကြီးနှင့် သူ့မေမေ ရောက်လာသည်။ ဦးက မိသားစုအားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော စကားဝိုင်းတွင် ထားဦး၏ နှလုံး သည်းပွတ်များ ပဲ့ကြွနေရပြီဖြစ်ပါသည်။

စကားဝိုင်းမှာ ထားဦးအတွက် ပြောစရာစကားများ မရှိ။

စကားပြောခွင့်ကိုလည်း မိဘများက ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

စကားဝိုင်းသည် တကယ်တမ်းကျ ထားဦးကို လက်ထပ်ဆုံးရှုံး နေစေပုံသည့်ပွဲသာ ဖြစ်ပါ၏။ သည်ပွဲတွင် ကိုကိုကတော့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ဦးနှင့်ဒေါ်လေးကတော့ အစီအမံများ အောင်မြင်မှုအတွက် မျက်နှာများ ဝင်လက်နေကြ၏။ အားလုံး အမြင်ဝယ် ထားဦးသည် ရုပ်သေးရုပ်လေးတစ်ရပ် မျှသာ။ သည်ပွဲမှာ မိမိကို စကားပြောခွင့် မပေးတော့ဘူးလား။ မိမိနှလုံးသားဆန္ဒ မပါဘဲ လက်ထပ်ခြင်း အလုပ်ကို ထားဦး လုပ်ရတော့မှာလား။

ထားဦးသည် စည့်ခန်းဆိုဖာဆက်တီများပေါ်မှာ ရယ်ပြုံးနေ သော လူသားများကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရိုဝေ နောက်ကျိလာ ၏။ ထားဦး အားလုံးကို ခွင့်ပန်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် သူ့အမေ ပြန်သွားသောအခါ ထားဦး အခန်းထဲသို့ မေမေ ဝင်လာ၏။

“သမီးလေး၊ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

မေမေက နဖူးကို လက်နှင့် စမ်းသည်။

“သမီး လူနေကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်နေမကောင်းဘူး

မေမေ”

“ဘယ်လိုကွယ်”

“မေမေ သမီးကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ သမီးလေ ကိုကိုကြီးကို မချစ်ဘူး”

“မုန်းတော့ မမုန်းဘူး မဟုတ်လား”

“သမီး ကိုကိုကြီးကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့၊ သမီး အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးလို့ပါ မေမေရယ်နော်”

ထားဦးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည့် မေမေအပြုံးက တည်ငြိမ် အေးချမ်းပါ၏။

“မေမေတို့မှာ သားသမီးဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိ တယ် မဟုတ်လား၊ မိဘတိုင်းဟာ ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံစေချင်တယ်၊ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်မယ်အဖြစ်မျိုး ဘဝမျိုး ကိုတော့ ဘယ်မိဘကမှ အရောက်မခံနိုင်ကြဘူး”

မေမေက စကားကိုတန့်ပြီး ထားဦးမျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက် ကလေး ကြည့်သည်။ ထားဦး ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို မေမေ တွေ့ပါလိမ့်မည်။

“ကိုကိုကြီးကို သမီး ငြင်းစရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ မေမေထင် တယ်၊ ဒီခေတ် ဒီကာလမှာ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်း ရဖို့ ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်သမီး၊ သမီး မေမေတို့စကားကို နားထောင်ပါ၊ သမီးကလေးက လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မေမေတို့ဖေဖေတို့ အသည်းမှာ မှတ်တမ်းထိုးထားတာနော်၊ မေမေတို့ လက်နဲ့ရေးတာကို သမီးက

ခြေနဲ့မဖျက်ဘူးဆိုတာ မေမေ ယုံကြည်တယ်၊ သမီးလေးကြောင့် မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲ မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

“သမီးမှ ကိုကိုကြီးကို မချစ်တာ မေမေရယ်”

“အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားတော့လဲ ချစ်သွားမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မေမေ သမီးဖေဖေကို ယူတုန်းက မချစ်ပါဘူး၊ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ယူလိုက်ရတာ၊ ဟော နောက်တော့လဲ ချစ်သွား တာပဲ”

မေမေက သူ့စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

ထားဦးကတော့ မရယ်နိုင်ပါ။

မေမေလို အချစ်မျိုး ထားဦးရင်မှာ မရှိတာကတော့ အသေအချာ ဖြစ်ပါ၏။

“မေမေရယ်၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး စီစဉ်ရအောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြရတာလဲ၊ ထားဦးကို အသိပေးပါဦးတော့လား၊ ထားဦးဘဝတစ်ခုလုံးကိစ္စကို ထားဦးလဲ ဝင်ပါပြီး စဉ်းစားပါရစေ ဦးလား။”

ပြောရင်း မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျသည်။
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပါလာသော သတင်းစာ ကိုင်ထား သည့် ထားဦးလက်က တုန်ခတ်နေ၏။

“သမီးက မေမေသမီးလေ၊ မေမေ သမီးဘဝ နိမ့်မကျ အောင်၊ ဂုဏ်မမဲ့အောင် လုပ်ဆောင်ရမှာက မေမေတို့တာဝန်ပဲ သမီးရဲ့၊ ဦးကလဲ တူမလေးတစ်ယောက်မို့ ချစ်လိုက်ရှာတာတုန်လို့၊ တူမလေး ဘဝအနေဖြင့်အောင် သူ့ခမျာ ကြီးစားလိုက်ရတာ။ သမီးရယ်၊ မေမေတို့ အစီအစဉ်က သမီးကို ငရဲတွန်းချတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်”

ပြောပြီး မေမေက ထားဦး၏ လက်ချောင်းလေးများကို ဆုပ် နယ်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ် ချစ်ကို မရှာရဘူးသမီးရဲ့၊ သူ့ချစ်ကို ရှာရတယ်၊ ခုကြည့်စမ်း ကိုကိုကြီးဟာ သမီးကို ဘယ်လောက် ချစ်မြတ်နိုးသလဲ”

“ဒီမယ် မေမေ”

မေမေ 'ဒေါ်မာလာဦး'၏ မျက်လုံးကို ထားဦး ရင်ဆိုင် လိုက်သည်။ မေမေကတော့ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

“ကိုကိုကြီးနဲ့ မေမေ တွေ့တာဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာသေး လို့ ကိုကိုကြီးက သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့စကား ပြောနိုင်တာလဲ မေမေ”

“မေမေက ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး သမီးကို ဘယ်လောက်ကြင်နာနိုင်မယ်ဆိုတာ မေမေ အကဲခတ်ပြီးသား”

မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး ထားဦး အော်ဟစ်၍သာ ငိုပစ်ချင်တော့ သည်။

“ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေမှာ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မယ်၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ သူ့မေမေဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့အနေနဲ့ ရတနာရွှေပြည်မှာ ဧည့်ခံ မယ်၊ သမီးလေး လိမ္မာပါကွယ်၊ ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့မျက်နှာကို အိုးမည်း မသုတ်ပါနဲ့၊ သမီးလေး ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ၊ ပညာတတ်သမီးလေးဟာ အမိအဖရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ထာဝရ

ဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါစေ”

စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး မေမေ အိပ်ခန်းမှ ပြန်ထွက်သွား သည်။ မှန်ပြတင်းမှ တိုးဝင်လာသော နံနက်ခင်း၏ နေရောင်နုနု အောက်ဝယ် ထားဦး မျက်ရည်များ ငွေရောင် တောက်နေခဲ့၏။

ဪ.....ထားဦးအတွက် မျက်ရည်သည်သာ အဖော်အဖြစ် တည်ရှိနေရတော့မှာလား။

(၃၀)

“ဟား.....ဟား.....စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းတဲ့ ကြောင်းလမ်းဦးကွာ၊ ကဲ.....ကြောင်းလမ်းဦး”

“ဖြေ.....ဖြေ”

လက်တွင် ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲပြပစ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းအောင်နှင့် ဦးစာအောင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူကလေးရယ်၊ ဦးလေးစာ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“ကိုကိုကြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ”

အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာဖြစ်နေသော သတင်းစာကို ထိုးပြသည်။

“အဲဒါများ ဆန်းသလားကွယ်၊ ဟိုတလောက ဦးလေးစာ

ကိုမင်းကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရတနာရွှေပြည်မှာ လူပါ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မယ်လို့”

“မဟုတ်ဘူး.....မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေဟား.....ဟား၊ လူတွေ ထဲက မိန်းမတွေ သစ္စာတရားတဲ့၊ ဘာသစ္စာတရားလဲ၊ အလကားဟာမ အလကားကောင်မ၊ ငါ့အချစ်နဲ့ မတန်တဲ့မိန်းမ ငါ့နှလုံးသားနဲ့ လားလားမှ မထိုက်တန်တဲ့ ကောင်မ”

စကားလုံးများ ကြမ်းတမ်းနေသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိ၏။

ဦးစာအောင်ကတော့ အကြောင်းခြင်းရာကို ဘာမှ မသိ။

“အို.....ကျွန်တော် ရူးသွားပြီလား ဦးလေးစာအောင်ရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေ မထွက်သင့်ပါဘူး”

စိတ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားနေ၏။

နားလည်ထားပြီးသော နှလုံးသားဝေဒနာသည် စိတ်ကို ထပ်မံ၍ ထုထောင်းနှိပ်စက်လျက်ရှိသည်။

သူ ဝီရိထဲမှ အရက်ပုလင်း ထုတ်ယူတော့ ငြိမ်းအောင်က.....

“မင်း မနက်အစောကြီး အရက်သောက်မလို့လား ချစ်မင်းကို”

“ဟုတ်တယ်”

ပုလင်းကိုပွင့်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငဲ့၍ မော့ချသည်။ လည် ချောင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းသွားသည်။

ပူစမ်းပါ။ အချစ်၏ လောင်မြိုက်ခြင်း အပူထက် ဘယ်အပူ

က နှလုံးအသည်းကို ကျွမ်းစေနိုင်မှာလဲ။

“ဦးလေးစာ”

“ဘာလဲ လူကလေး”

“ကျွန်တော်ကို နားမလည်နိုင်ဘူးမို့လား”

ဦးစာအောင်ထံက အသံထွက်မလာ။

“သိချင်လားဟင်”

“ဘာကိုလဲကွယ်”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူ ဘယ်သူဆိုတာကော ဦးလေးစာ သိရဲ့လား”

ဖန်ခွက်ထဲ အရက် ထပ်ဖြည့်သည်။

ငြိမ်းအောင်က သူ့ကို ခပ်တွေ့တွေ့ ကြည့်နေ၏။

“ဦးလေးစာရယ်၊ ကိုကိုကြီး ယူမယ့် မိန်းမ.....မိန်းမကလေး

ကျွန်.....ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဦးလေးစာရဲ့၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ”

“အိုကွယ်..... လူကလေးရယ်၊ လူကလေးဘဝမှာ ဆုံးရှုံးပြီးရင်း ဆုံးရှုံးနေရပါလား”

ဦးစာအောင် အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်ကို သူ မြင်သည်။

သူ လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်ကို တော့ ဦးစာအောင် မြင်တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

(၃၁)

လူခေါ် ဘဲလ်သံ မြည်ကတည်းက သူ နားကို စွင့်ထားသည်။
အသံအားလုံးကိုလည်း ကြားနေရ၏။

“ဒီအခန်းက စာရေးဆရာ ချစ်မင်းကိုရဲ့ အခန်းပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ တူမကြီးက လူကလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်း ထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကိုချစ်မင်းကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

သံဘာဂျာတံခါး ဆွဲဖွင့်သံကိုလည်း အိပ်ခန်းထဲမှနေ၍ သူ
ကြားနေရသည်။

“လူကလေး အိပ်တုန်းပဲကွယ့်”

“ဟင်.....မနက် ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ အိပ်ပုတ်
ကလဲ ကြီးလှချည်လား”

ထိုင်ခုံ ရွှေလျားသံကြောင့် ဘက်တီမှာ ဝင်ထိုင်နေပြီကိုလဲ
သူ သိ၏။

“လူကလေးက ညညဆို နာရီပြန် တစ်ချက်နှစ်ချက်ထိ စာရေးတာ သမီးရဲ့၊ အင်း.....သူတို့ စာရေးဆရာအလုပ်က မလွယ်ပါဘူး”

သူ အိပ်ရာမှာ ငြိမ်သက်နေ၍ မဖြစ်တော့။

သည်ဧည့်သည်၏ အသံကိုလည်း သူ ကြားဖူးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

သူ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့၏။

“ဟာ.....အရှည်ကြီး”

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ”

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြောင့် အရှည်ကြီး ထခုန်သည်။

သူက အရှည်ကြီး၏ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားသည့်ဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်၏။

“ရှာလိုက်ရတာ ကိုယ်တော်ရယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ခြေရာဖျောက်နေတော့ ဘယ်လို ခြေရာကောက်ရမှန်းကို မသိဘူး”

သူ အရှည်ကြီးရှေ့ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော် ခြေရာ မဖျောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စာရေး သမားတွေက ပိုပြီးခြေရာဖျောက်ဖို့ မလွယ်သေးတယ်၊ စာပေတိုက်ကို သွားမေးလိုက်၊ စာရေးဆရာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးပြ မှာပါ”

“ဘာလဲ အရက်ဆိုင်ကိုလား”

“အာ.....အရှည်ကြီးကတော့ ပြောပြီ”

ရယ်ဖြစ်သော်လည်း ရင်မှာ ဝေဒနာက ရှိနေသည်။

အရှည်ကြီးကို မြင်တော့ ထားဦးကို သတိရသည်။ ဘစ်ဆက်တည်းပင် ထားဦးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းစကားများ ယူဆောင်လာမည်ကို စိတ်က သိနေ၏။

“ခုလဲ ထုတ်ဝေတဲ့တိုက်က လိပ်စာပေးလိုက်လို့ လိုက်လာ နိုင်တာ”

သူ ငြိမ်သက်ပြီး အရှည်ကြီးမျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

ဦးစာအောင်က မုန့်နှင့်ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာချပေးပြီး.....

“ဦးလေးစာ ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးစာအောင် ထွက်သွားတော့ အရှည်ကြီးက သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွဖွ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး.....

“တို့ဘာ အကြောင်းက စပြောရမှန်း မသိဘူး”

“ထားဦးအကြောင်း ဆိုရင်တော့ မပြောဘဲနေတာ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်၊ ခံစားရဆဲလဲ ဖြစ်တယ်၊ ထားဦး၊ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ရက်စက်တယ်ဗျာ”

သူ့အသံမှာ ကြွေကွဲမှုတွေ ပါနေ၏။

“ထားဦးကိုချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်က ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ကလေးပါ၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို နှလုံးသားနဲ့ပဲ တန်ဖိုးဖြတ်ပါတယ်၊ ထားဦးကတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ကို နေဂုဏ်နဲ့ အဆုံး ဖြတ်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ထားဦးကို အရုံးပေးလိုက်

ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုချစ်မင်းကို မဟုတ်ဘူး၊ ထားဦး စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုချစ်မင်းကိုကို ချစ်တဲ့အချစ်ကို တို့ကောင်းကောင်းကြီး သိတယ်၊ ကိုချစ်မင်းကို ပြောသလို ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး”

— သူ ခေါင်းကို ငိုက်ချထားသည်။

“ထားဦးနဲ့ တို့ ကိုချစ်မင်းကို ရှာခဲ့ပါတယ်၊ အဆောင်သွား မေးတော့ ပြောင်းသွားပြီတဲ့၊ ဘယ်ပြောင်းသွားမှန်းလဲ မသိဘူးတဲ့၊ ကိုချစ်မင်းကို စဉ်းစားကြည့်၊ ဟိုက မိန်းကလေးနော်၊ ရှာတဲ့ ဖွေတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်အခက်ခဲဖြစ်ရလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ထိုင်တတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှန်သမျှကို ရှာခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ထားဦး ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ တို့ မပြောတတ် လောက်အောင်ပါပဲ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်တာကို ထားဦး ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံနိုင်ရတာလဲ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ မတွေးနဲ့လေ၊ ခု ထားဦး အချုပ်အချယ်တွေနဲ့ နေရတာ၊ မန္တလေးက သူ့ အဖေနဲ့အမေ ရောက်လာတော့ ထားဦး ဘယ်ကို ထွက်ထွက် သူ့ အမေပါတယ်။ စေ့စပ်ပွဲလုပ်တာမှာ ထားဦး သဘောထားမပါဘူး၊ ထားဦး ခုထိခေါင်း မညိတ်ခဲ့ဖူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“တို့ အမှန်စကားတွေ ပြောနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ထားဦးဟာ

သူမိဘတွေရဲ့စကားကို လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိဘူး၊ ဒါကလဲ မိဘကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေတဲ့ ထားဦးတို့လို သမီးမိန်းကလေးတွေရဲ့ ပျော့ညံ့မှုပါ၊ ထားဦးကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ထားဦးရဲ့အချစ်ကို တို့ နားအလည်ဆုံးပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုချစ်မင်းကိုရယ်၊ လောကမှာ လူတွေဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာထက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာကို လုပ်နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ့ရင်မှာ မွန်းကျပ်နေရသည်။

“ကိုချစ်မင်းကို စိတ်ကိုထိန်းပြီး နားထောင်ပါနော်၊ ပထမ အချက်ကတော့ ထားဦး ကိုချစ်မင်းကို တကယ်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ပါ၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ ခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ဆယ်နာရီမှာ”

အရှည်ကြီး စကားကိုမဆက်.....။

မျက်နှာတွင် အားနာမှုများ ရှိနေသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ် သက်ပြီးမှ.....

“ရတနာရွှေပြည်မှာ ထားဦးတို့ မင်္ဂလာပွဲ စလိမ့်မယ်”

“ဗျာ.....ရတနာရွှေပြည်မှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့ခြံမှာ၊ ဒီမယ် ကိုချစ်မင်းကို”

အရှည်ကြီး လေသံ ပြောင်းသွား၏။

“စွန့်စားတယ်၊ ရင်ဆိုင်ပုံတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေရဲ့အလုပ်

ဆိုတာ စာရေးဆရာကြီး သဘောပေါက်ထားပါနော်၊ ကဲ.....တို့ သွားမယ် ဈေးလာရင်း ကားငှားပြီး ရှာဝင်လာတာ”

အရည်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ မုန့်နှင့်ကော်ဖီနှစ်ခွက်သည် အရာမယွင်း။ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသူကို သူ ငေးမောကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ပြောသွားသည့်စကားအသံကတော့ နားမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

“စွန့်စားတယ်၊ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေရဲ့အလုပ်ယောက်ျားတွေရဲ့အလုပ်”

(၃၂)

တိုက်ရှေ့မှာ ကိုရိုနာ ဆလွန်းကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ တိုက်ခန်းထဲမှာ လူက စုံနေ၏။

အားလုံး၏မျက်နှာကလည်း တက်ကြွသော အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ရှိနေသည်။ ဦးစာအောင်က ဘုရားပလ္လင်ရှေ့တွင် ဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်နေ၏။

“ဦးလေးစာ၊ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲဗျ”

မောင်မောင်ဋေးက လှမ်းမေးသည်။ ငြိမ်းအောင်က တွန့်ကြဲနေသော သူ့တိုက်ပုံကို မီးပူထိုးနေ၏။

“လူကလေးတို့၊ ဘေးရန်ကင်းအောင်ပေါ့ကွယ်၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါ၊ အချစ်သမားလေးများကို အချစ်ဘုရားက စောင်မကြည့်စွပါ”

ဦးစာအောင်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သည်နေ့.....

ထားဦးနှင့် ကိုကိုကြီး မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်မည်နေ့။ ရယ်နေကြသော်လည်း သူ့ရင်မှာ လှုပ်ခတ်နေသည်။ ဒါကို သတိထားမိ ဟန်ဖြင့် ငြိမ်းအောင်က.....

“ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲကိုသွားတာ ချစ်မင်းကို၊ မင်း ဘာမှ တုန် လှုပ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ရတနာရွှေပြည်ဟာ မင်းတစ်ဦးတည်းပိုင်တဲ့ တိုက်နဲ့ခြံကြီးပဲ၊ ကိုကိုကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားတွေ မွေးလိုက် စမ်း၊ ထားဦးကို မင်း ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား၊ ယုံကြည်ရင် ထားဦးဟာ မင်းအတွက် အင်အား ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“အေး.....ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ငါဝင်တာ ဘာမှ ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး”

သူ မာန်ကို သွင်းသည်။

“ဦးလေးစာ”

မောင်မောင်ဌေးက ဦးစာအောင်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ.....ဘာလဲကွယ်”

“အာမခံဖို့ စာအုပ်တိုက်ကို သွားပြီး ကြိုတင်အကြောင်း ကြားထားနော်၊ စာရေးဆရာတွေ မိန်းမ ကားသွားတင်လို့ ရဲစခန်း ရောက်ရင် အာမခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်”

“ဟာ.....ခွေးသူတောင်းစား ဖွဟာ၊ ပါစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ကွာ”

“ကဲ.....အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားမယ်”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကားမောင်းထွက်တော့ နံနက်ကိုးနာရီခွဲတိတိ။

“ဪ.....အချစ်ရယ်။ တောင်းယူ၍ မရလျှင်တော့ တိုက်ယူရပါမည်။ လက်ဝါးဖြန့်ပြသည်ကို လက်မခံလျှင် လက်သီးဆုပ်ပြုရပါ မည်။”

* * *

“ဟေ့ကောင်.....ဒါ ငါ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားဆိုတာ မင်း မသိဘူးလားကွ ကိုကိုလတ်ရ၊ မင်းက အမွေလာတောင်းရအောင် မေမေ မသေသေးဘူး၊ ငါ မသေသေးဘူး သွားစမ်း၊ မင်းရတနာ ရွှေပြည်က ထွက်သွားစမ်း”

ကိုကိုကြီး၏ဒေါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်နေ၏။ မေမေက မူ မျက်နှာအပျက်ပျက်၊ ထားဦးဘက်မှဆွေမျိုးများက ကိုကိုကြီး နှင့် ကိုကိုလတ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီနေ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ မင်္ဂလာနေ့ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါ တယ်၊ နားလည်လို့လဲ ကျွန်တော်အတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေကို တောင်းရတာပဲ၊ ဒီမယ် ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုပြီးတာနဲ့ ရတနာရွှေပြည်ရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်တော့ မယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အလုပ်က ရပိုင်ခွင့် တောင်းဖို့ပါ၊ ကျွန်တော် ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေကို ကိုကိုကြီး ပေးပါ၊ ကိုကိုကြီးလက်ထဲက သော့ကို မေမေကို အပ်လိုက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို အမွေဖြတ်ကြော်ငြာထားတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ရယ်စရာစကားတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပညာမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ မေမေရဲ့ အမွေဖြစ်တာ သဘောတူညီတဲ့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်မှာ ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်၊ ရတနာရွှေပြည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းဆန္ဒနဲ့ လုပ်လို့မရဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါ”

ကိုကိုလတ် မျက်နှာက ထန်နေ၏။ ကျားတစ်ကောင်၏ ရဲရင့်မှုတွေ ကိုကိုလတ်စိတ်မှာ ကိန်းဝပ်နေပြီ ထင်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုပဲ ခင်ဗျား ရက်စက်သလားဆို မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုမင်း.....ကိုမင်းနဲ့ ဒီရတနာရွှေပြည် ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်၊ မေမေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ရုပ်သေးရုပ်၊ ကောင်လေးကို ပညာမစုံခင် အိမ်က နှင်ချတယ်၊ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ ရှိရက်နဲ့ ကိုမင်းဟာ သူ့ဘဝကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ရတာပဲ”

“ဒီစကားတွေ မင်းမပြောနဲ့ တိတ်စမ်း၊ ချစ်မင်းကို စာယောင်ယောင် ပေယောင်ယောင်နဲ့ ပညာ မသင်ချင်တဲ့ကောင်မို့ ငါအိမ်က နှင်ချတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ထားဦး မျက်လုံး အပိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်မင်းကို ဆိုပါလား။

အို.....ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

သည်နာမည်သည် မိမိနှင့် အရင်းနှီးဆုံး နာမည်ပါ။

“ကို.....ကိုကိုလတ်၊ ကိုမင်းဆိုတာ စာရေးဆရာ ချစ်မင်းကိုကို

ပြောတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ သိပ်ကိုဟုတ်ပ”

“အို.....ဘုရား.....ဘုရား”

အားလုံးက ထားဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထားဦး၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာ၏။

ထိုစဉ် မြဲရှေ့သို့ ခဲနုရောင် ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။

သူ ကားတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှာ အဆင်းတွင်.....

* * *

ထားဦးက မိမိလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မေမေ လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ယင် သူ့ဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွား၏။

“ကိုမင်း.....ကိုမင်း”

ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်သည်။ တစ်ရှိုက်မက်မက် ဝိုကြွေးရင်း သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ချေထား၏။

“ကိုမင်းရယ်.....မောင်ရယ်”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာသည်။

ကိုကိုကြီးက သတိ ချက်ချင်းဝင်ပြီး သူ့ကို ထိုးကြိတ်ရန် ပြေးလာမည်အပြုတွင် ကိုကိုလတ်က ကိုကိုကြီးလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

သူက ကိုကိုကြီးမျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကိုကိုကြီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေကို ကျုပ် မခံတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိရှိတယ်”

သူက စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

ထားဦးကတော့ သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား၏။

“ကိုမင်း.....သားလေး”

မေမေ ရှေ့ကို တိုးထွက်လာ၏။

မေမေမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေသီနေသည်။

“ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ မဖြစ်ပါနဲ့ မေမေ၊ ဦးလေးစာအောင် ပြောပြလို့ သားရဲ့ဘဝမှန်ကို သိရပေမယ့် မေမေအပေါ် သား အချစ် မပျက်ပါဘူး၊ မေမေဟာ သားအပေါ် သားအရင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ကျွေးမိခင်ကောင်းပါ မေမေကို သားနားလည်ပါတယ်”

“ချစ်မင်းကို၊ မင်းထွက်သွားစမ်း၊ ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်း ထားဦး လာလော၊ ကိုကိုကြီးဆီကို လာလော”

“အို.....မလားဘူး.....မလားဘူး၊ ကိုမင်းဟာ ထားဦးချစ်သူ၊ မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာမှမပြောခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကြီးကို ထားဦး မချစ်နိုင်ဘူး၊ ထားဦးမချစ်တဲ့သူကို ထားဦး လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ထားဦးအသံက ပြတ်သားနေ၏။

ကိုကိုကြီးဒေါသနှင့် ကိုကိုလတ်လက်ထဲမှ ရန်းကန်နေသဖြင့် မမကြီးနှင့် မမလေးကပါ ဆွဲဖက်ထားရသည်။

ထားဦးပေပေးမေမေနှင့် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်က ကျောက်ဆစ်ရုပ်များလို ငြိမ်သက်နေပါ၏။

“ကျွန်တော်ရဲ့အချစ်ကိုတော့ လူမယူပါနဲ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ဒီရတနာရွှေပြည်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမွေပိုင်အိမ်ကြီးပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမက်မောပါဘူး၊ ရတနာရွှေပြည်နဲ့ ခင်ဗျား မက်မောတဲ့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ သေတဲ့အထိ နေရစ်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုတော့ ခေါ်မထားပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုတော့ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး မခံပါရစေနဲ့”

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။

“ထားဦး”

သူက တိုးညှင်းစွာ ခေါ်သည်။

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ သွားကြရအောင်နော်၊ ကိုယ်လက်မောင်းကို တင်းထင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ထားဦးကို တကယ် ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အင်အားတွေကို ထားဦး သိတွေ့လာပါလိမ့်မယ်၊ ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ်တို့ ရှေ့ခရီးဆက်ကြမယ်”

သူနှင့် ထားဦး ရတနာရွှေပြည်ခြံကြီးမှ ထစ်လှမ်းချင်း ကျောခိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝရောက်တော့ ထားဦးက နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး.....

သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ပေပေနဲ့ မေမေရယ်၊ သမီးကို နားလည်နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ၊ ကိုမင်းကို နားလည်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ

၂၆ မောင်သာပြည့်

သေသေမေမေတို့ သမက်ကို ချစ်လာမှာပါ၊ ဇွင့်လွတ်မှာပါ၊ ဖေဖေနဲ့
မေမေကို သမီး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ထားဦးက လက်အုပ်ကလေးချို ကန်တော့သည်။

ပြီးတော့ ကားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ဘဝ၏ ခြေလှမ်းသစ်များ စတင်ရတော့မည်ကို နှစ်ဦးစလုံး
နားလည်လိုက်ကြသည်။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ။

မောင်သာပြည့်